

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

LIBRI GRÆCI excusi apud J. POTE.

THESAURUS GRÆCÆ POESEWS, five LEXICON GRÆCO-PROSODIACUM; Versus, et Synonyma, Epitheta, Phrases, Descriptiones, &c. (ad modum Latini *Gradus ad Parnassum*) complectens. Præfigitur De Poesi, seu Profodia Græcorum Tractatus. Autore T. MORELL, S. T. P.

POETÆ GRÆCI, five, Selecta ex Hesiodo, Theocrito, Callimacho, Pindaro, aliisq; Minoribus Poetis. 8vo.

SCRIPTORES GRÆCI; five, Selecta ex Herodoto, Thucydide, Isocrate, aliisque Scriptoribus Græcis. 8vo.

POIKILÆ HISTORIÆ; five novus Historiarum, Fabellarumque Delectus; ex Æliano, Polyano, Aristotele, Maximo Tyrio, aliisque probatissimis Scriptoribus Græcis desumptus. Versione et Notis Illustravit JACOBUS UPTON, A. M. Accessere Tres ORATIONES FUNEBRES *Periclis*, *Lyfiæ*, et *Platonis*, cum Versione etiam, Notis et Indice. Opus ad erudiendæ Juventutis gratiam editum. Editio recognita et aucta. 8vo.

SOPHOCLES Tragædiæ septem, cum Scholiis et Notis, operâ T. Johnson. Editio recognita et prioribus longè accuratior et auctior. 2 vol. 8vo.

DEMOSTHENIS Orationes Selectæ: Textum, Scholiasten, ac Versionem castigavit, et notis illustravit R. Mounteney. 8vo. Editio septima. 8vo.

LUCIANI Dialogi, Gr. Lat. a N. Kent. 8vo. Editio nova. 1778.

NOVUS Græcorum Epigrammatum, et ΠΟΞΑΤΩΝ, Delectus, cum Versione et Notis, operâ T. Johnson, in usum Scholæ Etonensis. Editio nova.

Gal 9 2e

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΜΗΔΕΙΑ.

κ EURIPIDIS MEDEA,

CUM

VERSIONE ET NOTIS,
VIRI ERUDITISSIMI

SAMUELIS MUSGRAVE, M. D.

Juxta Editionem Oxoniens.

Accessere

NOTÆ et ANIMADVERSIONES
CL. RICH. PHIL. BRUNCKII

Argentoratensis.

ETONÆ: Ex Officina JOSEPHI POTE,

MDCCLXXXV.

E T P I M Δ O T

M H Δ E I A

EURIPIDIS MELLER

1800

VERBODEN TOEGANG

TOE TOEGANG

M. D. 1800

1800: 1700: 1600: 1500: 1400: 1300: 1200: 1100: 1000: 900: 800: 700: 600: 500: 400: 300: 200: 100: 0

1800

A D
L E C T O R E M
Paucula.

IN Penuria bene nota librorum in opem
studiosæ Juventutis qui in Græcis Sce-
nicis laborant; per varios antehac annos, ex
optimo consilio, separatim prodire

*Euripidis Medea,
Aristophanis Plutus,
Æschyli Prometheus,
Sophoclis Philæetes,
Euripidis Hippolytus.*

Hæ Fabulæ, in estimatione ab Eruditis
semper habendæ, in levamen Adolescen-
tium in suis ipsorum studiis, et ad hu-
maniores literas, præsertim in Academiis,
promovendas, cum versione et notis Doc-
torum in singulas impressæ fuere.

In temporis progressu, priore Medæ Im-
pressione exhausta, ne vacent Exemplaria
hujus Dramatis Græci principis, ad Adoles-
centium et rei literariæ incommodum, se-
cundis nostris curis ad prelum mandatur,
et nunc prodit Editio altera majoris pre-
tii, ex recensione ad præclaram illam
editionem,

editionem, *Oxonii* editam, Viri clarissimi SAMUELIS MUSGRAVE, Medici celeberrimi, et industria et eruditione insignis. — Ad adornandam præterea hanc novam operam, bene moniti sumus subungere notas et animadversiones, quas nuperrime, in publicum beneficium et ornamentum, Vir ille, optime et verissime in re critica longe eximius, RICHARD. PHILIP. BRUNCKIUS Argentoratensis, pari etiam diligentia ac eruditione, donavit.

His observandis, restat tantum notare, si hic noster labor ad adjuvandam rem literariam gratus sit, propositum est, simili attentione, ex admonitu Eruditorum, parare, et in manus erudiendæ Juventutis tradere, alias Græci Dramatis Fabulas: In hac re, communem accommodationem et utilitatem semper spectans magis quam proprium emolumentum. His nostris conatibus L. B. fave, et candore usitato accipe.

Dabam nono Calendas Septembris, Anno Domini 1785. J. P.

* * Monendus est L. in hac *Medæ* Editione, etiam et in *Hippolyti* Fabula, Versionem ad calcem singularum, post Notas, &c. apposuisse, quo aptiores sint ad usum Academicarum, vel Eruditorum, qui cum Originale solummodo se delectare malunt.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἔλθων, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν,
ἐγδυάται τὴν Κρέοντος, τῷ Κόρινθίων βασιλεῖος, θυγατέ-
ρα Γλαύκην πρὸς γάμον. Μέλλασα δὲ ἡ Μήδεια φυγα-
δεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος, ἐκ τῆς Κόρινθου παραλήσασμένη πρὸς
μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχεῖσα μισθὸν τῆς χάριτος δώ-
ρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα καὶ χρυσῶν
εἴφανον. οὗς ἐκείνη χρησαμένη, διαφθεῖρεται· καὶ ὁ Κρέων
δὴ περιπλακείς τῇ θυγατρὶ ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ τῆς
ἑαυτῆς παιδὸς ἀποκλιῖναισα, ἐφ' ἄρματός δρακόντων πτερω-
τῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἐποχὸς γενομένη, ἀποδιδράσκει
εἰς Ἀθήνας, ἀρμύσει Αἰγυῖ τῷ Πανδίωνος γαμήϊται. Φιρε-
κύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασίν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν
Ἰάσονα νέον ποιήσκει. περὶ δὲ τῷ πατρὸς αὐτῆς Αἰσῶνος, ὃ
τὰς Νόσας ποιήσας, φησὶν ἄνωγ'.

Αὐτίκα δ' Αἰσῶνα θῆκε φίλον κόρον ἠδ' ὥνεια,
Γῆρας ἀποξύσας· εἰδυῖσσι πρᾶπίδεσσι,
Φάρμακα πόλλ' ἔψασα ἐπὶ χρυσείοισι λείβεσιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τῷ ΔΙΟΝΤΣΟΥ ΤΡΟΦΟΙΣ ἰσορεῖ,
ὅτι καὶ τὰς Διονύσας τροφὰς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψή-
σασα, ἐνεσποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ, τὸν Ἰάσονα τρόπον
τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι. ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐ-

2 ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

τὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργεὺς αὐτὸν καὶ αἰακοιμηθῆναι, μελ-
λόντος τῆς νυκτὸς διαλύεσθαι ὑπὸ τῷ χρόνῳ. ἐπιπεσέσης γὰρ
τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκείνῳ
γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀ-
πέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα, καὶ τὰς ἰδίᾳς υἱᾶς ἔχω-
ρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγυῖ συνοικήσασα. Παρ' ἑδαιτέρῳ κεῖται
ἡ μυθοποιία.

Ἡ μὲν σκηνὴ τῷ δράματι ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χο-
ρὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυ-
θοδώρῃ ἀρχόντῳ, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐξέδομην Ὀλύμπια-
δα. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπί-
δης. Μήδεια, Φιλοκλήτης, Δίκλυσ, Θερικαὶ Σάτυροι, ἃ σώ-
ζεται.

TA TOY

APAMATOS PROTONA

THOOS MHAIRIA

ATTELOE

HAIAATOTOE

ATTELOE

MHAIRIA

THOOS TYNALIN HAIE MHAIRIA

ETROE

KETON

THOOS MHAIRIA

Τ Α Τ Ο Υ

ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ. ΙΑΣΩΝ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. ΑΙΓΕΤΣ, Βασιλεὺς Ἀθηνῶν.

ΜΗΔΕΙΑ. ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΚΡΕΩΝ. ΕΤΕΡΟΣ παῖς.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

Ε Τ Ρ Ι Π Ι Δ Ο Υ

Μ Η Δ Ε Ι Α.

Ίαμβοί.

Τρο. **Ε**ΙΘ' ἄφελ' Ἀργεῖς μὴ διαπλᾶσθαι σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν, Κυανέας Συμπληγά-
δας,

Μῆδ' ἐν νάπαισι Πηλῖα πεισεῖν ποτε

Τμηθεῖσα πεύκη, μῆδ' ἐρήμῳσαι χέρας

Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πᾶν χρυσοῦν δέρας 5

Πελία, μετῆλθον· ἔ γάρ ἂν δέσποιν' ἐμῇ

Μῆδεια πύργῳ γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,

Ἐρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖς Ἰάσονος·

Οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας

Πατέρα, κατώκει τήνδε γῆν Κορινθίαν, 10

Ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνεσσα μὲν

Φυγῇ πολιτῶν, ὣν ἀφίκετο χθόνα,

Αὐτὴ τε πάντα συμφέρεσ' Ἰάσωνι·

“ Ἦπερ μεγίστη γίγνηται σωτηρία,

“ Ὅταν

“Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοσατῇ.” 15

Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.

Πραδὲς γὰρ αὐτῇ τέκνα, δεσπότην τ' ἐμὴν,

Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζειαι,

Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυνμᾶ χθονός.

Μῆδεια δ' ἡ δῦσηνος, ἠτιμασμένη, 20

Βοᾷ μὲν ὄρκοις, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς,

Πίσιν μεγίστην, καὶ θεὸς μαρτύρειαι,

Οἷας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.

Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,

Τὸν πάντα συντήκυσσα δακρύοις χρόνον, 25

Ἐπεὶ πρὸς ἄνδρὸς ἦσθητ' ἠδικημένη,

Οὐτ' ὅμμ' ἐπαίρουσ', ἔτ' ἀπαλλάσσεσθαι γῆς

Πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἡ θαλάσσιος

Κλύδων, ἀκέει νεθεύμενη φίλων.

Ἦν μὴ ποτε σρέψασα πάλλευκον δερὴν, 30

Αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμῶξεν φίλον.

Καὶ γαῖαν, οἴκοις θ', εἰς προδῶσ' ἀφίκετο

Μετ' ἄνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.

Ἐγνώκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,

Οἶον πατρώας μὴ πολείπεσθαι χθονός. 35

Στυγεῖ δὲ παῖδας, ἐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται,

Δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βελεύσῃ νέον.

Βαρεῖα

- Βαρεῖα γὰρ φρήν, ἔδ' ἀνίχεται κακῶς. Π
Πάσχωσ' ἐγ' ὧδα τήνδε δειμαίνω δέ νιν,
Μὴ θηκτὸν ὦση φάσγανον δι' ἡπάτος. 40
(Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἵν' ἔσρωται λέχος.) Π
Ἡ καὶ τύραννον, τὸν τε γήμανθα, κτάνη,
Κᾶπειλα μείζω συμφορὰν λάβη τινά.
Δεινὴ γάρ' ἔ τοι ῥαδίως γε συμβαλὼν Π
Ἐχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον δῖσσαι. 45
Ἄλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
Στείχουσι, μητρὸς ἔδεν ἐννοέμενοι.
Κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς ἔκ ἀλγεῖν φιλεῖ.
Παι. Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγασ' ἐρημίαν 50
Ἐσηκας, αὐτὴ θρεομένη παυτῇ κακῇ;
Πῶς σε μόνη Μηδεῖα λείπεσθαι θέλει;
Τρο. Τέκνων ὁπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
Χρησοῖσι δόλοισι ζυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πλυνῆντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτειν. 55
Ἐγὼ γὰρ εἰς τῆτ' ἐκβέβηκ' ἀλγυδόνας,
Ὡς θ' ἱμέρος μ' ὑπῆλθε γῇ τε κέρανῳ Π
Λέξαι, μολύσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας.
Παι. Οὐπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόνυ;
Τρο. Ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κεδέπω μεσοῖ. 60
Παι. Ὡ

Παι. ὦ μῦθος, ἢ χρη δεσπότης εἰπεῖν τόδε,

ὥς εἶδεν οἶδεν τῶν νεωτέρων κακῶν.

Τρο. Τί δ' ἔσιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνοι φράσαι.

Παι. Οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημίνα.

Τρο. Μὴ πρὸς γενεῖς κρύπτῃ σύνδεχλον σέθεν, 65

Σιγὴν γάρ, εἰ χρη, τῶνδε θήσομαι πέρι.

Παι. Ἦκεσά τε λέγοντας, εἰ δοκῶν κλύειν,

Πεσσὺς προσελθὼν, ἐνθα δὴ παλαιῖταλοι

θάσσανσι, σεμνὸν ἄμφι Πειρήνης ὕδαρ,

ὥς τέσδε παῖδας γῆς ἔλαιν Κορινθίας 70

Σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς

Κρέων· ὁ μὲν τοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,

Οὐκ οὔδα βελοίμην δ' ἂν ἐκ εἶναι τόδε.

Τρο. Καὶ ταῦτ' ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται

Πάσχοντας, εἰ καὶ μηρὶ διαφορὰν ἔχει; 75

Παι. Παλαιὰ καινῶν λείπειται κηδευμάτων,

Κεκ' ἔς' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.

Τρο. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν

Νέον παλαιῶ, πρὶν τόδ' ἐξηληκέναι.

Παι. Ἀτὰρ σύγ', εἰ γὰρ καιρὸς εἶδεναι τὰδε 80

Δέσποιναν, ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγοις.

Τρο. ὦ τέκν', ἀκέθ' οἶος εἰς ὑμᾶς πατήρ;

Ὅλοισο μὲν μὴ, δεσπότης γὰρ ἔς' ἐμὸς,

ὦς Π

Ἀτὰρ

Ἄτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκηται.

Παι. Τίς δ' ἔχι θνητῶν; ἄρτι γινώσκεις τόδε, 85

Ὡς πᾶς τις αὐτὸν τῷ πέλαι μᾶλλον φιλεῖ,

Οἱ μὲν δικαίως, τῷ δὲ καὶ κέρδους χάριν.

Εἰ τέσδε γ' εὐνῆς οὐνεκ' ἡ σέργει πατήρ;

Τρο. Ἴτ', εὐ γὰρ ἔσαι, δωματίων εἴσω, τέκνα.

Σύ θ' ὡς μάλιστ' ἐσθ' ἐρημώσας ἔχει, 90

Καὶ μὴ πέλαιζε μητρὶ δυσθυμένῃ.

Ἦδη γὰρ εἶδον ὄμμα νῦν ταυρυμένῃ.

Τοῖσδ', ὥς τι δράσειν σταν' ἐδὲ παύσεσθαι

Χόλῳ, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκήψαι τινά,

Ἐχθρὸς γε μὲν τοι, μὴ φίλοις δράσειέ τι. 95

Ἀναπαίσεις.

Μῆ. Δύσανός ἐγώ, μελεᾷ τε πόνων.

Ἴώ μοι μοι, πῶς ἂν ολοίμαν;

Τρο. Τόδ' ἐκείνο, φίλοι παῖδες' ματὴρ

Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.

Σπεύσατε θάσσον δώματος εἴσω, 100

Καὶ μὴ πελασθῇ ὄμματός ἐγγυῖ,

Μηδὲ πρόσελθῃτ', ἀλλὰ φυλάσσε-

σθ' ἄγριον ἦθος, συγεραν τε φύσιν

Φρενὸς αὐθάδοις.

Ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω. 105

Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον

Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει

Μεῖζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται

Μεγαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυστος

Ψυχῇ, δηχθεῖσα κακοῖσιν. 110

Μῆ. Αἰ· αἰ·

Ἐπαθον, τλάμων ἔπαθον μεγάλων

Ἀξί' ὀδυρμῶν ὦ κατάρατοι

Παῖδες ὅλοισθε συγεράς ματρὸς,

Σὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δῆμος ἔρροι. 115

Τρο. Ἰὼ μοί μοι, ἰὼ τλήμων.

Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας

Μετέχουσι; τί τέσδ' ἔχθεις; οἶμοι,

Τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.

Δεινὰ τυράννων λήματα, καὶ πῶς 120

Ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κραῖνυτες,

Χαλεπῶς ὀργαῖς μελαβάλλουσι.

Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἰσοῖσι,

Κρεῖσσον· ἔμοιγ' ἔν, εἰ μὴ μεγάλως,

Ὀχυρῶς τ' εἴη καταγῆρασkein. 125

Τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν, εἰπεῖν

Τέννομα νικᾷ, χρῆσθαι τε μακρῶ

Λῶσα

Λῶσα βροτοῖσι τὰ δ' ὑπερβάλλον-
τ', ἐδὲνα καιρὸν δύνασθαι θνατοῖς.
Μείζεις δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
Δαίμων οἴκοις, ἀπέδωκεν.

130

Πρωτός.

Χο. Ἐκλυον φωνᾶν, ἔκλυον δὲ βοᾶν
Τὰς δυσάνε Κολχίδος.
Οὐδὲ πω ἥπιος ἄλλ', ὦ γεραιά,
Λέξον' ἐπ' ἀμφιπύλῃ γὰρ ἔστω
Μελάθρε βοᾶν ἔκλυον.
Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
Ἄλγεσι δώματος,
Ἐπεὶ μὴ φίλῃ ἅ κέκρανται.

135

Ἀνάπαιστοι.

Τρο. Οὐκ εἰσὶ δόμοι φρεσὶν τὰ δ' ἤδη
Ὅ μὲν ἔχει λείπρα τυράννων,
Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτᾶν
Δέσποινα, φίλων ἐδενὸς ἐδὲν
Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.

140

Μή. Αἶ, αἶ, διὰ μὲ κεφαλᾶς φλόξ ἑρανία
Βαίῃ τί δέ μοι ζῆν' ἔτι κέρδος;

145

B 2

Φεῦ,

Φεῦ, φεῦ θανάτῳ καταλυσαίμαν
Βιοτὰν συγέραν προλιπῆσα.

Στραφή.

Χο. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ, καὶ φῶς,
Ἰαχάν, οἶαν αἰ δῦσακος 159
Μέλπει νύμφα;
Τίς σοι ποτὲ τὰς ἀπλήγῃ
Κοίτας ἔρος, ὦ μαλαία,
Σπεύσει θανάτῳ τελευτάν;
Μηδὲν τόδε λίσσε. 155
Εἰ δὲ σὸς πόσις
Καὶνὰ λέχη σεβίζει,
Κεῖνῳ τόδε μὴ χαράσσε·
Ζεὺς σοι τάδε συνδικάσει·
Μὴ λίαν τάκῃ, 160
Ὀδυρομένα σὸν εὐνέταν.

Ἀνάπαισοι.

Μῆ. ὦ μεγάλα θέμι, καὶ πότνι Ἄρτεμι,
Λεύσσεθ' αἰ πάσχω, μεγάλοις ὄρκοις
Ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
Πόσιν; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' εἰσίδοι- 165
μ' αὐτοῖς

μ' αὐτοῖς μελάρροισι διαφναιομένοις,

Οἳ γέ με πρᾶσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.

ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὣν ἀπενάσθη

Αἰσχροῖς, τὸν ἐμὸν κτεῖνασα κάσιν.

Τρο. Κλύεθ' οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται

179

Θέμιν εὐκλαίαν, Ζῆνά θ', ὅς ὄρκων

Θναλοῖς ταμίας νενομίμαι;

Οὐκ ἔστιν ὅπως ἐν τινὶ σμικρῷ

Δέσποινα χόλον καταπαύσει.

Ἀντιστροφή

Κο. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν

175

Ἑλθοι, μύθων τ' αὐδαθένην

Δέξαιτ' ὁμφάν,

Εἴ πως βαρύθυμον ὄργαν,

Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.

Τρο. Μῆτοι τόγ' ἐμὸν πρῶθυμον

180

Φίλοισιν ἀπέσω

Ἀλλὰ βᾶσά, νιν

Δεῦρο πόρευσαν οἴκων

Ἐξω, φίλα, καὶ τὰδ' αὐδα

Σπεῦσον, πρὶν τι κακῶσαι

185

Τὲς εἴσω πένθος γὰρ

Μεγάλως τόδ' ὀρμᾶται.

Ἀνάπαιστοι.

Ἀνάπαισοι.

Τρο. Δράσω τὰδ' αἰτάρ φόβος, εἰ πείσω
Δεσποῖναι ἐμάν.

Μόχθῃ δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω

199

Καί τοι τοκάδος δέργμα λεαίνης

Ἀπολαυρεῖται δμωσὶν, ὅταν τις

Μῦθον προφέρων πέλας ὁμαθῇ.

Σκαιὺς δὲ λέγων, κῦδέν τι σοφὺς

Τὺς πρόσθε βροτῆς, ἐκ ἂν αἰμάρτοις,

195

Οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,

Ἐπὶ τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δειπνοῖς,

Εὐρόηο, βίε τερπνὰς ἀκοὰς,

Στυγίης δὲ βροτῶν ἔδεις λύπας

Εὐρέο μύση καὶ πολυχόρδοις

200

Ὠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,

Δεῖναί τε τύχαι σφάλλῃσι δόμους.

Καί τοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι

Μολπαῖσι βροτῆς ἵνα δ' εὐδειπνοὶ

Δαῖτες, τί μάτην τείνῃσι βοάν;

205

Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτῆ

Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Ἐπὶ δὲ.

Επιδόξ.

Χο. Ἰαχάν αἶον πολύστονον γόων
 Λιγυρά δ' ἄχεα μογερά βοᾷ
 Τὸν ἐν λέχει προδόταν, κακόνυμφον. 210
 Θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθεῖσα,
 Ταῦ Ζηνὸς ὀρκίαν δέμιν,
 "Α νιν ἔβασεν
 Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
 Δι' ἅλα θυχίον, 215
 Ἐφ' αἰλμυράν πόντε
 Κληῖδ' ἀπέραντον.

Ἰαμβοί.

Μή. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξήλθον δόμων,
 Μή μοι τι μέμψησθ' οἶδα γὰρ πολλὰς βρο-
 τῶν
 Σεμνὲς γεγῶτας, τῆς μὲν ὀμμάτων ἀπο, 220
 Τῆς δ' ἐν θυραίοις, οἱ δ' ἀφ' ἡσυχου ποδὸς
 Δύσκληϊαν ἐκτῆσαντο, καὶ ραθυμίαν.
 Δίκη γὰρ ἐκ ἐνὲς ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν
 "Οσις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχον ἐκμαθεῖν σα-
 φῶς,
 Στυγεῖ,

Στυγεῖ δεδορκώς, ἔδεν ἡδίκημένος. 225

Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πρόλει,

Οὐδ' αἰσὸν ἦναι, ὅσις, αὐθαδέης γεγώς,

Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὑπό.

Ἐμοὶ δ' αἰετλον πρᾶγμα προσπεσὼν τόδε

Ψυχὴν διέφθαρε· οἰχομαι δὲ, καὶ βίε 230

Χάριν μεθεῖσα καθανεῖν χρήζω, φίλοι.

Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,

Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκδέβηχ' ἕμης πόσις.

Πάντων δ', ὅς' ἐς' ἐμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,

Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν. 235

Ἄς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολή

Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος.

Λαβεῖν· κακῆ γὰρ τῆτο γ' ἄλγιον κακόν·

Καὶ τῶδ' αἰὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,

Ἡ χρησόν· εἰ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ 240

Γυναιξίν, ἔδ' οἷόν τ' ἀνῆνασθαι πόσιν.

Εἰς καινὰ δ' ἦθη καὶ νόμους ἀφιγμένῃν,

Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθῆσαν οἰκοθεν,

Ὅτω μάλισα χρῆσθαι ξυνευνέτη.

Καὶ μὲν ταῦδ' ἡμῖν ἐκπονεμέναισιν εὖ 245

Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βία φέρων ζυγόν,

Ζηλωτὸς αἰὼν· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεῶν.

Ἀγὴρ δ' ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθῃται ξυνών,
 Ἐξω μολῶν ἔπαυσε καρδίαν ἄσσης.
 Ἡ πρὸς φίλων τε, ἢ πρὸς ὁλίκα τραπείς. 250
 Ἡμῖν δ' αἰνάγῃ πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
 Λέγουσι δ' ἡρώς, ὡς αἰκίνδυνον βίον.
 Ζῶμεν κατ' οἴκοις, οἱ δὲ μάρανται δορί,
 Κακῶς φρονέοντες ὡς τοῖς αὖ παρ' ἀσπίδα
 Στῆναι θέλομε' αὖ μάλλον, ἢ τεκεῖν ἄπαξ. 255
 Ἀλλ' ἔγωγε αὐτὸς πρὸς σέ καί μ' ἦκει λόγος.
 Σοὶ μὲν πόλις, θ' ἡδ' ἐστὶ καὶ πατὴρ δόμοι,
 Βίη τ' οὐσίς, καὶ φίλων συνουσία.
 Ἐγὼ δ' ἐρημος, ἀπολις ἐσ, ὑβρίζομαι
 Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρῃ λελησμένη. 260
 Οὐ μητὴρ, οὐκ ἀδελφόν, οὐδὲ συγγενή.
 Μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἐχέστα συμφορᾶς.
 Τούτῳ τε καὶ τυγχάνειν βεβησάμην.
 Ἦν μοι παρὸς τίς μηχανὴ τ' ἐξευρεθῇ,
 Ποσὶν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν, 265
 Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγαῖρόν, ἢν τ' ἐγὼ μάλο,
 Σιγᾶν γυνή γάρ, ταλλὰ μὲν φρεσὶ πλέα,
 Κακὴ δ' ἐς ἀλήθειαν, καὶ δίδουρον εἰδοράν.
 Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικομένη κυρῇ,
 Οὐκ ἐστὶν ἀλλή φρενὶ μίαιφονώτερα. 270

Χο. Δράσῃ τὰδ' ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσῃ πόσιν,
 Μῆδεα πενθεῖν δ' ἔσσι θαυμάζω τύχας.
 Ὅρᾳ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἀνακτα γῆς
 Στείχοντα, καινῶν ἀγγελον βελευμάτων.

Κρέ. Σέ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμωμένην 275
 Μῆδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω πέραν
 Φυγάδα, λαβῆσαν δισσά σὺν σαυτῇ τέκνα,
 Καὶ μὴ τι μέλλειν ὥς ἐγὼ βραβεύς λόγῳ
 Τῷδ' εἰμι, κῆκ ἀπείμι πρὸς δομὴς πάλιν,
 Πρὶν ἂν σε γαίης τερμόνων ἔξω βάλῃ. 280

Μή. Αἶ, αἶ πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι,
 Ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,
 Κῆκ ἔστιν αὐτῆς εὐπρόσοιτος ἐκβασίς.
 Ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πᾶσχεσ' ὅμως,
 Τίνος μ' ἐκάσι γῆς αποσελλεῖς, Κρέον; 285

Κρέ. Δέδοικά σ', ἔδεν δὲ περιαμπίσχειν λόγοις,
 Μὴ μοί τι δράσης παῖδ' ἀνήκεσον κακόν.
 Συμβάλλεται δὲ πολλὰ τῷδε δειμάτος·
 Σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
 Λυπῇ δὲ, λίκρῳ ἀνδρὸς ἐξερημένη. 290
 Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλεσσί μοι,
 Τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμεμένην,
 Δράσειν

Δράσειν τὴ ταῦτ' ἔν' πρὶν παθεῖν, φυλάξο-
μαι.

Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σὶ ἀπέχθεσθαι,
γύναι,

Ἡ μαλθακισθένθ' ὕπερον μέγα γένειν. 295

Μή. Φεῦ, φεῦ.

Οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,

Ἐβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἰργασαι κακά.

Χρὴ δ' ἔποθ', ὅσις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,

Παῖδας περισσᾶς ἐκδιδάσκεισθαι σοφές. 300

Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,

Φθόνον πρὸς αἰσῶν ἀλφάνεσι δυσμενῇ.

Σκαιοῖσι μὲν γὰρ, καινὰ προσφέρων σοφὰ,

Δόξεις ἀχρεῖος καὶ σαφὸς πεφυκέναι.

Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον, 305

Κρεῖσσων νομισθεὶς ἐν πόλει, λυπρὸς φανῇ.

Ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινῶν τύχης.

Σοφὴ γὰρ ἔσα, τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος,

Τοῖσδ' ἔν' προσάντης· εἰμὶ δ' ἐκ ἄγαν σοφῆ.

Σὺ δ' ἔν' φοβῇ με, μή τι πλημμελεὲς πάθῃς.

Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον, 310

Ἦλστ' εἰς τυράννυς ἄνδρας ἑξαμαρτάνειν.

Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκησας; ἔξειδ' ἄν κόρη.

Ὅτω σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσις.

Μισῶ σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε. 315

Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν ἔφθονῶ καλῶς ἔχειν·

Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε τὴν δὲ δὴ χθόνα

Ἑατέ μ' αἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδίκημένοι·

Σιγησόμεσθα, κρείσσονων νικώμενοι.

Κρέ. Λέγεις ἀκῆσαι μάλθακ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν 320

Ὅρῳ δία μοι, μή τι βυλεύσης κακόν·

Τοσαῦδε δ' ἦσπον ἢ πάρος πέποιθά σοι.

Γυνή γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὐτως ἀνὴρ,

Ῥαῶν φυλάσσειν, ἢ σιωπῆλος σοφός.

Ἀλλ' ἔξιθ' ὡς πάχυσαι, μὴ λόγοις λέγῃ 325

Ὡς ταῦτ' ἄρρηε, κῆκ' ἔχεις τέχνην, ὅπως

Μενεῖς παρ' ἡμῖν, ἔσα δυσμενὲς ἐμοί.

Μή. Μὴ παρὸς σέ γονάτω, τῆς τε νεογάμης κόρης.

Κρέ. Λόγοις ἀναλοῖς· ἔ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.

Μή. Ἀλλ' ἐξελᾶς με, κῆδὲν αἰδέσῃ λιτάς; 330

Κρέ. Φιλῶ γὰρ ἔ σέ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμέ.

Μή. ὦ πατρίς, ὥς σε κάρλα νῦν μνεῖαν ἔχω.

Κρέ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἐμοὶ γε φίλτατον πολύ.

Μή. Φεῦ, φεῦ βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.

Κρέ. Ὅπως ἂν οἶμαι καὶ παραστῶσιν τύχαι. 335

Μή. Ζεῦ, μὴ λάθαι σε, τῶνδ' ὅς αἴτιος κακῶν.

Κρέ. Ἐρπ',

Κρέ. Ἐρπὶς αἰ μελαίαι, καὶ μοι ἀπάλλαξον πόων.

Μή. Πονῶμεν ἡμεῖς, καὶ πόων κεχρήμεθα.

Κρέ. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠθήσῃ βία.

Μή. Μὴ δῆτα τῆτόγ', ἀλλὰ σ' αἰτῶμαι, Κρέον. 340

Κρέ. Ὅχλον περέξεις, ὡς εἰπας, ὦ γύναι.

Μή. Φευξέμεθ' ἢ τῶθ' ἰκέτευσά σε τυχεῖν.

Κρέ. Τί δ' ἐν βιάζῃ, κέκ ἀπαλλάσῃ χθονός;

Μή. Μίαν με μέναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,

Καὶ συμπεῖραναι φροντίδ', ἣ φευξέμεθα, 345

Παισὶν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ

Οὐδὲν προῖμα μηχανήσασθαι τέκνοις.

Οἴκλειρε δ' αὐτὴς καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ

Πέφυκας εἰκός δ' ἐσίν, εὐνοίαν σ' ἔχειν,

Τῆμου γὰρ ἔμοι φροντίς, εἰ φευξέμεθα, 350

Κεῖνός κλαίω συμφορὰ κεχρημένος.

Κρέ. Ἦκιστα τῆμόν λῆμ' ἐφυ τυραννικόν.

Αἰδόμενος δὲ πολλὰ δὴ διεφθορα.

Καὶ νυν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτανῶν, γύναι,

Ὅμως δὲ τεύξῃ τῷδε πρηνεπῶ δέ σοι, 355

Εἰ σ' ἡ πικρὰ λαμπὰς ὀψεται θεῖα,

Καὶ παῖδας ἐντός τῆσδε θερμόνων χθονός,

Θανῇ λελεχθαι μῦθος αἰφειδῆς ὁδε.

Νῦν

Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν·
 Οὐ γάρ τι δράσεις δεινόν, ὣν φόβος μ' ἔχει. 364

Ἀνάπαισοι.

Χο. Δύσανε γυναῖ.

Φεῦ, φεῦ μελέα τῶν σῶν ἀγχείων.

Παῖ ποτε τρέιλη; τίνα προσενίαν,

ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτήρα κακῶν.

Ἐξευρήσεις;

365

Ὡς εἰς ἄπαρόν σε κλύδωνα θεός,

Μήδεια, κακῶν ἐπάρευσε.

Γαμβοί.

Μή. Κακῶς πέπρακται πανταχῇ τίς αὐτερεῖ;

Ἄλλ' ὅτι ταῦτ' αὐτὰ, μὴ δοκεῖτέ πω·

Ἐτ' εἰς ἀγῶνες ταῖς νεωσὶ νυμφίοις, 370

Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν ἔσμιμμοι πόνοι.

Δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπεῦσαι ποτε,

Εἰ μὴ τι κερδαίνουσιν ἢ τεχνωμένην;

372 Οὐδ' ἂν προσεῖπον, ἔδ' ἂν ἠψάμην χεροῖν.

Ὅ δ' εἰς τοσῶτον μωρίας ἀφίκετο, 375

Ὡστ', ἐξὸν αὐτῷ τὰμ' ἐλεῖν βελεύματα

Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν

Μεῖναι

Μείναι μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἡμῶν ἐχθρῶν νεκρὸς
 Θῆσω, πατέρα τε, καὶ κάρη, πόσιν τ' ἐμὸν.
 Πολλὰς δ' ἔχουσα θανάσιμας αὐτοῖς ὁδὸς,
 Οὐκ οἶδ' ὅποια πρῶτον ἐχχεῖρᾷ, φίλῃ 381
 Πότερον ὑφάψαι δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
 ἢ θηλὴν ἄσω φάσγανον δι' ἡπαλός,
 Σιγῇ δόμοις εἰσεῖσθαι, ἢ ἑσθλῇ λέχρῳ.
 Ἄλλ' ἐν τι μοι πρόσσυνες, εἰ ληφθήσομαι 385
 Δόμους ὑπερβαίνουσαι, καὶ τεχνάμεναι,
 Θανῶσα θῆσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
 Κράτις αὖ τὴν εὐθείαν, ᾗ πεφύκαμεν
 Σοφαὶ μάλισα, φαρμάκοις αὐτὸς ἑλεῖν.
 Εἶεν. 390
 Καὶ δὴ τεθναῖσι τίς με δεξέσθαι πόλιν;
 Τίς γῆν ἄστυλον καὶ δόμους ἐχειλύνει
 Ξένος παρασχών, ῥύσεια τῆμόνδε δέμας;
 Οὐκ ἔστι μείνας' ἐν ἐτι σμικρὸν χρόνον,
 Ἦν μὲν τις ἡμῖν πόργος ἀσφαλῆς φανῇ, 395
 Δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον.
 Ἦν δ' ἐξελαυνὴ συμφορὰ μ' ἀμύχανος,
 Αὐτὴ ξίφος λαβῶσα, καὶ μέλλω θανεῖν,
 Κτενῶ σφε' τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ κατ' ἐρὸν.
 Οὐ γάρ, μὴ τὴν δεσποίναν, ἢ ἐγὼ σέβω 400
 Μάλισα

284 Μάλιστ' αὐτῶν, καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,
 285 Ἐκάτην, μυχαῖς ναίεσσαν ἐσίας ἐμῆς
 286 Χαίρων τις αὐτῶν τῶνδ' ἀλγυνεῖ κέαρ.
 188 Πικρὸς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγρὸς δῆσαι γάμους,
 Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμαῖς χθονός. 405
 Ἄλλ' εἰς φείδω μὲν, ὧν ἐπίσταται,
 Μῆδεα, βυλεύσας, καὶ τεχνωμένη
 288 Ἑρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἄγων εὐφυσίας.
 Ὅρας ἂ πάσχεις; ἢ γέλωτα δεισ' ὄφλειν
 Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις, 410
 Γεγῶσαν ἐσθλαῦ πατρὸς, ἥλιε τ' ἄποι
 Ἐπίσασαι δὲ πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
 292 Γυναῖκες εἰς μὲν ἐσθλ' ἀμνηχανώταται,
 Κακῶν δὲ πάντων τέκνονες σαφιώταται.

Ἀντιγράφικα.

Στροφὴ α'.

- Χο. 1 Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν 415
 2 Χωρῶσι παγαί,
 3 Καὶ δῖκα καὶ πάντῃα πάλιν σρέφεται.
 4 Ἀνδράσι μὲν δόλια βυλαί· θεῶν
 5 Δ' ἐκέτι τίς τις ἄρηρε.
 6 Τὰν δ' ἐμὴν εὐκλειαν ἔχειν βιοτὰν 420
 7 Στρέφουσιν

- 014 7 Στρέφει φάμαϊ 4
8 Ἐρχεται τιμὰ 2
9 Γυναικείῳ γένει 6
10 Οὐκ ἐστὶ δουλείαδος 7
11 Φάμα γυναικῆς ἔχει 425

Αντιγραφὴ α.

- 214 1 Μῦσαι δὲ παλαιγενέων 2
2 Λήξουσιν αἰοιδᾶν, 3
3 Τὰν ἐμὴν ὑμνεῦσαι ἀπισθοῦνται 4
4 Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρῃ γνώμῃ λόγας 2
014 5 Ὡππερ θέοισιν αἰοιδᾶν 6
6 Φοῖβος ἀγῆτορ μελέων ἔπει ἄν 7
7 τάχῃσ' ἂν ὕμνον 1
8 Ἀρσένων γέννα... 1
9 Μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει 1
10 Πολλὰ μὲν ἀμετέραν 435
11 Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

Στροφή β.

- 224 1 Σύ δ' ἐκ μὲν εἴκων ἀλγίων ἔπλευσας
2 Μαινομένα κροῖα, διδυ-
3 μοις ὀρίσασα πόντε
D 4 Πέτρας

- 4 Πέτρας ἐπὶ δὲ ξένω 440
 5 Ναίεις χθονὶ, τὰς αἰνάνδρῃ 8
 6 Κοίτας ὀλέσασα λέκτραν
 7 Τάλαινα, φυγαῖς δὲ χαίρας ἄτιμος ἐλαύνη.

244

Ἀντιστροφή β.

- 1 Βέβακε δ' ὄρκων χάρις, ἔδε τ' αἰδῶς
 2 Ἑλλάδι τᾷ μεγάλα μίμνει 445
 3 Αἰθερία δ' ἀνέπτα.
 4 Σοὶ δ' ἔτε πατρὸς δόμοι,
 5 Δύσανε, μεθορμίσασθαι
 6 Μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρων 449
 7 Ἀλλὰ βασίλεια κρείσσων δόμοισιν ἐπέσα.

Ἰαμβοί.

- Ἰά. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
 Τραχεῖαν ὄργην, ὡς αἰμηχανον κακόν.
 Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμοις ἔχειν,
 Κέφως φερέσῃ κρείσσονων βυλεύματα,
 Λόγων ματαιῶν ἔνεκ' ἐκπεσῇ χθονός. 455
 Κάμρ' αὖ μὲν ἔδεν πρᾶγμ', ἃ μὴ παύσῃ ποτὲ
 Λέγῃς, Ἰάσων ὡς κάκιστος ἔς' ἀνὴρα
 Ἄ δ' εἰς τυράννης ἔσι σοι λελεγμένα,

Πᾶν

Π

Πᾶν

Πᾶν κέρδος ἤγ' ἡ ζημιυμένη φυγή.
 Καγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμυμένων 460
 Ὀργὰς ἀφῆρην, καὶ σ' ἐβυλόμην μένειν.
 Σὺ δ' ἐκ ἀνίεις μωρίας, λέγεις αἰεὶ
 Κακῶς τυράννης τοιγὰρ ἐκπέσῃ χθανός.
 Ὅμως δὲ καὶ τῶνδ' ἐκ ἀπειρηκῶς φίλοις
 Ἦκω, τὸ σὸν γε προσκοπέμενος, γύναι, 465
 Ὡς μὴτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσης,
 Μὴτ' ἐνδεής τε πόλλ' ἐφέλκεται φυγῇ
 Κακὰ ζὺν αὐτῇ καὶ γὰρ εἰ σύ με συγείς,
 Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.
 Μῆ. ὦ παγκάκιζε, τί το γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω 470
 Γλώσση μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν.
 Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς
 Θεοῖς τε, καί μοι, παντί τ' ἀνθρώπων γένει;
 Οὐ τοι θράσος τόδ' ἐστίν, εἰδ' εὐτολμία,
 Φίλως κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν, 475
 Ἀλλ', ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
 Πασῶν, ἀναίδει· εὖ δ' ἐποίησας μολών.
 Ἐγὼ τε γὰρ λέξασα, κεφισθήσομαι
 Ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων.
 Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
 Ἔσωσα σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι 481

Ταυτὸν συνεισέβησαν Ἀργῶν σκάφος,
 Περφθέντα ταύρων πυρπνόνων ἐπισάτην
 Ζεύγλῃσι, καὶ σπερῶντα θανάσιμον γῆν'
 Δράκον' ἔσ' ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,
 Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις αὔπνους ὦν, 486
 Κτείνας', ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.

Αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδῶς ἐμὺς,
 Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἰκόμην
 Σὺν σοὶ, πρόθυμος μάλλον ἢ σοφωτέρα 490
 Περίαν τ' ἀπέκλειν', ὥσπερ ἄλγισον θανεῖν
 Παίδων ὑπὲρ αὐτῆς, πάντα τ' ἐξέλειπον φόβον.
 Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὧς κακίς' ἀνδρῶν, παθὼν,
 Πρῶδωκας ἡμᾶς· καὶνὰ δ' ἐκτέσσω λέχη,
 Παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἀπαιεῖς ἔτι, 495
 Σύγγνωε' ἂν ἦν σοὶ τῆδ' ἐρασθῆναι λέχοις.
 Ὅρκων δὲ φρέδι πίσις· ἐδ' ἔχω μαθεῖν,
 Εἰ θεὸς νομίζεις, τὲς τότε, ἐκ ἄρχειν ἔτι,
 Ἡ καὶνὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τάνυν,
 Ἐπεὶ σύνοισθ' ἄγε εἰς ἐμὴν ἐκ εὐορκας ὦν. 500
 Φεῦ δεξιὰ χεῖρ, ἥς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνε,
 Καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
 Κακῷ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
 Ἀγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὅντι σοὶ κοινώσομαι,

Δοκῶσα

Δοκῦσα μή τι πρὸς γε σὺ πράξειν καλῶς,
 "Ομως δ', ἐρωλήθεις γὰρ αἰσχίων φανῇ 506
 Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δό-
 μους,

Οὓς σοὶ προδῦσα, καὶ πάτραν, ἀφικάμην;
 "Ἡ πρὸς ταλαίνας Πελοπιδας; καλῶς γ' ἂν ἔν
 Δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.

"Ἐχει γὰρ ἔτι τοῖς μὲν οἰκοθεν φίλαις 511
 "Ἐχθρὰ καθέστηχ' ὅς δέ μ' ἐκ ἐχρῆν κακῶς
 Δρῶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίας ἔχω.

Τοιγὰρ με πολλάις μακαρίαν Ἑλληνίδων
 "Ἐθηκας ἀντὶ τῶνδε θαυμασὸν δέ σε 515
 "Ἐχω πόσιν, καὶ πισόν, ἢ τάλαιν' ἐγώ.

Εἰ φεύξομαι δὲ γαῖαν ἐκβεβλημένη,
 Φίλων ἔρημος, σὺν τέκνοις μόνη μόνοις,
 Καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
 Πτωχὸς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε. 520

"ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσὸν μὲν, ὃς κίβδηλος ἦ,
 Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῇ
 "Ἀνδρῶν δ', ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
 Οὐδεὶς χαρακτῆρ' ἐμπέφυκε σώματι;

Χο. Δεινὴ τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει, 525

"Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.

Ἰά. Δεῖ

Ἰά. Δεῖ μ' ὡς ἔοικα, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
 Ἄλλ' ὥς ἐ νῆος κεδνὸν οἰακοςρόφον,
 Ἀκροισι λαίφης κρᾶσπέδοις ὑπεκδραμεῖν
 Τὴν σὴν σόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
 Ἐγὼ γ', ἐπειδὴ καὶ λῖαν πυργοῖς χάριν, 531
 Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
 Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
 Σοὶ δ' ἔσι μὲν νῦς λεπλὸς, ἀλλ' ἐπίφθοнос
 Λόγος διελθεῖν, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε 535
 Τόξοις ἀφύκτοις τέρμον ἐκσῶσαι δέμας
 Ἄλλ' ἐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θήσομαι λῖαν
 Ὅπη γὰρ ἔν ὤνησας ἐ κακῶς ἔχει
 Μείζω γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
 Εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω. 540
 Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
 Γαῖαν καλοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίσασαι,
 Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
 Πάντες δέ σ' ἥσθοντ' ἔσαν Ἕλληνες σοφὴν,
 Καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις 545
 Ὅροιςιν ὤκεις, ἐκ αὖ ἦν λόγος σέθεν.
 Εἴη δ' ἐμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
 Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
 Εἰ μὴ πίσημος ἢ τύχη γένοιτό μοι.

Τοσαῦτα

Τόσαῦτα μὲν τοι τῶν ἐμῶν πόνων περὶ 550
 Ἐλεξ', ἀμίλλαν γὰρ σὺ πρῆθης λόγων.
 Ἄ δ' εἰς γάμοις καὶ βασιλικῆς ἀνείδισας,
 Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς,
 Ἐπεὶ αὖ σῶφρων, εἴτα σοὶ μέγας φίλος,
 Καὶ παῖσι τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἥπυχρος. 555
 Ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονός,
 Πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,
 Τί τ' ἔδ' ἂν εὐρημ' εὖρον εὐτυχέστερον;
 Ἥ παῖδα γῆμαι βασιλέως φυγὰς γεγώς;
 Οὐχ', ἢ σὺ κνίξῃ, σὸν μὲν ἐχθραίνων λέχος,
 Καὶ νύμφης ἡμέρω πεπληγμένος, 561
 Οὐδ' εἰς ἀμίλλαν πολύτεκνον σπυδαῖν ἔχων
 Ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες, καὶ μὲν μοι
 Ἄλλ' ὥς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
 Καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα· γινώσκων, ὅτι 565
 Πένη αὖ φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
 Παῖδας τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἡμῶν,
 Σπείρας τ' ἀδελφὰς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
 Εἰς ταυτὸ θείην· καὶ συναρτήσας γένος,
 Εὐδαιμονοίην· σοὶ τε γὰρ παίδων τί δεῖ; 570
 Ἐμοὶ τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
 Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι μῶν βεβέλευμαι κακῶς;
 Οὐδ'

- 222 Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι Λέχος.
 223 Ἄλλ' εἰς τοσούτῳ ἦκεθ', ὥστ' ὀρθαμένῃς
 224 Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε. 575
 225 Ἦν δ' αὖ γένηαι ἑυφοραὶ τίς εἰς Λέχος,
 226 Τὰ λῶσα καὶ κάλλιστα, πολεμιάτῃα
 227 Τίθεσθε· χρῆν γὰρ ἀκλοθέν ποθεν βροτῆς
 228 Παιδας τεκνέσθαι, θῆλυ δ' ἐκ εἶναι γένος,
 229 Οὕτω δ' ἂν ἐκ ἦν ἔδεν ἀνθρώποις κακόν. 580
 Χο. Ἰάσον, εὖ μὲν τέσδ' ἐκόσμησας λόγους·
 230 Ὅμως δ' ἔμοι γε, καὶ παρὰ γυνάμην λέγω,
 231 Δοκεῖς, προσῆς σὴν ἄλοχον, εἰ δίκαια δρᾶν.
 Μή. Ὡς πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν·
 232 Ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἀδίκος ἂν σοφὸς λέγεται 585
 233 Πέφυκε, πλείεσθι ζημίαν ὀφλισκάνει.
 234 Γλώσση γὰρ αὐχῶν τὰδικ' εὖ περιελεῖν,
 235 Τολμᾷ πανουργεῖν· ἐσι δ' ἐκ ἄγαν σοφός.
 236 Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένη,
 237 Λέγειν τε δεινός· ἐν γὰρ ἔν κτενεῖ σ' ἔπος. 590
 238 Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακός, πείσαντά με
 239 Γαμεῖν γάμον τόιδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
 Ἰά. Καλῶς γ' ἂν ἔν μοι τῷδ' ὑπηρετεῖς λόγῳ,
 240 Εἴ σοι γάμον κατὰπον, ἥτις ἔδεν νῦν
 241 Τολμᾶς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον. 595
 Μή. Οὐ

Μή. Οὐ τὐτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λῆχος

Πρὸς γῆρας ἐκ εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.

Ἰά. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς ἔνεκα

Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἀ νῦν ἔχω.

Ἄλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων

Σέ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόροισι δοῖ

Φῦσαι τυράννης παῖδας, ἔρυμα δῶμασι.

Μή. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,

Μήδ' ὄλθος, ὅσις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.

Ἰά. Οἶσθ', ὥς μετεύξῃ, καὶ σοφωτέρα φανῇ; δοῖ

Τὰ χρηστὰ μὴ σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτέ,

Μήδ' εὐτυχῆσα δυστυχῆς εἶναι δόκει.

Μή. Ὑβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μέν ἐς' ἀποσροφήν,

Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξῶμαι χθόνα.

Ἰά. Αὐτὴ τὰδ' εἶλε' μηδὲν ἄλλον αἰτιῶ. δοῖ

Μή. Τί δρῶσα; μὲν γὰρ μῦσα, καὶ προδῶσά σε;

Ἰά. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίεως ἀρωμένη.

Μή. Καὶ σοῖς ἀραία γ' ἔσα τυγχάνω δόμοις.

Ἰά. Ὡς ἐκρινῶμαι τῶνδ' ἐσοὶ τὰ πλείονα.

Ἄλλ' εἴ τι βέλει, παῖσιν ἢ σαυτῇ, φυγῆς δοῖ

Προσφέλημα χημάτων ἐμῶν λαβεῖν,

Λέγ' ὥς ἔτοιμος ἀφθόνα δοῦναι χερὶ,

Ξένοις τε πέμπειν σύμβολ', οἳ δράσασί σ' εὔ,

Καὶ ταῦτα μὴ θέλῃσα μωρανεῖς, γύναι,
 Λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα. 620
 Μὴ Οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,
 Οὐτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μὴδ' ἡμῖν δίδῃ,
 Κακῇ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν ἐκ ἔχει.
 Ἡά, Ἄλλ' ἐν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
 Ὡς πάνθ' ὑπεργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·
 Σοί δ' ἐκ ἀρέσκει τὰ γὰρ, ἀλλ' αὐθαδία 625
 Φίλος ἀπωθῇ· τοίγαρ ἀλγυνῇ πλέον.
 Μή. Χώρει· πόρῳ γὰρ τῆς νεοδμήτης κόρης
 Αἰρῇ, χρονίζων δωμαίων ἐξώπιος.
 Νύμφεῦ, ἴσως γὰρ, σὺν θεῷ δ' εἰρήσειαι, 630
 Γαμεῖς τοῖτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

Ἀντιςρόφικα.

Στροφὴ α'.

- Χο. 1 Ἐρωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν
 2 Ἐλθόντες, ἐκ εὐδοξίαν,
 3 Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν
 4 Ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλις ἔλθοι 635
 5 Κύπρις, ἐκ ἄλλα θεὸς
 6 Εὐχαρις οὕτω.
 7 Μὴ ποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
 8 Χρυσέων

8 Χρυσέων τόξων ἐφείης,

9 Ἰμέρῳ χρίσας, ἄφυκτον οἷόν· 640

Ἀντιστροφὴ α΄.

1 Στέργοι δέ με σωφροσύνα,

2 Δώρημα κάλλισον θεῶν·

3 Μηδέ ποτ' ἀμφιλόγοις ὀρ-

4 γας, ἀκόρεσά τε νείκη

5 θυμὸν ἐκπλήξας· ἐτέ- 645

6 ροις ἐπὶ λέκτροις

7 Προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Κύπρις,

8 Ἀπολέμευς εὐνὰς σεβίζε-

9 σ', ὀξύφρων κρίναι λέχη γυναικῶν.

Στροφή β΄.

1 ὦ πατρίς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν, 650

2 Μηδῆτ' ἀπολις γενοίμαν,

3 Τὸν ἀμηχανίας ἔχευσα

4 Δυσπέρατον αἰῶ-

5 ν' οἰκτροτάτων ἀχέων·

6 Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην, 655

7 Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων

8 Δ' ἐκ ἄλλος ὑπερθεν,

9 Ἡ γὰρ πατρίδας εἶρεσθαι.

Ε 2

Ἀντιστροφὴ

Ἀντιτροφή β'. 8

- 1 Εἶδομεν, ἔκ ἐξ' ἐτέρων
 2 Μύθων ἔχομεν φράσασθαι. 66α
 3 Σὲ γὰρ, ἔ πόλις, ἔ φίλων τις,
 4 ὦ κτερε παθεῖσαν
 5 Δεινότατον παθέων.
 6 Ἀχάρισος ὅλοιθ', ὅτῳ παρέσαι.
 7 Μὴ φίλος τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν- 66β
 8 τι κληῖδα φρενῶν ἔ-
 9 μοί μεν φίλος ἔ ποτ' ἔσαι.

Ἰαμβοί. 8

- Αἰ. Μῆδεια, χαῖρε· τῷδε γὰρ προσίμιον
 Κάλλιον ἔδεις, οἷδε προσφωνεῖν φίλος.
 Μῆ. ὦ χαῖρε, καὶ σὺ, παῖ σοφῆ Πανδίωνος, 67α
 Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπισρωφᾶ πέδον;
 Αἰ. Φοίβε παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.
 Μῆ. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῶδον ἐσάλης;
 Αἰ. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
 Μῆ. Πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον;
 Αἰ. Ἀπαιδὲς ἐσμέν, δαίμονος τινὸς τύχη. 67β
 Μῆ. Δάμαρτος ἔσης, ἢ λέχοις ἀπειρος ὢν;
 Αἰ. Οὐκ ἐσμέν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλία.

Μῆ. Τί

- Μή. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρα ;
 Αἰ. Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν, ἔπη. 680
 Μή. Θέμις δ' ἂν ἡμᾶς χρησμὸν εἶδεναι θεῶ ;
 Αἰ. Μάλισ', ἐπεῖτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
 Μή. Τί δῆτ' ἔχρησε λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
 Αἰ. Ἀσκῆ με τὸν πρῶτον μὴ λῦσαι πόδα.
 Μή. Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα ; 685
 Αἰ. Πρὶν ἂν παλῶαν αὖθις ἐσίαν μόλω.
 Μή. Σύ δ', ὡς τί χρήζων, τήνδε ναυσολεῖς χθόνα.
 Αἰ. Πηθεὺς τίς ἐσι γῆς ἀναξ Τροίηνίης.
 Μή. Παῖς, ὡς λέγῃσι, Πέλοπος εὐσεβέσσης.
 Αἰ. Τέτω θεῶ μάντευμα κοινῶσαι θέλω. 690
 Μή. Σοφὸς γὰρ ἄνθρωπος, καὶ τρίβων τὰ τοιαῦτα.
 Αἰ. Κάμοί γε πάντων φίλτατος δορυξέων.
 Μή. Ἄλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
 Αἰ. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε ;
 Μή. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐσι μοι πάντων πόσις. 695
 Αἰ. Τί φῆς ; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
 Μή. Ἄδικεῖ μ' Ἰάσων, ἔδεν ἐξ ἐμῶ παθών.
 Αἰ. Τί χρῆμα δράσας ; φράζε μοι σαφέστερον.
 Μή. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.
 Αἰ. Ἦπερ τετόλμηκε ἔργον αἰσχιστον τόδε ; 700
 Μή. Σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμέν οἱ πρὸ τῶ φίλοι.
 Αἰ. Πότερον

- Αἰ. Πότερον ἱρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
 Μῆ. Μέγαν γ' ἔρωλα· πῖσος ἔκ' ἔφυ φίλοις.
 Αἰ. Ἴτω κῦν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
 Μῆ. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἡράσθη λαβεῖν. 705
 Αἰ. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
 Μῆ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
 Αἰ. Συγγνωσά μεν γὰρ ἦν, σε λυπεῖσθαι, γύναι.
 Μῆ. Ὀλωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
 Αἰ. Πρὸς τῷ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὐ λέγεις κακόν.
 Μῆ. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.
 Αἰ. Ἐᾶ δ' Ἰάσων; ἔδ' ταῦτ' ἐπῆνεσα.
 Μῆ. Λόγῳ μὲν ἔχι, καρβερεῖν δὲ βύλελαι.
 Ἄλλ' ἀνυτομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
 Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι, 715
 Οἰκλῆιρον, αἰκλῆιρόν με τὴν δυσδαίμονα,
 Καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσῆσαν εἰσίδης,
 Δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέσιον·
 Οὕτως ἔρω σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος
 Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις. 720
 Εὐρημα δ' ἐκ οἷσθ' οἷον εὐρηκας τόδε.
 Παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
 Σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
 Αἰ. Πολλῶν ἑκάλε τήνδε σοὶ δοῦναι χάριν,
 Γύναι,

Γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν, 725

Ἐπεὶ αὖτε παίδων ὧν ἐπαγγέλλη γοναῖς·

Εἰς τῆτο γὰρ δὴ φρενὸς εἰμι πᾶς ἐγώ.

Οὕτω δ' ἔχει μοι· σὺ μὲν ἐλθέσης χθόνα,

Πειράσομαί σε προξενεῖν δίκαιος ὦν·

Τοσόνδε μὲν τοὶ σοὶ προσημαίνω, γύναι, 730

Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς ἔσ' ἄγειν βεβλήσασμαι.

Αὐτὴ δ' εἴανπερ εἰς ἐμὰς ἔλθης δόμους,

Μενεῖς ἄσυλος, κῦ σε μὴ μεθῶ ποτέ.

Ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσε πόδα·

Ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω. 735

Μῆ. Ἔσαι τάδ'· ἀλλὰ πῶς εἰ γένοιτό μοι

Τέτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.

Αἰ. Μῶν ἔπέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;

Μῆ. Πέποιθα· Πελὶς δ' ἐχθρὸς ἔστι μοι δόμος,

Κρέων τε· τέτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς, 740

Ἀγασιν ἔμεθεῖς ἂν ἐκ γαίης ἐμέ·

Λόγοις δὲ συμβᾶς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,

Φίλος γένοι' ἂν, καπικηρυκεύμασιν

Οὐκ ἂν πίθοιο· τὰ μὰ μὲν γὰρ ἀσθενῇ,

Τοῖσδ' ὁλβός ἐστι, καὶ δόμος τυραννικός. 745

Αἰ. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προσηθείαν·

Ἄλλ' εἰ δακεῖ σοι δρᾶν τάδ', ἐκ ἀφίσταμαι·

Ἐμοί

- Ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐσὶν ἀσφαλέστερα,
 Σκῆψιν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἐχούῃα δεικνύναι,
 Τὸ σὸν τ' ἄρῃρε μᾶλλον ἐξηγῆ θεός. 750
 Μῆ. Ὅμνυ πέδον γῆς, πατέρα δ' Ἥλιον πατρὸς
 Τεμένε, θεῶν τε συνηθείς ἅπαν γένος.
 Αἰ. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
 Μῆ. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμὶ ἐκβαλεῖν ποτὲ,
 Μήτ', ἄλλος ἢν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν 755
 Χρήζῃ, μεθήσειν ζῶν ἐκυσίῳ τρόπῳ.
 Αἰ. Ὅμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν ἡλίε τε φῶς,
 Θεός τε πάντας, ἐμμένειν, ἃ σε κλύω.
 Μῆ. Ἀρκεῖ τί δ' ὄρκῳ τῷδε μὴ ἑμμένων πάθοις;
 Αἰ. Ἄ τοῖσι δυσσεβῶσι γίγνεσθαι βροτῶν. 760
 Μῆ. Χαίρων πορεύε' πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
 Καὶ γὰρ πόλιν σὴν ὡς τάχιστα ἀφίξομαι,
 Πράξας δ' ἀμέλλω, καὶ τυχεῖσ' ἃ βέλομαι.

Ἀνάπαισοι.

- Χο. Ἀλλὰ σ' ὁ Μαίᾱς πομπαῖος ἀναξ
 Πελάσειε δόμοις 765
 Ὡν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων,
 Πράξειας ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
 Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

Ἰαμβοί.

Ἰαμβοί.

Μῆ. ὦ Ζεῦ, δίκη τέ Ζηνός, ἥλιε τέ φῶς,
 Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι, 770
 Γενησόμεσθα, κείς ὁδὸν βέβηκαμεν.
 Νῦν δ' ἐλπίς, ἐχθρὸς τὸς ἐμὲς τίσειν δίκην,
 Οὗτος γὰρ ὦ νῆρ, ἥ μάλιν' ἐκᾶμνομεν,
 Λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βελευμάτων.
 Ἐκ τῆδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων, 775
 Μολόντες ἄστυ, καὶ πόλισμα Παλλάδος.
 Ἦδη δὲ πάντα τὰμά σοι βελεύματα
 Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγοις.
 Πέμψας' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
 Εἰς ὅψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι· 780
 Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακὸς λέξω λόγοις,
 Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχειν
 Γάμους τυράννων, ἔς ποδὸς ἡμᾶς ἔχει,
 Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
 Παῖδας δὲ μεῖναι τὸς ἐμὲς αἰτήσομαι, 785
 Οὐχ ὥς λιπῆσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
 Ἐχθροῖσι παῖδας τὸς ἐμὲς καθυβρίσαι,
 Ἀλλ' ὥς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω·
 Πέμψω γὰρ αὐτὸς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,

F

Λεπτόν

Λεπλόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλαον 790

Νύμφη φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,

Κἄνπερ λαβῆσα κόσμον ἀμφιθῆ χροῖ,

Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς δ' ὅς αὖ θυγῇ κόρης,

Ταῖσι δὲ χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.

Ἐλᾶνθα μὲν τοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·

Ὡμῶς δ', οἷον ἔργον ἔς' ἐργασίον 796

Τὸν τεῦθεν ἡμῖν τέκνα γὰρ καλὰ κλᾶνῶ

Τᾶμ' ἔτις ἐσὶν, ὅσις ἐξαίρησεται·

Δόμόν τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,

Ἐξείμι γαίης, φιλάτων παίδων φόνον 800

Φεύγεσά, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον·

Οὐ γὰρ γελάσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.

Ἴτω τί μοι ζῆν κέρδος; οὐτ' ἐμοὶ πατρίς,

Οὐτ' οἶκός ἐστιν, ἔτ' ἀποστροφὴ κακῶν·

Ἡμάρτανον τόθ', ἥνικ' ἐξελίμπανον 805

Δόμοις πατρώεας, ἀνδρὸς Ἑλληνος λόγοις

Πεισθεῖς, ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκην·

Οὐτ' ἐξ ἐμῆ γὰρ παῖδας ὄψεται ποτὶ

Ζῶντας τολοιπὸν, ἔτε τῆς νεοζύγε 809

Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακῶς κακὴν

Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.

Μηδεὶς με φαύλην κασθενῇ νομίζετω,

Μήδ'

Μῆδ' ἥσυχαιάν, ἀλλὰ θαῖερα τροπὰ
Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοιςιν εὐμνήδ
Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλέεσθαι βίος. 815

Χο. Ἐπεὶ περ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον
Σέ τ' ὠφελεῖν θέλεις, καὶ νόμοις βροτῶν
Εὐλλαμβάνεσθαι, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

Μῆ Οὐκ ἔστιν ἄλλως, σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
Τὰδ' ἐστὶ, μὴ πᾶσχεσθαι, ὡς ἐγώ, κακῶς. 820

Χο. Ἀλλὰ κλανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;

Μῆ. Οὕτω γὰρ ἀν' ἀνδρῶν δὴ χθελὴν πόσις.

Χο. Σὺ δ' ἀν' ἡγενοῖό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.

Μῆ. Ἰτὼ περισσοὶ πάντες οἱ ἔνδω λόγοι
Ἀλλ' εἶα, χύρει, καὶ κόμιζ' ἰάσονα. 825

Εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πρὶν ἄχρωμεθα.

Λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
Εἴπερ φρονεῖς εὐ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφους.

Ἀντιγράφικα.

Στροφή α.

Χο. 1 Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι, 11

2 Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, 830

3 Ἱερᾶς χώρας ἀπορβήτε

4 Τ' ἀποφερόμενοι

F 2

5 Κλει-

5 Κλεινολάταν σοφίαν,

6 Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτης

7 Βαίνοντες ἄβρως αἰθέρος,

835

8 Ἐνθά ποθ' ἀγνάς

9 Ἐνθά Πιερίδας

10 Λέγχι Μίσας

11 Ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεύσαι,

Ἀντιστροφὴ α΄.

1 Καλλινάκ τ' ἐπὶ Κηφισῷ ῥοαῖς

840

2 Τὰν Κύπριν κληῖζουσιν ἀφυ-

3 σαμέναν χώραν καλὰ πνεῦσαι

4 Μετρίας ἀνέμων

5 Ἠδιπνός αὖρας

6 Αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν

845

7 Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-

8 ων πλόκον ἀνθέων,

9 Τᾷ σοφίᾳ παρέδρας

10 Πέμπειν ἔρωτας,

11 Παντοίας ἀρετῆς ξυνεργάς

850

Στροφή β΄.

1 Πῶς ἔν ἱερῶν ποταμῶν

2 Ἡ πόλις, ἥ φίλων

3 Πόμπιμόν

3 Πόμπιμόν σε χώρας

4 Τὰν παιδολέτειραν ἔξει,

5 Τὰν ἐχ' ὀσίαν; μέτ' ἄλλων 855

6 Σκέψαι τεκίων πλαγὰν,

7 Σκέψαι φόνον οἶον αἰρή.

8 Μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντες

9 Πάντως ἱκετεύομεν,

10 Μὴ τέκνα φονεύσης. 860

Ἀντιστροφὴ β.

1 Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἦ

2 Χειρὶ τέκνων σέθεν,

3 Καρδίᾳ τε, λήψῃ,

4 Δεινὰν προσάγυσσά τολμαν;

5 Πῶς δ' ὄμμαλα προσβαλῆσα 865

6 Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν

7 Σχήσεις; φόνον ἐ δυνήσῃ,

8 Παιδῶν ἱκετᾶν πηλόντων,

9 Τέγγῃαι χέρα φοίνιον

10 Ἐν τλάμονι θυμῷ. 870

Ἰαμβοί.

Ἰά. Ἦκω κελευσθεῖς· καὶ γὰρ ἔσα δυσμενὲς,

Οὐκ ἂν γ' ἀμάρτοις τῷδ' ἔτ', ἀλλ' ἀκέσομαι

τί

Τί χρῆμα βέλει καινὸν ἐξ ἐμῆ, γύναι.
 Μή. Ἰᾶσον, αἰτῶμαι σε τῶν εἰρημένων
 228 Συγγνώμον' εἶναι τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
 Εἰκός γ', ἐπεὶ καὶ πολλ' ὑπείργασαι φίλα
 Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
 Καλαϊδόρησα· σκελίᾳ, τί μαίνομαι,
 Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βελεύσασιν εὔ;
 308 Ἐχθρὰ δὲ γαίης κοιράνοισι καθίσταμαι, 880
 Πόσει δ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
 Γῆμας τύραννον, καὶ κασιγνήτης τέκνοισι
 Ἐμοῖς φυτεύων; ἔκ ἀπαλλαχθήσομαι
 Θυμῷ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
 Οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες· οἶδα δὲ χθονᾶ 885
 Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
 208 Ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ἡσθόμην ἀδελίαν 2
 Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμωμένη
 Νῦν ἐν ἐπαινώ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
 Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
 Ἴη χρῆν μελεῖναι τῶνδε τῶν βελευμάτων, 891
 078 Καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεσθάναι λέχει,
 Νύμφην τε κηδεύσαν ἡδεσθαι σέθεν.
 Ἄλλ' ἐσμέν, οἷον ἐσμέν, ἔκ ἐρῶ κακὸν
 308 Γυναῖκες, ἔκκεν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς, 895
 Οὐδ'

Οὐδ' ἀντιλείπειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.

Παριέμεσθα, καὶ φαμέν κακῶς φρονεῖν
Τότ' ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβήλευμαι τάδε.

ὦ τέκνα, τέκνα, δεύτε, λείπετε σέγας·

Ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε 900

Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα

Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μῆλός μετὰ·

Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέσθηκεν χόλος·

Λάβεσθε χεῖρὸς δεξιᾶς· οἶμοι κακῶν·

Ὡς ἐννοῦμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων. 905

Ἄρ', ὦ τέκν', ἔτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον,

Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγὼ,

Ὡς ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ φόβος πλέα·

Χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρεμένη,

Ὅψιν τερεῖνῃν τήνδ' ἐπλησά δακρύων. 910

Χο. Κάμοι κατ' ὅσων χλωρὸν ὠρμήθη δάκρυ,

Καὶ μὴ προβαίῃ μείζον, ἢ τὸ νῦν, κακόν.

Ἰά. Αἰνῶ, γύναι, τὰδ' ἐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·

Εἰκὸς γὰρ ὄργας θῆλυ παρῆσθαι γένος

Γάμους παρεμπολῶν· ἵ γ' ἀλλοίως πάσσει 915

Ἀλλ' εἰς τὸ λῶον σὸν μεθέσθηκεν κέαρ,

Ἐγnows δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,

Βελλήν'· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σῶφρονος.

Τμῖν

Ἕμῃν δέ, παῖδες, ἔκ ἀφροδίτης πατὴρ
 Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς σωτηρίαν· 920
 Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
 Τὰ πρῶτ' εἶσθαι σὺν κασιγνήταις ἔτι·
 Ἀλλ' αὐξάνεσθε· τᾶλλα δ' ἐξεργάζεται
 Πατὴρ τε, καὶ θεῶν ὅσις ἐστὶν εὐμενής.
 Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεὺς ἥβης τέλος 925
 Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
 Αὐτὴ τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
 Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
 Κεκ' ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχη λόγον;
 Μῆ. Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοημένη πέρι. 930
 Ἰά. Θάρσει νῦν· εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.
 Μῆ. Δράσω τὰδ' ἔτι σοῖς ἀπισήσω λόγοις·
 Γυνὴ δέ, θῆλυ, καὶ πὶ δακρύοις ἔφυ.
 Ἰά. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπισέμεις τέκνοις;
 Μῆ. Ἐτίκλον αὐτῆς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξήυχ' τέκνα,
 Εἰσῆλθέ μ' οἶκος, εἰ γενήσεται τάδε.
 Ἀλλ' ὥνπερ ἔνεκ' εἰς ἐμὸς ἦκει λόγος,
 Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.
 Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποσέλλειν δοκεῖ,
 Καί μοι τὰδ' ἐς ἰλῶσα, γιγνώσκω καλῶς, 940
 Μήτ' ἐμποδῶν σοι, μήτε κοιράνοις χθονός,
 Ναίειν·

- Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὲς εἶναι δόμοις·
 Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ,
 Παιδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χειρὶ,
 Αἰτῷ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. 945
- Ἰά. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιομι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.
 Μή. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευστον αἰτεῖσθαι πατρός
 Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
- Ἰά. Μάλισα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγώ,
 Εἴπερ γυναικῶν ἐς τῶν ἄλλων μία. 950
- Μή. Συλλήψομαι δὲ τῷδε σοι κἀγὼ πόνε,
 Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ ἃ καλλιγεύεται
 Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγώ, πολὺ,
 Λεπτὸν τε πέπλον, καὶ σέφος χρυσήλατον,
 Παῖδας φέροντας· ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν 955
 Κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τιναί.
 Εὐδαιμονήσει δ' ἔχ' ἐν, ἀλλὰ μυρία,
 Ἄνδρός γ' ἀρίστου σὺ τυχῆς· ὁμεινέτε,
 Κεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος
 Πατὴρ πατρός δίδωσιν ἐγγόνισιν οἷς. 960
 Λάζυσθε φερνάς ταςδε, παῖδες, εἰς χέρας,
 Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρία νύμφη δότε
 Φέροντες· ἔτοι δῶρα μεμπλὰ δέξεται.
- Ἰά. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;

Δοκεῖς σπανίζειν δάμα βασιλείον πέπλων ;
 Δοκεῖς δὲ χρυσῶν, ὅσους, μὴ δίδε ταδε· 966
 Εἶπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοὶ λόγων τινός
 Γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 Μή. Μή μοι σὺ πείθειν δῶρα καὶ θεός, λόγος
 Χρυσὸς δέ, κρείσσων μυρίων λόγων, βροτοῖς.
 Κείνης ὁ δαίμων, κεῖναι νῦν αὖξει θεός. 971
 Νέα τυραννεῖ τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
 Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', ἢ χρυσῶν μόνον.
 Ἄλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλοσίσκας δόμους,
 Πατρός νεαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμήν, 975
 Ἰκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φυγεῖν χθόνα,
 Κόσμον δίδοντες· τῷδε γὰρ μάλις αἰ δεῖ,
 Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
 Ἴθ' ὡς τάχιστα μητρὶ δ', ὣν ἐρᾷ τυχεῖν,
 Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς. 980

Ἀντιστρόφικα.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Νῦν ἐλπίδες ἐκ ἔτι μοι παίδων ζωᾶς,
 2 Οὐκέτι· σείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
 3 Δέξεται νύμφα χρυσεῶν ἀναδέσμων,
 4 Δέξεται δύσανος ἄταν,

5 Ξανθᾶ

985

5 Ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμα

6 Θήσει, τὸν αἰὲα κόσμον τ

7 Αὐτὰ ταῦν χερσὶν λαβύσας

Ἀντιγράφη α.

1 Πείσει χάρις, ἀνδρόσιός τ' αὐγὰ πέπλυ,

2 Χρυσεότεμκλον γέφανον περιθέσθαι.

3 Νεώτεροις δ' ἤδη πᾶρα νυμφοκομήσει. 990

4 Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,

5 Καὶ μοῖραν θανάτου

6 Προσλήψεται δύσανος

7 Ἄταν δ' ἔχ' ὑπεκφεύξει.

Στροφή β.

1 Σύ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε,

995

2 Κηδεμῶν τυράννων,

3 Παισὶν ἔ καλεῖδως

4 Ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,

5 Ἀλόχῳ τε σᾶ συγερόν θανάτον

6 Δύσανε, μοῖρας ὅσον παροίχῃς

1000

Ἀντιγράφη β.

1 Μεταξένομαι δὲ σὸν ἄλγος,

2 ὦ τάλαινα παίδων

G 2

3 Μᾶτερ,

- 3 Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
 4 Τὰ τέκνα, νυμφίδων ἔνεκεν
 5 Λεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως 1005
 6 Ἄλλη ξυνοικεῖ πόσις συνεύνω.

Ἰαμβοί.

Παι. Δέσποιν', ἀφείνται παῖδες οἶδε σοι φυγῆς,
 Καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χερσὶν
 Ἐδέξατ' εἰρήνη δὲ τακείθεν τέκνοις.

Μή. Ἐα. 1010

Παι. Τί συγχυθεῖς ἔσηκας, ἥνικ' εὐτυχεῖς;
 Τί σὴν ἔτρεψας ἐμπαλιν παρηίδα,
 Κἔκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμῆ δέχη λόγον;

Μή. Αἶ, αἶ.

Παι. Τὰδ' ἔ' ξυνῶδ' αὖ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις. 1015

Μή. Αἶ, αἶ μάλ' αὖθις. Π. Μῶν τιν' ἀγγέλλων
 τύχην

Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλιον;

Μή. Ἠγγειλας οἷ' ἠγγειλας ἔ' σε μέμφομαι.

Παι. Τί δὴ καλῆφεις ὄμμα, καὶ δακρυῖται;

Μή. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ' ταῦτα γὰρ θεοὶ,
 Καὶ γὰρ κακῶς φρονέσ' ἐμηχανησάμην. 1021

Παι. Θάρσει, κρατεῖς τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.

Μή. Ἄλλως

Μή. Ἄλλως πατάξω πρόσθεν ἢ τάλαν' ἐγώ.

Παι. Οὐτα μὲν σὺ σὺν ἀπιζύγῃς τέκνω

Κέφαίῃ φέρεω χαρὴν ὄντα συμφορὰς.

Μή. Δράσω τὰ δ' ἄλλα βαίνει δωμαίων ἔσω, 1026

Καὶ παῖσι πόρῳν, οἷα χρή καθ' ἡμέραν.

ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἐστὶ δὴ πόλις,

Καὶ δῶρ', ἐν ᾧ, λιπρόντες ἀθλίαν ἐμὲ,

Οἰκήσεται αἰεὶ μηρὸς ἐσθρημένῳ, 1030

Ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἴμι δὴ φυγὰς,

Πρὶν σφῶν ὄνασθαι, καὶ πεθεῖν εὐδαίμονας,

Πρὶν λείψαι, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίης

Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.

ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας, 1035

Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,

Ἄλλως δ' ἐμόχθην, καὶ καλεξάνθην πόνοις,

Σπερρὰς ἐνεγκῆς ἐν τόκοις ἀλγυδόνας.

Ἡ μὲν πόθ' ἢ δύσηνος εἶχον ἐλπίδας 1040

Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ, 1040

Καὶ καθανῆσαν χερσὶν εὖ περισελεῖν,

Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι, κῦν δ' ὅλωλε δὴ

Γλυκεῖα φροντίς, σφῶν γὰρ ἐσθρημένῃ,

Λυπρὸν διώξω βίοτον, ἀλγεινὸν τ' ἐμοί

Τρεῖς δὲ μητέρ' ἐκέτ' ὁμμάσι φίλοι, 1045

Ὅψισθ',

Ὀψασθ' ἴς· ἄλλοι στήμ' ἀποκαύγεις βίη· Μ
 Φεύ· φεύ· πρὸς τὸν δερκισθὲ μ' ἔμμεατα, τέκνα,
 200 Τὶ προσφιλῆτε τῶν παύσθων γέλων;
 210 Αἶ, αἶ, καὶ δρᾶσω; καρδίᾳ γὰρ σὺ χεῖραι, Μ
 220 Πυαῖπες, ὅρμησι φαεινὸν οἷς εἶδον τέκνων· 1050
 230 Οὐκ ἀνδραίμην· χαίρετω βελεύματα
 240 Τὰ πρόσθεν· αἶψα παῖδας ἐπ' ἡαίης· ἐμὲ·
 250 Τί δέ μοι, πατέρα τῶνδε τοῖς τῶν κακοῖς
 260 Ἀντιῶσαι, αὐτῇ δὲ τόσα ἰσθῆσαι κακά;
 270 Οὐδ' ἔγ' ἔγωγε· χαίρετω βελεύματα. — 1055
 280 Καί τοι τί πάσχω; βέλονται γέλατ' ὄφλειν,
 290 Ἐχθρὸς μεθεῖσα τῆς ἐμῆς αἰζημίας;
 300 Τολμητέον τὰδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς χάλης,
 310 Τὸ καὶ προσέσθαι μάλ' ἄκρ' ὀφλοῖς φρενί.
 320 Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτ' ἂν μὴ 1060
 330 Θέμις παρῆναι τοῖς ἐμοῖσι θυμάσιν,
 340 Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' ἐ διαφθερῶ.—
 350 Μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ πάδε.
 360 Ἀ, εἴ, καὶ τὴν ἐμὴν ἔχθραν ἐμὴν
 370 Ἔασαν αὐτὰς, ὦ πάλαν, φεῖσαι τέκνων· 1065
 380 Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες, εὐφρανέσθι σε.
 390 Μὰ τῆς πατρὸς αἰδῆν νερτέρης ἀλάστορας,
 400 Οὗτοι, πότε, ἔσαι τέθ', ὅπως ἔχθροῖς ἐγὼ
 410 ἔθυσ' ὦ

Παῖδας

1070 Παιδὰς παρήστω τὸς ἐμὲς καθυβρίσας
 Πάντως σφ' ἀνάγκη καθαρῶν ἐπεὶ δὴ χρὴ,
 Ἡμεῖς κλυθόμεν, οἵ περ ἐξέφύσαμεν. 1071
 Πάντως πέπρακται ταῦτα, καὶ ἐκφυγεῖται.
 Καὶ δὴ πῖ κρατὶ σέφηνος, ἐν πέπλοις τε
 1072 Νύμφη τέρωνος ὀλλύεται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 Ἄλλ' εἴμι γὰρ δὴ τλημονεστέην ἰδὼν, 1075
 Καὶ τέσδε πέμψω τλημονεστέαν ἐν.
 Παιδὰς προσεῖπεν βάλωμαι δάτ', ὦ τέκνα,
 Δότ' ἀσπασασθαι μητρὶ δεξιὰν χεῖρα. 1076
 1077 ὦ φιλότατη χεῖρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
 Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενέος τέκνων,
 Εὐδαιμονοῖτον ἄλλ' ἐκεῖ τα δ' ἐνθάδε, 1081
 Πατὴρ ἀφείλετ' ὦ γλυκεῖα προσβολή,
 ὦ μαλθακὸς χρῶς, πνεῦμά δ' ἥδισον τέκνων.
 1082 Χωρεῖτε, χωρεῖτ' ἐκεῖ εἴμι προσβλέπειν
 Οἶάτ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς. 1085
 Καὶ μανθάνω μὲν οἶα τολμήσω κακὰ,
 Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βελευμάτων,
 Ὅσπερ μεγίστων αἰτίος κακῶν βροτοῖς.

Ἀνάπαισοι.

Χο. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπιοτέρων

Μύθων

Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς αἰμίλλας. Π 1090

Ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεῖαν. Π 1091

Θῆλην ἐρευιᾶν· ἀλλὰ γὰρ ἐστὶ. Π 1092

Μῦσα καὶ ἡμῖν, ἢ προσομιλεῖ. Π 1093

Σοφίας ἔνεκεν· πᾶσαισι μὲν ἔ. Π 1094

Παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖσιν. Π 1095

Εὖροις ἂν ἴσως, Π 1096

Κῦκ ἀπόμυσον, τὸ γυναικῶν. Π 1097

Καὶ φημί βροτῶν, οἵτινές εἰσι. Π 1098

Πάμπαν ἄπειροι, μῆδ' ἐφύτευσαν. Π 1099

Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν. Π 1100

Τῶν γευναμένων. Π 1101

Οἱ μὲν τ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν. Π 1102

Εἴθ' ἠδὲ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν. Π 1103

Παῖδες τελέθουσ', ἔχ' ἐπὶ τυχόντες, Π 1104

Πολλῶν μόχθων ἀπέχονταί. Π 1105

Οἷσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις. Π 1106

Γλυκερὸν βλάβημ', ἐσορῶ μελέτη. Π 1107

Καλῶνρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον. Π 1108

Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς, Π 1109

Βίότον θ' ὁπόθεν λείψωσι τέκνοις. Π 1110

Ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις, Π 1111

Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς. Π 1112

Μοχθῶσι

Μοχθῆσι, τόδ' ἔστιν ἄδηλον.

Ἐν δὲ τῆς πάντων λοίσθιον ἤδη

Πᾶσιν κατερῶ Θνητοῖσι κακόν.

1115

Καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίστον θ' εὖρον,

Σώμαλά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων,

Χρησοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει

Δαίμων ἔτος, φρεῖδας εἰς αἶδαν

Θάνατος προφέρων σώμαλα τέκνων.

1120

Πῶς ἔν λυεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις

Τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην

Παίδων ἔνεκεν

Θνητοῖσι θεὸς ἐπιβάλλειν.

Ἰαμβοί.

Μή. Φίλαι, πάλαι τοι προσμένεσθαι τὴν τύχην,

Καραδοκῶ τάκειθεν οἷ' προβήσεαι.

1125

Καὶ τοι δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος

Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον·

Δείκνυσι δ' ὥς τι καινὸν ἀγγέλει κακόν.

Ἄγ. ὦ δεινὸν ἔργον παρὰ νόμῳ εἰργασμένη

1130

Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναῖαν

Λιπῆσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοσεῖν·

Μή. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;

Η

Ἄγ. Ὀλῶ

- "Αγ. "Ολωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
 Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
 Μή. Κάλλισον εἶπας μῦθον· ἐν δ' εὐεργέταις 1136
 Τολοιπόν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσῃ.
 "Αγ. Τί φῆς; φρονεῖς μὲν ὀρθά, καὶ μαίνῃ, γύναι,
 "Ητις, τυράννων ἐσίαν ἠκισμένη,
 Χαίρεις κλύεσσα, καὶ φοβῇ τὰ τοιαῦδε; 1140
 Μή. Ἐχω τί καὶ γὰρ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον
 Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχεσθαι, φίλος.
 Λέξον δὲ πῶς ὦλοντο· δις τόσον γὰρ ἂν
 Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
 "Αγ. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπλυχος γονὴ 1145
 Σὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικὰς δόμους,
 "Ησθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
 Δμῶες· δι' ὧτων δ' εὐθύς ἦν πολὺς λόγος,
 Σὲ, καὶ πόσιν σὸν, νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρῖν.
 Κύνει δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κᾶρα 1150
 Παίδων· ἐγὼ δὲ καὶ τὸς, ἡδονῆς ὕπο,
 Στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.
 Δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντί σ' εὖ θαυμάζομεν,
 Πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
 Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα· 1155
 Ἐπεὶ μὲν τοι πρὸς ἀλύψατ' ὄμμαϊα,

Λευκὴν

Λευκὴν τ' ἀπέσρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,
 Παιδῶν μυσαχθεῖς· εἰσόδοις· πόσις δὲ σὸς
 Ὀργὰς τ' ἀφῆρει, καὶ χόλον νεάνιδος,
 Λέγων τὰδ' ἢ μὴ δυσμενὴς ἔσῃ φίλοις, 1160
 Παύσῃ δὲ θυμῷ, καὶ πάλιν σρέψεις κάρα,
 Φίλῃς νομίζῃς, ὥσπερ ἂν πόσις σέθεν·
 Δέξῃ δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ παῖρὸς,
 Φυγὰς ἀφεῖναι παῖσι τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
 Ἡ δ' ὥς ἐσεῖδε κόσμον, ἔκ ἡνέσχετο, 1165
 Ἄλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμων
 Μακρὰν ἀπειῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
 Λαβῶσα πέπλος ποικίλος ἡμπέσχετο·
 Χρυσῶν τε θεῖσα σέφανον ἀμφὶ βοσρύχοις,
 Λαμπρῷ κατόπρῳ σχημαλίζετο κόμην, 1170
 Ἀψυχὸν εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
 Κάπειτ' ἀναστᾶς ἐκ θρόνων διέρχεται
 Στέγας, αἶθρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,
 Δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
 Τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπεμένη. 1175
 Τὺνθένδε μέν τοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
 Χροῖαν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
 Χωρεῖ τρέμῃσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
 Θρόνοισιν ἔμπεσῶσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.

Καί τις γεραίὰ προσπόλων, δόξασά πε 1180

Ἡ Πανὸς ὀργὰς, ἥ τις θεῶν, μολεῖν,

Ἀνωλόλυξε, πρὶν γ' ὄρᾱ διὰ σῶμα

Χωροῦνθα λευκὸν ἄφρον, ὀμμάτων τ' ἄπο

Κόρας σρέφουσιν, αἵμά τ' ἐκ ἐνὸν χροῖ.

Εἴτ' ἀντίμολπον ἤκει ὀλολυγῆς μέγαν 1185

Κωκυτόν· εὐθύς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους

ᾠρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,

Φράσσεσθαι νύμφης συμφορὰν· ἅπαντα δὲ

Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.

Ἦδη δ' ἀνέλκων κῶλον ἐκπλεθρον δρόμῳ 1190

Ταχύς βαδισῆς τεθμόνων ἀνθήπηξα·

Ἡ δ' ἐξ ἀναύδα καὶ μύσαντος ὀμματος

Δεινὸν σενάξασ' ἡ τάλαιν' ἠγείρετο·

Διπλῆν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεσρατεύετο·

Χρυσῆς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος, 1195

Θαυμαστὸν ἔει νᾶμα παμφάγῳ πυρὸς·

Πέπλοι δὲ λεπτοί, σῶν τέκνων δωρήματα,

Λευκὴν ἔδαπλον σάρκα τῆς δυσδαίμονος·

Φεύγει δ' ἀναστᾶς ἐκ θρόνων πυρεμένη,

Σείσσει χαίτην κρατὰ τ' ἄλλοι' ἄλλοσε, 1200

Ῥίψαι θέλῃσσι σέφανον· ἀλλ' ἀρηρότως

Σύνδεσμά χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην

Ἔσεισε,

Ἔσεισε, μάλλον δις τόσονδ' ἐλάμπετο
 Πιτνεῖ δ' ἐπ' ὕδας συμφορᾷ νικωμένη,
 Πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὲς ἰδεῖν 1205
 Οὐτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάσασσις,
 Οὐτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
 Ἔσταζε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί.
 Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥς τε πεύκινον δάκρυ,
 Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρεον 1210
 Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν
 Νεκρῷ· τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον·
 Πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσία,
 Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίπτει νεκρῷ·
 Ὡμιωξε δ' εὐθύς· καὶ περιπλύξας χέρας 1215
 Κύνει, προσαυδῶν τοιάδ'· ὦ δύσγηε παῖ,
 Τίς ὦδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;
 Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
 Τίθησιν; οἴμοι, συνθάνοιμί σοι, τέκνον.
 Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόνων ἐπαύσατο, 1220
 Χρήζων γεραίον ἐξανασηῆσαι δέμας,
 Προσείχεθ', ὥς τε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,
 Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματ'·
 Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξανασηῆσαι γόνυ,
 Ἢ δ' ἀντελάζετ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι, 1225
 Σάρκας

- Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀσέων.
 Χρόνῳ δ' ἀπέσῃ, καὶ μεθῇχ' ὁ δύσμορος
 Ψυχὴν· κακῆ γὰρ ἐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
 Κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε, καὶ γέρων πατήρ,
 Πέλας· ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά. 1230
 Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔσω λόγῳ·
 Γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποσροφὴν.
 Τὰ θνητὰ δ' ἐ νῦν πρῶτον ἡγῆμαι σκιάν,
 Οὐδ' ἂν τρέσας εἵποιμι, τὲς σοφὰς βροτῶν
 Δοκῶντας εἶναι καὶ μεριμνητὰς λόγων, 1235
 Τύττες μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν·
 Θνητῶν γὰρ ὅδεις ἐσιν εὐδαίμων ἀνὴρ·
 Ὅλβος δ' ἐπιρρύεντος, εὐτυχέστερος
 Ἄλλος γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν ἔ.
 Χο. Ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ 1240
 Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
 ὦ τλῆμον' ὥς σε συμφορὰν οἰκτείρομεν,
 Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς ἄδ' ἀδ' δόμους
 Οἶχ' ἀμῶν ἑκατὶ τῶν Ἰάσονος.
 Μή. Φίλοι, δέδοκται τῆργον ὡς τάχιστα μοι, 1245
 Παῖδας κλανέσῃ, τῇσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός,
 Καὶ μὴ, σχολὴν ἄγασαν, ἐκδῆναι τέκνα
 Ἄλλ' ὀφνεῦσαι δυσμενεσέρεα χερί·

Πάντως

Πάντως σφ' ἀνάγκη κἀθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,
 Ἡμεῖς κλενῶμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν. 1250
 Ἄλλ' εἴ, ὀπλίζε, καρδίᾳ τί μέλλομεν
 Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πρᾶσσειν κακά;
 Ἄγ', ὦ τάλαινα χεῖρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
 Λάβ', ἔρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίβ,
 Καὶ μὴ κακισθῆς, μὴδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,
 Ὡς φίλταθ', ὥς ἔτικλεις· ἀλλὰ τήνδε γε 1256
 Λαθῶ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
 Κᾶπειλα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτείνεις σφ', ὅμως
 Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυσυχῆς δ' ἐγὼ γυνή.

Ἀντιτροφικά.

Στροφή.

- Χο. 1 Ἰὼ γὰρ τε, καὶ παμφαῆς 1260
 2 Ἀκτὶς ἀελίε, κατίδεται,
 3 Ἰδέσθαι τὰν ὀλομέναν
 4 Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
 5 Τεκνοῖς προσβαλεῖν χεῖρ' αὐτοκτόνον·
 6 Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας 1265
 7 Γονᾶς ἔβλασεν· θεῶν
 8 Δ' αἶμα πινεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
 9 Ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,

10 Κατά-

ΙΟ Κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φρινίαν

ΙΙ Τάλαιναν τ' ἐριννὺν ὑπ' ἀλασόρων. 1270

Ἀντιστροφή.

1 Μάτων μόχθος ἔρρει τέκνων,

2 Μάταν ἄρα γένος φίλιον

3 Ἐτέκες, ὦ κυανεῶν

4 Λιπῆσα Συμπληγάδων

5 Πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰςβοῶν 1275

6 Δειλαία, τί σοι φρενῶν

7 Βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,

8 Καὶ δυσμενῆς φόνος ἀμείβεται;

9 Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιάσμα-

ΙΟ τ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ζύνοι- 1280

ΙΙ δα θεόθεν πηλόντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

Παι. Οἶμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

Ἔτε. Οὐκ οἶδ', ἀδελφε φίλτατ' ὀλλύμεσθα γὰρ.

Μονοσρόφικα.

Χο. Ἀκέεις βοῶν; ἀκέεις τέκνων;

Ἰὼ. τλαῖμον, ἰὼ κακοῦχες γυναῖ- 1285

Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον

Δοκεῖ μοι τέκνοις.

Παι. Ναὶ

Παι. Ναὶ πρὸς Θεῶν ἀρήξατ', ἐν δέοντι γάρ·

Ὡς ἐγγυὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.

Χο. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πετρός, ἥ τι- 1290

δαρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,

Ἄρολον αὐτόχειρι μοίρα κληνεῖς.

Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος

Γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις,

Ἴνῳ μανεῖσαν ἐκ Θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς 1295

Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.

Πίπλει δ' αἰ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνῳ

Τέκνων δυσσεβεῖ,

Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,

Δυοῖν δὲ παῖδοιν ξυνθανῶσ', ἀπόλλυται. 1300

Τί δὴ ποτ' ἔν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;

Ὡ γυναικῶν λέχος πολύπονον,

Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

Ἰαμβοί.

Ἰά. Γυναῖκες, αἰ τῆσδ' ἐγγυὺς ἔσταλε σέγης,

Ἄρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δειν' εἰργασμένη 1305

Μήδεια τοῖσδέ γ', ἡ μεθέσθηκεν φυγῇ;

Δεῖ γάρ νυν ἦτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,

Ἡ πλὴνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,

Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.

Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνας χθονός, 1310

Ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;

Ἄλλ' ἔγὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω·

Κεῖνῃ μὲν, ἔς ἑδρασεν, ἔρξασιν κακῶς·

Ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,

Μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει, 1315

Μητρῶον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.

Χο. ὦ τλῆμον, ἐκ οἷσθ' οἱ κακῶν ἐλήλυθας,

Ἰᾶσον· ἔγὰρ τέσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγοις.

Ἰά. Τί δ' ἐσίν; ἦπερ καὶ μ' ἀποκτεῖναι θέλεις;

Χο. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῶα σέθεν. 1320

Ἰά. Οἱ μοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι.

Χο. Ὡς ἐκ ἑτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δῆ.

Ἰά. Πῶ γάρ νιν ἐκτεῖν, ἐντὸς, ἢ ἔωθεν δόμων;

Χο. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.

Ἰά. Χαλᾶτε κληῖδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι· 1325

Ἐκλύεθ' ἄρμυς, ὡς ἴδω διπλὴν κακόν,

Τὴς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.

Μή. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,

Νεκρὸς ἐρευνῶν, καὶ μὲ τὴν εἰργασμένην;

Παῦσαι πόνε τέδ'· εἰ δὲ ἐμῷ χρειᾶν ἔχεις,

Λέγ', εἴ τι βέλει· χειρὶ δ' ἔψαύσεις ποτέ·

Τοιόνδ'

Τοιόνδ' ὄχημα παῖρὸς Ἥλιος πατήρ
Δίδωσιν ἡμῖν ἔρυμα πολεμίας χειρός.

Ἰά. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη, γύναι,
Θεοῖς τε, καὶ μοῖ, παντὶ τ' ἀνθρώπων γένει.

Ἦτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος

Ἐτλης, τεκῦσα, καὶ μὲν ἄπαιδ' ἀπώλεσας

Καὶ ταῦτα δράσας, ἥλιόν τε προσβλέπεις,

Καὶ γαῖαν, ἔργον τλάσας δυσσεβέσῃον.

Ὅλοι· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότε ἔφρονῶν, 1340

Ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρῃ τ' ἀπὸ χθονὸς

Ἑλλην' εἰς οἶκον ἡγόμην, κακὸν μέγα,

Παῖρὸς τε, καὶ γῆς προδότιν, ἣ σ' ἐθρέψατο.

Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἐσκηψαν θεοί·

Κτανῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέσιον, 1345

Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργῆς σκάφος.

Ἡρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ

Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκῦσά μοι τέκνα,

Εὐνῆς ἑκάβη καὶ λέχοις σφ' ἀπώλεσας.

Οὐκ ἔσιν ἧτις τῆτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνή 1350

Ἐτλη πόθ', ὣν γε πρόσθεν ἡζίεν ἐγὼ

Γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμαί,

Λέαιναν, ἔγναίκα, τῆς Τυρσηνίδος

Σκύλλης ἔχυσαν ἀγριωτέραν φύσιν.

- Ἄλλ' ἔ γὰρ ἂν σε μυρίοις ὀνειδέσι 1355
 Δάκοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι Θράσος.
 Ἐρρ', αἰσχροποιέ, καὶ τέκνων μαιφόνε.
 Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον αἰάζειν πάρα,
 Ὃς ἔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
 Οὐ παῖδας, ὅς ἔφυσα καῖζεθρεψάμην, 1360
 Ἐξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
 Μῆ. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
 Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίσατο,
 Οἷ' ἐξ ἐμῷ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.
 Σὺ δ' ἐκ ἐμελλες, τὰ μ' ἀτιμάσας λέχη, 1365
 Τερπνὸν διάξειν βίον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,
 Οὐθ' ἡ τύραννος, ἔθ', ὃ σοὶ προθεῖς γάμους,
 Κρέων, ἀνατεῖ τῆσδε μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
 Πρὸς ταῦτα, καὶ Λέαιναν, εἰ βύλει, κάλει,
 Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ὤκησεν πέδον 1370
 Τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρεὶ καρδίας ἀνθηψάμην.
 Ἰά. Καὐτὴ γε λυπῇ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
 Μῆ. Σάφ' ἴσθι· λυεῖ δ' ἄλγος, ἣν σὺ μὴ ἔγγελας.
 Ἰά. ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
 Μῆ. ὦ παῖδες, ὡς ὦλεσθε πατρῴα νόσῳ. 1375
 Ἰά. Οὐ τοίνυν ἡ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
 Μῆ. Ἄλλ' ὕβρις, οἷ' τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
 Ἰά. Λέχοις

- Ἰά. Λέχοις σφε κηζίωσαις ἕνεκα κλανεῖν ;
 Μή. Σμικρὸν γυναικί πῆμα τῷτ' εἶναι δοκεῖς ;
 Ἰά. Ἦτις γε σώφρων σοὶ δὲ πάντ' ἐσὶν κακά. 1380
 Μή. Οἷδ' ἔκ' ἔτ' εἰσὶ τῷτο γάρ σε δῆξειλαι.
 Ἰά. Οἷδ' εἰσιν, οἴμοι, σὼ κάρα μιάσορες.
 Μή. Ἰσασιν, ὅσις ἤρξε πημονῆς, θεοί.
 Ἰά. Ἰσασι δῆτα σὴν ἀπόπλυσον φρένα.
 Μή. Στυγῇ πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν. 1385
 Ἰά. Καὶ μὲν ἐγὼ σὴν ῥάδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
 Μή. Πῶς ἔν ; τί δράσω ; κάρτα γὰρ καὶ γὰρ θέλω.
 Ἰά. Θάψαι νεκρὸς μοι τέσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.
 Μή. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,
 Φέρουσ' ἐς Ἑρας τέμενος Ἀκραίας θεῶ, 1390
 Ὡς μὴ τις αὐτὰς πολεμίων καθυβρίσῃ,
 Τύμβους ἀνασπῶν γῇ δὲ τῇδε Σισύφῃ
 Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
 Τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τῷδε δυσσεβῆς φόνος.
 Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἴμι τὴν Ἑρεχθέως, 1395
 Αἰγεί συνοικήσασα τῷ Πανδίωνος.
 Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, καθανῇ κακὸς κακῶς,
 Ἀργῆς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
 Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

Ἀνάπαισοι.

Ἀνάπαισοι.

Ἰά. Ἀλλά σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
Φονία τε Δίκη. 1400

Μή. Τίς δὲ κλύει σε θεός, ἢ δαίμων,
Τῷ ψευδόρκε, καὶ ξειναπάτα;

Ἰά. Φεῦ, φεῦ μυσάρᾳ, καὶ παιδολέτορ.

Μή. Στεῖχε πρὸς οἴκοις, καὶ θάπ' ἄλοχον. 1405

Ἰά. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.

Μή. Οὐπω θρηνεῖς μένε καὶ γῆρας.

Ἰά. ὦ τέκνα φίλῳ. Μ. Μηρί γε, σοί δ' ὤ.

Ἰά. Καῖπειτ' ἔκλας; Μ. Σέ γε πημαίνουσ'.

Ἰά. Αἶ, αἶ· φιλίᾳ χρήζω σόμαλος
Παίδων ὃ τάλας προσπύττυξασθαι. 1410

Μή. Νῦν σφε προσαυδάς, νῦν ἀσπάζη,
Τότ' ἀπώσάμενος. Ι. Δὸς μοι πρὸς θεῶν
Μαλακῇ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.

Μή. Οὐκ ἔσι· μάτην ἔπος ἔρριπται. 1415

Ἰά. Ζεῦ, τάδ' ἀκέρεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',
Οἷά τε πᾶσχομεν ἐκ τῆς μυσάρᾳς
Καὶ παιδοφόνῃ τῇσδε λεαίνῃς;

Ἀλλ' ὅποσον γέν πάρα, καὶ δύναμαι,
Τάδε καὶ θρηνῶ, καῖπιθοάζω, 1420

Μαρτυρόμενος· δαίμονας, ὥς μοι

Τέκνα

Τέκνα πτείνας, ἀποκωλύεις
 Ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρὸς,
 Οὐς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
 Ἐκ σὲ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

1425

Χο. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
 Πολλὰ δ' ἀέλπῳς κραίνεσι θεοί.
 Καὶ τὰ δοκηθέντ' ἐκ ἐτελέσθη,
 Τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὗρεν θεός.
 Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα,

1439

SYLLABUS ABBREVIATIONUM
in notis sequentibus.

A. Liber MS. Bibliothecæ Regiæ Parisiensis No. 2712.
Codex optimus et vetustissimus quem maximè secutus
sum.

C. MS. ejusdem Bibliothecæ No. 2713. Vetustus et
bonæ Notæ.

Cott. Cottoniani Variæ Lectiones.

D. MS. Bibliothecæ Reg. Paris. No. 2818,

E. MS. ejusdem Bibliothecæ No. 2888.

P. Liber impressus ejusdem Bibliothecæ, collatus cum
MSo. usque ad finem Iphigeniæ posterioris. Primæ
paginæ Chr. Puteani nomen inscribitur.

Ed. Lasc. Editio vetus, literis majusculis Florentiæ im-
pressa, et a Jano Lascari, ut fama fert, procurata.

Ald. Editio Aldina 1503.

Fl. Editio Vetus Literis majusculis Florentiæ impressa.

Reliquæ Editiones vel expressere Aldinam, vel ex con-
jecturâ immutavere.

N O T Æ

I N

M E D E A M.

4. **X**ΕΡΑΣ. Bene Græcum est μέδ' ὥφειλε χείρας ἐρετμῶσαι
vid. ad Iph. in Aul. v. 1301. Sed præstat fortasse
χείρας ut habet in margine MS. 2816.

5 δέρας. MS. E. et Lib. P. δέρας.

12. φυγῇ πολιτῶν. Emendat Canterus φύλη vel ψύχη πο-
λιτῶν. Barnesio placet φυγῇ πολιταῖς: Pierfiono φυγὰς πολι-
ταῖς. Vide an non melius foret:

——— ἀνδάνουσα μὲν
ὄργην πολιταῖς ὣν ἀφικέτο χθόναι.

Ingenio et moribus placens civibus, ad quorum terram venit.
ὄργην eodem sensu vide Soph. Ajac. v. 1177. Pind. Pyth. I.
Antistroph. 5.

14. ἤπερ. Legendum, hi fallor, ὅπερ.

21. δεξιάς. Jortino placet δεξιᾶς Πίριν μεγίστην.

24. ἀλγῆδοσι. MSS. A, D, et Ed. Lasc. ἀλγῆδοσι.

30. δέρον. Lib. P. κάρα.

41. σιγῇ. Repetitur infra v. 384. quo quidem in loco
commodiorem sensum habet. Cur enim Medea in propri-
am domum σιγῇ irreperet, nulla ratio erat, in alienam et
inimicam, multæ. Neque porro apparet, cur in cubili po-
tissimum se occideret Medea: ad Jasonem et Creusam simul
opprimendos nullus aptior locus erat.

45. καλλίνικον. Superfcribitur in MSS. B, D, ἡγῶν, εἰφανον.
Sed hanc Ellipsin vix alibi invenias. Placet igitur conjectura
Mureti, proposita Var. Lect. Lib. III. c. 11. legendum esse
καλλίνικον ἄσεται. Καλλίνικος enim cum fine substantivo poni-
tur subaudiendum est ὦδῃ vel ὕμνος. Herc. Fer. v. 178 et v.
683. Pindar. Olymp. IX. v. 3. Confer tamen Nem. I. v.
31.

K

58. μολύσῃ.

58. *μολέση*. MS. E et Lib. P. *μολέσαν*. Sed vulgatam tuetur locus ex Philemonis Milite, citatus Athenæo p. 288. D. Nec sine exemplo est elidi *οι* in *μολ*. vid. Sophocl. Ajac. v. 591.

61. *διοπίτας*. Ita Parisiens. omn. et Ed. Lasc. Ed. Ald. *διοπίταις*.

68. *πισσὺς*. Rectè interpretatur Scholiastes de loco ubi aleatores convenire solebant. Vide quæ congeffit Pierfonus ad Mærid. v. *Σήσαμα*.

ibid. *παλαίται*. Bene Pierfonus *παλαίται* ex Gregor. Nazianzen. Christo Patiente v. 1186. De re ipsâ audiendus Joannes Sarisberienfis de Nugis Curial. I. 5. p. 25. *Chilon Lacedæmonius jungendæ societatis causâ missus Corinthum, duces et seniores populi ludentes invenit in aleâ. Infecto itaque negotio reversus est, dicens, se nolle gloriam Spartanorum, quorum virtus constructo Byzantio clarescebat, hâc maculare infamiâ, ut dicerentur cum aleatoribus contraxisse Societatem.*

85. *γινώσκεις*. Ita MSS. omnes cum Edd. Ald. Lasc. et Scholiaste. *γινώσκει* igitur Errori Typographico haud dubiè debetur.

87. Pro *δικαίως* Janus Gulielmius, Vir Doctissimus, legendum putabat *διὰ κλέος* Verisim. I. c. 16. Mihi versus intercidisse videtur. Quare manum abstinco.

102. *φυλάσσεισθ'*. Ita MSS. A, B, D. MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. *φυλάσσειτε*. Ed. Ald. *φυλάσσεισθ'*.

106. *δηλον*. Legendum puto *δηλοῖ ostendit*.

Ibid. *ἐξ ἄρχης αἰρόμενον*. Ita Cantero auctore lego. Ed. Ald. *ἐξ ἄρχης ἐξαιρόμενον*. MSS. A, B, D, E, et Ed. Lasc. *ἄρχης ἐξαιρόμενον*.

107. *ἀνάψι*. MS. E. *ἀνάξι*, quam varietatem reliqui ferè omnes, quin et Scholiastes quoque agnoscit. Est autem *ἀνάψι* Activum pro Passivo. Sic *συνάψι* Hippol. 188.

121. Sensus est: *pauca aliorum voluntate pleraque sua agentes*.

123. Distinctionem non minimam post *κρίσσειν* pono. Sequitur, ut ego quidem emendo:

ἔμοι

ἱμοὶ γὰρ, εἰ μὴ μεγάλως,
ὄχρως εἶη καταγγρασκῖν.

120. δύναιται. Vertit Interpres: *valent ad diuturnitatem.*
Sed Græca vox nihil tale sonat. Lego:

οὐδὲνα καίρον ἀδύματα θνατοῖς.

Nulla tempore timoris vacua sunt. καίρον pro κατὰ καίρον ut
Soph. Ajac. v. 1338. vide etiam ad Hippolyt. v. 1131. Lex-
ica non agnoscunt ἀδύματος, sed ita habet Edit. Turneb. Æ-
schyli Pers. v. 162. Photius Lex. MS. ἀδύματα, ἀφοβα.

132. Chori ῥῆσις, ab hoc versu usque ad v. 139, non
constat ex solis Anapæstis, sed diversa metri genera com-
plectitur. Malè igitur in Editis cum Systemate Anapæ-
stico confunditur, a quo jam disjuximus, et Titulum [Προφ-
θῆς] præscripsimus. Videbimus infra idem Strophæ, Antistro-
phæ, et Epodo accidisse.

135. ἀμφιπύλιν. Non construitur cum μιλάθην, sed est sub-
stantivum ab ἀμφίπυλος vel ἀμφίπυλος. Videtur significari
porta, quâ alia pars ædium ab aliâ divisa erat. Σύρας μισαί-
λως vocat Alcest. v. 560. Confer Theocrit. Idyll. XIV. v.
42.

139. Variant hîc Codices insigniter. Ed. Ald. ἐπεὶ μὴ
φίλα κέρωνται. Lib. P. ἐπεὶ μοὶ φίλια κέρωνται. Ed. Lasc. ἐπεὶ
μοὶ φίλα κέρωνται. MSS. A, B, D, ἐπεὶ μοὶ φίλον κέρωνται. Ex
omnibus non incommodam credo Lectionem concinnavi;

ἐπεὶ μὴ φίλι' ᾧ κέρωνται.

Quia minimè amica sunt, quæ facta sunt.

141. ὃ μὲν. Non constat mensura versûs. Lego igitur τὸν
μὲν. Habet hunc Lectus (vel domus) Principum. Sic Virgil,
Eclog. 1,

Postquam nos Amaryllis habet.

149. Hæc Chori ῥῆσις malè cum Anapæstico Systemate in
omnibus hucusque Editis confusa est. Est autem Strophe
cujus Antistrophe infra habetur a v. 175 ad v. 187.

150. Non rectè procedit constructio. Legendum forte

τίς α' ὅς ποτε -----

K 2

Deinde

Deinde in secundo abhinc versu σπιῦδι. *Quis hic amor est concubitūs, qui te ad mortem oppetendam incitat?*

153. ἴρος. Ita Ed. Ald. Malè Barnesium ἱρῶς.

154. σπιῦσι. Malim σπιῦδι.

155. μηδὲν. Pro simplici μὴ. vid. Suidam in μηδὲν μακρὰν.

158. μὴ χαράσσει ne irascere μὴ ὀργίζε. Hesychius, κεχαραγμένος, ὀργισμένος. Herodotus VII. 1. μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοις. Verūm vix æquum erat a Medeā, ut ne omnino irasceretur, exigere. Legendum igitur:

Δεινῶς τοδὶ μὴ χαράσσει

Ne nimis vehementer ob hoc irascaris. τοδὶ pro τόδε metri causā. Sic ταυτὶ Supplic. 156. τηδὶ Her. F. 667.

159. συνδικάσει. Legendum συνδικήσει a συνδικίῳ patrocinator. Alterum a συνδικάζω simul judico, deducitur. Extat hoc sensu συνδικήσων Æschyl. Eumen. 582.

160. Lege ob metrum: μὴ λίαν τάχῃ δυρομένα σὸν εὐνέταν. δυρομένα pro ὀδυρομένα ut Hecub. 740.

171. Θέμιν εὐχταίαν ἢ. e. quæ vota et imprecationes effectu carere non finit. Sic Furia, quæ Oedipi execrationes efficaces reddere studebat εὐχταία Ἐρινῶς Æschylo dicitur Sept. c. Theb. v. 725. Juramentis autem apud Antiquos ferè semper adjunctæ erant imprecationes. Exemplum vide infra v. 759, 60. Firmatque hanc interpretationem ὀρκίαν Θέμιν, quod mox legitur v. 212. Novi tamen qui legere malit Θέμιν Ἰχναίην ex Lycophron. v. 129. Confer Diodori Epigram. in Anthologîā H. Steph. p. 41.

180. Hunc et sequentem versum rectè Tyrwhittus Choro tribuendos esse judicat. Animadvertas enim per totam hanc Scenam Medeam et Nutricem Anapæstis loqui, Chorum Odas ex diversis metris conflatas intercinere.

182. Hic versus in duos secandus est;

ἀλλὰ βῆσά νιν

διῦρο πόρευσον οἴκων.

185, 6. Hi versus sic dividendi videntur;

σπιῦσον, πρὶν ἐτ' ἢ κακῶσαι

τὸς ἴσω, πένθος γὰρ
μεγάλως τὸδ' ὀρμάθει.

208. Huic ῥῆσι titulum [Ἐπὶ ῥῆσι] præposui.

211. Θεοκλυτεῖ. Formatur verbum a θεοὶ κλύετε, ut οἰμῶ-
ζω ab οἶμοι.

215. ἄλα νύχιον dicit, quia contra Veterum morem tam
noctu quam interdium navigabant. Valer. Flacc. VII. v.
175. *Inde dicam noctemque volant.*

217. πόντου κληῖδ'. Sic Theodorides Antholog. H. Steph.
P. 253.

κληῖδες πόντου σὲ, καὶ ἰσχατίαι Σαλαμῖνος.

κληῖς utroque loco *portam* vel *claustrum* significat, planè, ut
apud Dionys. Perieg. v. 1036.

----- ἄχρι πυλάων

Κασπιάων, αἱ τ' εἰσι βαθυνομένας ὑπο πύρας

Κληῖδες γαῖης Ἀπὸ ἡττιδος.

Intelliguntur autem hoc loco de Bosphoro Thracio, quod
claustrum erat Euxini. Hæc enim Medea, si Nostro fides
v. 438 et v. 1274. a Colchis Theffaliam venit. ἀπέραντον
interpretari licet, *qui claudi non potest*. περιαινεν enim *clau-*
dere, obferare sonat Orest. v. 1584.

219. μίμνησθ'. Ita MSS. A, B, D, Lib. P. Ed. Lasc. et
Scholiastes. Ed. Ald. μίμνησθ'. Cæterum duplex hic op-
positio est: prima, inter eos, qui palam se monstrantes gra-
tiam et honorem, et eos, qui se occultantes, infamiam con-
secuti sunt. Ad priores pertinet πόλλες βροτῶν σέμνες γεγῶ-
τας: ad posteriores οἱ δ' ἀφ' ἡσυχῆς πινὸς δύσκληται ἐκτῆσαντο.
Jam hujus oppositionis prius membrum in duas classes dis-
tribuitur, alteram, quæ vultu et oculis, alteram, quæ ex-
ternis, (vestimentis puta et phaleris) populi benevolentiam
acquirat. Atque hinc oritur secunda illa, quam supra in-
dicavi, oppositio. Sed jam tempus est singulas locutiones
interpretari.

220. σέμνους. Intelligo: *claros, honoratos*. Sic σέμνη Νίκα
Orest. v. 1724. σέμνη δαίμων Hippol. v. 103. σέμνη Ἀθήνα
Iph. in Taur. v. 1504. Vertit Muretus *arrogantes*: nec
diffiteor

NOTÆ IN MEDEAM.

diffiteor eā notione aliquoties apud Euripidem adhiberi. Sed alteram hujus loci sententia postulāt.

221. ἐν θυραίοις. Τὰ θύραια hīc interpretor *res externas*. Virtus sola, secundū Veterem Poetam apud Clem. Alex. p. 496.

ἐκ ἐκ θυραίων τὰ πύχματα λαμβάνει.

222. ἐκτέσαντο—παθυμίαν. Verto: *ignavia opinionem consecuti sunt*. Confer Hippol. v. 708, Iph. in Taur. v. 628, Helen. v. 1107.

223. ἴης' ἰ. Scholiastes ἴησι.

224. ὄγῃς. Nempe ὄφθαλμοις.

230. Ψύχει. i. e. *fortitudinem*, εὐψυχίαν.

232. Legendum puto γινώσκαι καλῶς. Res enim ejusmodi est, de quā ad testimonium Chori rectē provocari potuit. Cantero placet γινώσκω καλῶς, Reiskio γίγνισθαι καλῶς.

238. τέτο γ'. Ita MSS. B, D. MS. A, τῆτ' ἄλγιοι. Cæteri, ut vulgò, τῆδ' ἐτ' ἄλγιοι.

244. ὅτῳ. Legendum, ni fallor, οἷῳ.

249. καρδίαν ἄσσης. Ita MS. Cott. et Ed. Lasc. Parisienses quoque omnes præter E, qui ἄττης pro ἄσσης habet. Olympiodorus citatus a Ruhnkenio meo ad Timæum p. 177. καρδίας ἄσσης. Ed. Ald. καρδίας χόλον.

258. συνεσία. Adscribitur in MSo A. γρ. κοινωνία.

267. φόβῳ. Ita Editi recentiores, confirmatque Lib. P. Ed. Ald. φόβῳ.

268. κακὴ δ'. Optimè Tyrwhittus κακὴ τ'.

282. ἐξίασιν πάντα κάλων. Fiebat hoc vento duntaxat secundo. Philo Jud. Leg. ad Caium: πάντα δὲ κάλων ἀνασίων, ὡς οἱ πνεῦμα δέξιοι κατ' οἰάκων ἔχοντες, ἐφίετο πλεσιςτιος ἑρισδρομῶν. p. 700. Ed. Turneb. Significat igitur Medea hostes suos in summā diligentia fortunam quoque adspirantem habere.

283. κ' ἐκ ἑνῶ—ἑκάστας. Non est litus in quod effugiam. Comparat se alicui in pelago versanti, inque hostis vel piratæ manus jamjam incidere metuenti.

286. περιαιπίσῃ

286. παραμπίσχιον. MSS. B, D, E παραμπίσχιον. Ed. Lasc.
παραμπίσχιον. MSS. A, et Fl. παραμπίσχιον. Lib. P. παραμ-
πίσχιον.

291. ἀπειλαῖν ο'. Ita ex Tyrwhitti conjecturâ lego. Ed.
Ald. ἀπειλαῖν. MSS. B, D, et Cott. cum Ed. Lasc. ἀπει-
λαῖς. MS. Fl. ἀπειλαῖς.

303. προσφέρειν σοφᾶ. MS. B, et Ed. Lasc. προσφέρειν ἰσῆ.

308. Post hunc versum sequitur in Aldinâ et plerisque
MSS.

τοῖσδ' ἡσύχαῖα, τοῖς δὲ θατέρω τρόπῳ.

Quæ vicinis cum malè congruerent, acutè vidit Pierſonus
interpolata esse, et ex v. 813. paucis mutatis, derivata. Con-
firmat MS. A, in quo margini tantùm adscripta sunt.

309. τοῖς δ' αὖ. Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc.
ut optimè Pierſonus ex conjecturâ. Ed. Ald. τοῖς δ' ἐν
quod malè servat contextus.

ibid. εἰμὶ δ' ἐκ ἄγαν σοφῆ. Scholiastes legisse videtur, εἰμὶ,
κ' ἐκ ἄγαν σοφῆ, quod vulgatâ aliquanto melius est. Displi-
cet tamen vel sic εἰμὶ germinatum. Legi potest non incom-
modè:

τοῖς δ' αὖ προσάτης λῆμα, κ' ἐκ ἄγαν σοφῆ.

322. τοσῶ δὲ. Ita MSS. A, D, Fl. Lib. P. Ed. Lasc. et
Schol. Sensus est: *tantò minùs tibi confido, quò leniùs nunc
loquaris.* Ed. Ald. τοσῶδ' γ'.

324. φυλάσσειν i. e. *observare* ut rectè interpretatur D'Or-
villius ad Charitonem p. 442. ubi vulgatam abunde contra
Dawesium defendit.

333. πολὺ. MSS. A, D, et Ed. Lasc. πόλις.

338. Hunc versum nullâ operâ explices. Lego:

πόνος μὲν ἡμεῖς δ' ἐ πόνον πεχρήμεθα;

Molestia quidem est; at nos nonne in molestiis versamur? πό-
νος subaudito ἔστι, ut κίνδυνος Androm. v. 86.

358. ἠψευδῆς. Ita MSS. omnes et Ed. Lasc. Ed. Ald. ἡ
ψευδῆς, quod non deterius.

372. πότε. Ita MSS. A, D, Cott. et Fl. Cæteri ut vul-
gò πότε' ἀν.

384. Idem

384. Idem versus suprâ legitur v. 41. Quamobrem hoc loco delendum censet Pierfonus. Verum, si ea satis bona delendi causa sit, cur præcedentem retinet Vir Doctissimus, qui ex eodem loco repetitus est? Sin id sententiâ judicatur, hinc potius ejiciendus erit. vid. suprâ.

389. Obsecutus sum MSSis, quorum plerique ἰλὶν pro vulgato κτάειν.

398. καὶ εἰ μέλλω.. MS. Flor. καὶ μέλλω.

409. εἰ γέλωτα. MS. E. et Lib. P. καὶ γέλωτα.

410. Hesychius: Σισυφείους. Κορινθίους, κακοῖς ἀπὸ Σισίφου βασιλέως.

415. ποταμῶν ἱερῶν. Non certos quosdam fluvios præ aliis designat hoc Epitheton. Omnes enim sacri a Veteribus habiti. vide quæ citavimus ad Hippol. v. 78. De proverbio vide Hesychium in Ἄνω ποταμῶν.

417. δίκαι. MSS. B, D δίκαι.

426. παλαιγενέων. Alludit per prolepsin ad Poemata Archilochi, qui Euripidi παλαιγενής erat, licet non Medææ.

430. ὥπασι. MSS. B, D, et Ed. Lasc. ἔπινυσι.

431. ἀντάχῃσ' ἂν. i. e. ἀντάχῃσα ἂν. Ita lego Tyrwhitto jubente. Ed. Ald. ἀνταχῆσαι.

439. ἐρίσασα. Ex hoc versu collato cum Æschyl. Supplic. v. 555. crediderim ἐρίζειν idem aliquando significare quod πειράειν. vid. etiam Helen. v. 402. et 837. Ion. v. 46. Heraclid. v. 16. denique Ammiani Epigram. in Antholog. H. Steph. p. 169.

440. ἐπὶ. Barnesiana ἐπὶ errore, ni fallor, Typographi.

444. βέβαιε δ'. Ita MS. Fl. et Lib. P. Ed. Ald. βέβαιεν. Pro εἰδ' ἴτ' vulgò εἰδ' ἴτ'.

445. μέμνη. Primam corripit ut ὑμνήσω Bacch. 72. MS. D. μένι.

449. Grave in hoc versu mendum esse ex metro intelligimus. Lego.

μόχθων παρὰ τῶνδε· λήκτρων
ἐπὶ βασιλεία κρείσσων δέμοισιν ἐπέτω

Es

Ex miseriis hisce; quoniam regnum lecto conjugali potentius domui supervenit. Pro ἰπίσα Barnesius errore Typographi ἀπίσα.

456. ἔδδ' ἢ πρᾶγμα; ἢ μὴ πάύσῃ. *Mibi non cura est, quæ non defines dicere.* Aristoph. Ran. p. 176. Ed. Bas. ἀλλ' ἔδδ' ἰ-
σαι πρᾶγμα Plutarch. Op. Mor. p. 226. καὶ ἀκαιρία τις ἢ
χρεῖα κωλύσῃ τὸν περιπατεῖν, ἔδδ' ἰσι πρᾶγμα. Vulgò minùs
commode ἔδδ' πρᾶγμα, μὴ πάύσῃ.

465. τὸ σὺ γὰρ. MSS. A, B, D et Lib. P. τοσὺν δὲ.

485. ἀμφίπων. MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. ἀμπίλων.

492. φόβον. Lib. P. δέμω ut et MS. B. in margine. Sed
præstat vulgata, propter versum sequentem.

496. σύγγνωστ' ἂν ἦ σοι. Ita Ed. Ald. et MS. E. MSS.
A, B, D, Cott. Fl. et Ed. Lasc. σύγγνωστοι ἦν σοι.

498. εἰ θύῃς. Ita Lib. P. Cæteri ut vulgò ἢ θύῃς.

505. μή τι. Recepi ex MSo D, qui ita olim scriptum
fuisse memorat, præfixo γὰρ. Vulgò μὲν τι.

509. καλῶς γ' ἂν ᾖ. MS. Fl. καλῶς τὰ νῦν.

514. Ἑλληνίδων. MSS. B, D, Cott. Fl. et Ed. Lasc. ἂν
Ἑλλάδα. MS. A. καὶ Ἑλλάδα.

517. δὲ. MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Lasc. τι.

520. ἴσῳσα. MS. Fl. ἴσῳσι.

531. ἰγὼ γ'. MSS. A, E, Lib. P. et Ed. Lasc. ἰγὼ δ'.

534. Σοὶ. Mañim σὶ ut regatur ab ἠνάγκασι.

535. λόγος. Æquè commodum foret λόγου, hoc ferè sen-
su: *Et quidem subtile ratiocinium sed verbis explicari invidi-
osum.*

536. τόξοις ἀφύκτοις. Varietatem hanc scripturæ com-
memorat Scholiastes et omnes ferè MSS. Nec obstat ver-
bum ἐκώσσαι quod genitivum postulare videtur. vid. Herc.
Fur. 718. Ed. Ald. πόρων ἀφύκτων.

537. αὐτὸ. Ita MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc.
Ed. Ald. αὐτὰ.

548. κάλλιον. MSS. B, D, et Ed. Lasc. βέλτιστον. MS. Fl.
et Lib. P. βέλτιστοι.

560. ἰχθαίρων. MS. Fl. ἰχθαίρων.
571. λύει. Hesychius λύει, λυσιτίλει. Phavorinus λύει, ἀντὶ τῷ, λυσιτίλει. Confer Sophocl. Oed. Ty. v. 324. ejusdem Electr. v. 1008. Alcest. v. 628. et infra hujus Fab. v. 1373. Ex Barneſio.
582. λίγω. MSS. D. Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. ἴρω. Porro Ed. Lasc. πείρα pro παρὰ.
590. ἢ γὰρ ἔν κτινὶ σ'. MSS. A, E. Lib. P. et Ed. Lasc. ἢ γὰρ ἰκτινὶ σ'. MSS. B, D, ἢ γὰρ σ' ἰκτινὶ. MS. Fl. ἢ γὰρ ἀν κτινὶ σ'. Vel nihil mutandum, vel legendum:
- ἢ γὰρ, ἢ κτινὶ σ' ἴκος.
593. MSS. B, D, et Ed. Lasc. omittunt μοι et pro ὑπηρίταις legunt ἰξυπηρίταις. MS. A, tantum σὺ pro μοι habet. MS. Fl. καλῶς γὰρ ἔν σὺ, deinde reliqua, ut vulgò.
597. Cur πρὸς γῆρας? Credo, quia ætate provecti non amore, sed ambitione, duci solent. Formula πρὸς γῆρας est in fragmento Danaes apud Stob. Tit. LXXI.
- μὴ πρὸς τὸ γῆρας τὸς γάμους ποιούμεινος.
- vid. et Suidam v. ἀνδρὸς. Reiskio placet πρὸς γῆρας. Sed γῆρας famam non significat.
602. φύσαι. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. φύσαι.
606. Placet conjectura Reiskii, legentis φαίνοσθαι et in verfu sequenti δοκεῖν. Sensus est; *nossum, te olim optaturam, sapientiore quippe factam, bona nunquam Tibi molesta visa fuisse, nec, quum fortunata eras, infelicem te putasse.*
615. σαυτῇ φυγῆς. Ita MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. σαυτῇ φυγῇ. MSS. B, D, et Fl. σαυτῆς φυγῆς.
620. ἀμείνονα, MS. E, ἐ μέιονα, quod non deterius.
638. μήποτ'. Scholiastes μηδέποτ'.
639. ἐφείης. Ita MSS. A, B, D, et Lib. P. Edd. Ald. et Lasc. ἐφίης.
641. εἴργου. Ita MSS. A, B, et Ed. Lasc. Ed. Ald. εἴργει.
647. MSS. B, D, et Lib. P. προσβάλοι δεινὰ Κύπρις. ut et Ed. Lasc. sed λ geminato.
649. κρῖναι.

649. κρίαι. Ita Edd. recent. ex Scholiaste. Ed. Ald. κρίει, unde Reiskius non malè κρίειν. Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. κρίτοι. κρίται forte est pro κατανκρίναι *damnare*.

652. τὸν ἀμνηχανίας. Reiskio placet ἐν ἀμνηχανίαις.

654. Distinguendum post αἰῶν', et legendum οἰκτρότατον ἀ-
χίων *habens egestatis ægrè transigendam vitam, malorum sum-*
miū. In Antistrophâ MSS. B, D διούτατα παθίων, quod, si
hoc maturius animadversum esset, in contextum recepissē.

662. An legendum metri gratiâ: ὥκτισαι παθῶσαν.

666, 7. ----- φρενῶν' ἐ-

μοί μιν φίλος ὤ ποτ' ἔγαι.

Ita MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. καί μοι φίλος ὤ
ποτ' ἔγαι.

665. φίλος. Ita MS. Fl. Ed. Ald. φίλοις.

671. ἐπιτροφᾶ. Ita MSS. A, E. Ed. Ald. ἐπιτροφᾶ.

673. ἐγᾶλης. Ita MSS. A, B, D, Fl. et Ed. Lasc. ut jam
Barnesius ex Scholiaste. Ed. Ald. ἐγᾶναις.

684. ἀσπῦ ----- ποδά. ut intelligas hoc non allegoricum mo-
dò, sed et proprium sensum habuisse; ἀσπῦ ποδαῖνα habet
Pollux 11. sect. 196. ἀσπῶν ποδαῖνας Herodotus II. 121.

689. Personarum nomina in hoc et sequenti versu omit-
tunt MSS. A, B, D, et Ed. Lasc.

692. γι. Ita MSS. A, B, D, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed.
Ald. δι.

711. τῆσδ' ἔξω χθονός. MSS. A, B, Fl. Lib. P. et Ed.
Lasc. γῆς Κερυνθίας.

713. καρτερίν. MS. D. γρ. καρδία quod fortasse melius.

715. ἰκισία δῆ. MS. Fl. ἰκισία τι.

728. ἔχει μοι. Ita MSS. B, D, E, et Ed. Lasc. Vulgò
ἔχοιμι.

730. τοσόν δι. Ita Lib. P. Ed. Ald. τοσόν γι.

733. μεθῶ ποτί. MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc.
μεθῶ τινι.

741. μεθίς ἄν. Accipiendum quasi esset μεθίης ἄν. Ed.
L 2 Ald.

Ald. μεθίσαν. nec variant MSS. D, E. MS. A. μεθῆς ἀν.
Lib. P. et Ed. Lasc. μεθαί' αν. MS. B. μεθαῖς superscripto
ἐκδοῖς. μεθεῖμεν pro μεθείημεν extat Oresl. 1139. Sic alibi σω-
θεῖμεν pro σωθείημεν.

742. ἀνώμοτος. Ita in MSS. B, D, vulgatæ ἀνώμολος super-
scriptum est, quomodo et Muretus olim felicissimā conjectu-
rā emendaverat. Var. Lect. VIII, 3. Idem sic interpreta-
tur; Fido equidem tibi: cæterum inimica mihi est Pelia do-
mus: itemque Creon. τέτοις δὲ nempe Pelia et Creonti ἄγασιν
ἔμε ἐκ γαῖης; si venerint, cupientes me a finibus tuis abducere ὃ
μεθῆς ἀν tu id non permittes, neque me iis trades, siquidem jure-
jurando fidem mihi tuum obligaveris. At si nudis tantum
sermonibus mecum conveneris (hoc enim est, λόγοις δὲ συμβῶς)
neque deos testes adhibueris: tum te fortassis amicē cum illis
geres. Hactenus rectē Vir Doctissimus: in sequentibus ab-
erravit, ut mox videbimus.

743. κα' πικρηκυῖμασιν οὐκ ἀν' πῖθοιο. Interpretatur Mure-
tus l. c. neque stabis iis, quæ inter nos conventa erunt. Sed
ἐπικρηκυῖμασιν non sunt conventa, sed petitiones per Præconem
cujusmodi duas exhibet Euripides: unam Thebanorum
Supplic. v. 399. alteram Argivorum Heraclid. v. 135.
Dixit igitur Medea et præconum postulationibus facillē obtem-
perabis. Ejicienda enim negativa ὅκ, quæ mentem ejus ob-
scuravit, et legendum;

-----κα' πικρηκυῖμασιν
ὅκ' ἀν' πῖθοιο.

ὅκ' i. e. ὡπὸ quod pro ὡκέως non uno loco apud Homerum
invenias.

746. ἐν λόγοις. Parisiens. omnes, Flor. et Ed. Lasc. ὃ γυ-
ναι. Utcunque hinc legatur (parum enim refert) reponen-
dum certē ἰδιξας sententiā postulante pro ἰλιξας.

748. ἀσφαλέσσερα. MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc.
ἀσφαλέσσια.

750. τὸ σὸν τ'. Ita MSS. A, B, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed.
Ald. τὸ σὸν δ'.

751. πατέρα θ' ἥλιον πατρός. MSS. B, D, et Lib. P. aliam
lectionem inemorant ἥλιον θ' ἄγρον σιβάς (puto pro σιλᾶς). Ea
si ab auctore est, pertinet ad v. 757. Hic enim locum ha-
bere non potest, propter vocem τεμν.

756. ζῶν,

756. ζῶν. MS. A. γῆς ut et Lib. P. superscripto tamen ζῶν. Utrumque habet MS. E.

763. ἀ βέλομαι. Ita MS. B, D, E. Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Nec aliter legit, Barnesio indicante, Hesychius in A. Similem constructionem vide Phœniss. v. 1709. Ed. Ald. ὦν βέλομαι.

771. καλλίνοις. Ita MS. A, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. καλλινοίαι quod mutavi propter similem terminationem vocis φίλαι.

782. ἔχιν. Parisiensi. omn. et Fl. cum Edd. Lasc. et Ald. ἔχιν. Editoribus igitur debetur ἔχιν. Retinui tamen, proximo versu ita postulante, nisi eum quoque delere aliquis malit cum Fl.

784. ἔγνωμίνα. Ita MSS. A, B, Cott, Fl. et Ed. Lasc. Vulgò εἰργασμίνα.

786. Ed. Ald. πολεμίω, quod postea, nescio quā auctoritate, in πολεμίων mutatum est. πολεμίας quod dedi est in Lib. P. et Ed. Lasc.

790. Hunc et sequentem versum eo quem dedi ordine in MSo A inveni. In vulgatis præcedit versus νύμφη φέροντας.

ibid. πολέον. MS. A. εἶφος. MS. Fl. πολέκαμον.

795. ἐνταῦθα μίνοι τέειδ' ἀπαλλάσσω λόγον. Excidit hic versus ex Pauli Stephani editione, unde et in Barnesianâ quoque omissus est.

804. In MSS. B, D, ἀποτροπὴ γρ. ἀπαλλαγὴ.

807. τίσι. Lib. P. δώσι.

816. ἐκοίνωσας. MS. Fl. ἐκοινώσω.

821. σὸν σπέρμα. MSS. A, B, D et Ed. Lasc. σὸν παῖδα quod fortasse verum. MS. et Fl. Lib. P. σὸς παῖδας.

834. λαμπροτάτη --- αἰθέρος. Idem observat Aristides in Panathenæico.

839. ξανθὰν. Ex hac voce colligitur Ἀρμονίαν nomen proprium esse.

ibid. φυτεύται ab Interprete per plantasse redditur. Sed nemo Veterum φυτεύσαι τινα alio quàm gignendi sensu dixit. Legendum fortasse χαριῦσαι, choris initiare quod hinc valet educare.

educare. Sic Herc. Fur. v. 688. Μέσας αἰ μ' ἰχορεύσαν. Eadem Analogia est verbi διασεύω Ion. v. 564.

840. Καλλιάν. Lege ob metrum Τῆ καλλιάν ut habet Scholiastes. Penultimam enim corripit καλλινας ut ζῶης Hercub. 1108. δῆσας Heraclid. 998.

853. πόλις. Legendum πόρος *liquor*, five *latex*. Sic πόρος ἀλλήροβοι. Soph. Ajac. v. 415. πόρος Δίρκατος. Phœniss. v. 758. Pollui autem transitu impiorum credebantur fluvii. vid. Herc. Fur. v. 1300. MSS. A, B, D, ἡ φίλων, ἡ πόλιν. nec aliter Fl.

853. πόμπιμος. MSS. A, B, Fl. et Scholiastes πόμπιμος. Legendum putem ποίνιμος, *ultrix*, *vindex amicorum*. Non diffiteor me ποίνιμος hoc sensu nuspiam adhuc invenisse. Sed ut dicitur aliquis τῖμωρος esse cum ejus cujus causam, tum ejus cujus punitionem fuscipit, idemque apud Latinos in vocibus *ultor* et *vindex* obtinet, non video cur ποίνιμος cognatarum vocum naturam non sequatur.

855. μέτ' ἄλλων. Interpretatur Barnesius μέθ' ἡμῶν, quod nec patiuntur verba, nec, si pati possent, probabilem sententiam efficerent. Brodæus et post eum Heathius μεταλλῶν unâ voce legunt a μεταλλάω *perpendo*. Nec obstat μεταλλῶν masculino genere dici, non μεταλλῶσα fœminino. Masculinum enim adjectivum cum substantivo fœminino a Poetis conjungi pluribus exemplis ostendit Heathius, quibus addi possent duo insignia ex Nicandri Theriacis. Quamquam verò hæc in parte non laboret emendatio, tamen ut Euripidi imputem vocem otiosam et superfluum μεταλλῶν non faciliè adducor. Lego:

τὰν ἔχ' ὅσιν κατ' ἄλλων;

i. e. *minimè puram erga alios*: Significans, puto, Æeten et Peliam. ὅσιν κατ' ἄλλων, ut ὅσιος εἰς ἡμῖν. Heraclid. v. 721.

858. MSS. A, B, D, ordine inverfo πάντως πάντες.

860. MSS. A, E, Fl. et Ed. Lasc. τέκνα μὴ.

861. MSS. A, B, Fl. et Scholiastes πόθιν pro πῶς δέ.

Ibid. ἡ φρενὸς ἡ. Hæ voces, quæ cum reliquâ Periodo nullo modo construi possunt, supplementum videntur esse
correctoria

correctoris aut librarii, verâ lectione prius casu aliquo deletâ. Legendum, ipsâ monstrante sententiâ;

πῶς δὲ δράσος ἐνθαμένα -----

Constructio est: πῶς δὲ ἐνθαμένα δράσος χεῖρὶ καρδίᾳ τε, τέκτον σίβει λήψῃ, δύναιτο τόλμῃν προσάγῃ; τόλμῃν in postremâ hâc clausulâ interpretor *facinus* τὸ τόλμημα, non, quod plerumque significat, *audaciam*, ἐνθαμένα confirmare videtur Scholion adjectum: τίς σε ὁ τῶν πάντων πείσας [λόγιμος] τοσῶτον δράσος ἐνθαίνει τῇ σαυτῆς ψυχῇ, κ. τ. λ. Nec dubitarem ita legisse Scholiographum, nisi paullò confusior esse annotatio. ἐνθαμένη φρεσὶ δράσος habet Q. Calaber Lib. I.

865. ὄμματα. MS. B, ὄμμα. Ed. Lasc. ὄμματα.

867. σχήσεις. MS. Fl. σχήσαι. Ed. Lasc. σχήσειν.

ibid. φόνος. MS. A. φόνε. Scholiastes interpretatur per αἵματι: unde coniecerim eum legisse φόνω. Forte verum fuerit;

φόνω ἢ δυνάση
παίδων ἱκετῶν πεινόντων
τέγξαι χεῖρα -----

Ibid. δυνάση. Ita MSS. B, D, et Fl. Ed. Ald. δυνήση.

869. φοίνιον præcedente φόνω valdè inveniuntur. Ed. Lasc. τέγξαι χεῖρα φοινίαν. Versu sequenti abest in a MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. Duplici modo emendari potest locus: legendo utique,

τέγξαι χεῖρα ποίνιμον,
καὶ τλάμονι θυμῷ.

Vel si malis;

τέγξαι χεῖρα φοινίῳ
παυλάμονι θυμῷ.

τλάμων hic valet *cruentus* ut Soph. Philoct. v. 375.

872. τῷδ' ἦ. Ita MSS. A, Fl. cum Ed. Lasc. Vulgò τῷδ' γ'.

887. ἐννοηθεῖς. MS. Fl. et Lib. P. ἐννοήσας.

892. ξυμπεραίνειν. Lib. P. ξυγγάμειν σοι et in versu sequenti εὐφραίνειν pro ἡδισθαι.

896. ἀλητεῖν.

896. ἀλλήτριν. Eadem locutio in fragmentis Hippolyti prioris. Barnesius ἀντιτρίν, quod penultimam corripit vid. Orest. v. 109.

906. ἔτω καὶ. Forte ἔτω δαί.

914. ὅργας ποιεῖσθαι. Eadem locutio Orest. v. 1663.

915. παριμπολῶντι γ'. Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. παριμπολῶντες, quod si verum, legendum in fine versus πείσις.

920. σωτηρίαν. MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. προμηθείαν. Ed. Lasc. προμυθείαν.

931. τῷδ' ἐγὼ θήσω. Ed. Lasc. τῷδε θήσομαι. MSS. B, D, et Fl. τῷδε νῦν θήσομαι.

934. τί δῆτα λίαν. MSS. B, D, Cott. Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. τί δὲ τάλαινα. Deinde Fl. et Lib. P. σοῖς pro τοῖδ'. λίαν cur mutetur nulla ratio est: primam enim non raro apud Homerum producit.

935. ἐξήχην. Ita optimè Barnesius, Ed. Ald. ἐξήχην.

938. MS. A. μνησθήσομαι γρ. μνηθήσομαι.

954. εἶφος. MSS. B, D, et Fl. πλόκον.

969. Respicit, Barnesio iudice, versum citatum a Platone p. 612. Ed. Ficin.

δῶρα θεὸς ποιεῖται, δῶρ' αἰδοίης βασιλῆας.

974. πλοσίως. Ita MS. Fl. et Lib. P. hic tamen superscripto πλοσίως ut est in Aldinâ et vulgatis.

978. ἐκείνην. Ita MSS. B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. ut rectè Æm. Portus emendaverat. Ed. Ald. ἐκείνης.

986, γ. ——— τὸν αἶδα κόσμον
τ, αὐτὰ ταῖν χερσὶν λαβῆσα.

Ita, ne literâ quidem mutata, emendo. Vulgò τὸν αἶδα κόσμον, ταῦτα (hæc) ταῖν χερσὶν λαβῆσα.

988. σίπλων. MS. Fl. et Scholiastes σίπλων.

991. ἔρκος, rete. Hom. Odyss. χ. 469. Æschyl. Agam. v. 1620. Aristoph. Av. v. 528 Soph. Ajac. v. 60. Hefychius ἔρκεισι, δικτύοις. Σοφῆκλῃς Ἀθάμαντι διυτίρω.

998. Dix-

598. Dixerat Jason v. 562. se ideo Creontis filiam ambire, ut liberis ex Medea genitis lautioris vitæ subsidia compararet. Id igitur consilium quia ipsis in exitum versurum erat merito hic exclamat Chorus: *at tu nescius Pueris exitiales facultates paras. βίβραν ἀπὸς, facultates, ut βίβρην* v. 1110 et v. 1116.

1011. Versum hunc cum sequenti, ut ab histrionibus interpolatos, delendos censet Valckenacrius apud Piersonum. Verisim. p. 59. Occurrunt certè suprâ v. 923: nullâ ferè discrepantiâ. Quamobrem de hoc quidem planissimè assentior, de sequenti, qui tamen retineri potest, non valdè repugno.

1022. κρατῆς τοῖς. Possset hoc utcunque explicari. Sed prius videndum quomodo se habeat Medæ responsio:

ἄλλως κατὰξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἔγν.

κατὰξω hic est *ad inferos deducam*, quo etiam sensu de Mercurio apud Pindarum usurpatur;

βρότεια σώματα κατὰγει

κοίλῃς πρὸς ἀγνίας

διάσκέδῃς -----

Alius porro vocis κατὰγειν sensus est, Thucydidi Historicisque ferè omnibus frequentatus, juxta quem exules in patriam reducti, κατὰγισθαι εἰς τὴν πατρίδα, vel etiam simpliciter κατὰγισθαι dicuntur. Jam ex præcedenti versu derivatum esse κατὰξω, indicat vox ἄλλως. Consideretur modò locus Iphigeniæ, in quo ὅλι' venustè repetitur: v. 661, 2.

Ἰφ. ὅλοιτό λόγχῃ, καὶ τὰ Μινελίω κανά.

Ἀγ. ἄλλως ὅλι' πρόσθεν, ἢ με διολίσσαν' ἔχει.

Hinc elucescit vera hujus loci emendatio:

Παι. θάρσιν' κατὰξω καὶ σὺ πρὸς τίκνῃς ἔτι.

Μη. ἄλλως κατὰξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἔγν.

1034. ἀγῆλαι. Explicatur in MSo B per διάσασθαι. In MSo autem A, vacuum relinquitur post hunc versum spatium, quantum unius versiculi capax esset.

1049. Interpungendum minimâ distinctione post hunc versum et plenâ post sequentem.

M

1051. χαίρει

1051. χαίρειν. MSS. Cott. et Fl. ἵππειν.
1055. MS. D. γρ. παύομαι βουλευμάτων. Scholiastes γρ. παύσομαι βουλευμάτων.
1061. δύμασι. Parisiens. omn. Fl. et Ed. Λύμασι. Malo nihilominus vulgatam.
1062. διαφθιῶ. *Non corrumpam dextram meam misericordid.* de hoc usu vocis διαφθείρειν confer v. 349. Platon. Phædon. sect. 66. Plut. Op. Mor. 886. Nec aliter cepere Veteres Critici, quorum unus in MSo A, διαφθιῶ per μαλακισῶ, alius verò in MSS. B, D. per ἀμβλυνῶ, exponit. χεῖρα præstat simpliciter *manum* interpretari (vid. suprà v. 862.) quam pro ὀρμῇ accipere, ut facit is, quem ultimo loco memoravi, Glossographus. Legi etiam posset διαφθιῆ. Seneca Herc. Oct. 435. *Dum fervet manus.*
1070. Hunc et sequentem versum, qui infrà commodiùs leguntur, v. 1249, 50. deleri jubet Pierfonus Verisim. p. 59. cui facilè assentior.
1072. πίπραλαι. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. πίπρωλαι.
1078. ἀσπᾶσασθαι. Ita MSS. A, B, D, E. Vulgò malè ἀσπᾶσασθι.
1086. τολμήσω. MS. E, et Ed. Lasc. δρᾶν μάλιν ut multis in locis a Veteribus citatur. Vide Gataker. Adversar. Miscellan. p. 114.
1091. ἢ χρῆ. Ita optimè MS. A. Cæteri, ut vulgò, εἰ χρῆ.
1095. παῦροι δὲ. MSS. A, B, D, et Ed. Lasc. παῦρον δὲ δὲ, unde legendum suspicor παῦροι τότε δὲ, et in fine versûs πολλὰς. Alioqui non constat nexus qui debet esse Anapæstorum.
1110. βίωτον 9°. Ita rectè MS. E, et Ed. Lasc. Vulgò deest 9°.
1116. καὶ τοι. MS. Fl. καὶ δὲ, quod fortasse melius.
1128. πνεῦμα τ'. Malim, quia copula hoc in loco inuenta est, πνεῦμα γ'.
1129. δίκνυσσι δ' αἶς. MSS. A, B, D, et Ed. Lasc. δίκνυσιν αἶς.
1132. Quid

1132. Quid sibi velit ληῶσα non video. Forſan αἰτῶσα
petens. Nemo enim tibi vel navim vel currum commodabit.
JORTIN.

1139. ἡκισμῆν. MSS. A, B, Fl. et Ed. Lasc. ἡκισμένην.
Sed præstat alterum ut sit passivum pro activo. Sic ἡμῖνοι
Soph. Electr. 54. σπειρώμαι Platon. Phædon. sect. 64. Pro
ἰσῖαν MSS. A, et Fl. οἰκίαν.

1169. τι θύσα. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. ut
jam Barnesius. Ed. Ald. τιθεισα.

ibid. βογρύχοις. Lib. P. βογρύχους.

1171. προσγλῶσα. Commemoratur a Scholiaste alia lec-
tio, nempe προσγλίπυσα.

1175. τίοντ' ἰς ὄρθον. Interpres: Cervicem ad erectam.
Hesychius: τίοντι, τὸ ἐν τῷ τραχηλῷ κῆρον. Glossæ: τίοντι, cer-
vix. vid. et Polluc. Lib. 11. sect. 134. Antipater Antho-
log. p. 2. ταύρε βαθὺν τίονθα. Philippus ibid. p. 306. ἀπαιρε-
μὲ τίοντος, ὃ γιῶπονι, Λίπαθθα. Adde Alcæum Anthol. p. 49.
Apollonium Smῑrnezum p. 337.

1181. Πανὸς ἐργὰς. Confer Hippolyt. v. 142.

1182. διὰ γόμα. Ita MS. Fl. Vulgò κατὰ γόμα.

1190. Locus difficilis, cujus sensum non nisi conjecturâ
affequi licet. Et mihi quidem, conferenti Electr. v. 824.
verisimile fit, tempus, quod cursores in Stadlo emetiendo
consumere solent, tanquam mensuram temporis hîc adhibi-
tum esse. Videndum jam, an verba Auctoris huic Inter-
pretationi convenient. Primò, ἐκπλεθρον malè lenem appic-
tum habet: est enim ab ἐκπλεθρος i. e. ἐξάπλεθρος sex plethro-
rum, ut luculenter ostendit Tyrwhittus ad Electr. v. 883.
κῶλον ambigui sensûs est: significare enim potest vel crux
hominis, vel crux Diauli ut apud Æschylum Agam. v. 352.

κάμψαι διάυλιν θάτερον κῶλον πάλιν.

Jam si versus ex postremâ hâc notione emendari posset non
improbarem. Sed mihi hanc rationem tentanti hæctenus
non successit. Quare nihil melius video, quàm ut κῶλον al-
terâ notione accipiatur, locus autem sic constituatur:

ἤδη δ' ἀντίκως κῶλον, ἐκπλεθρον δρόμου
ταχὺς βαδιστὴς τιμόνων ἅς ἤπλετο.

Jam vero cursor, qui admissio passu cucurrerit (ἀνέκως κῶλον) *stadii* (ἑκπλίδιον δρόμον) *terminos attigisset.* ἀνέκως eodem sensu extat Soph. Electr. v. 723. vid. et Suid. v. ἀνέκως ubi interpretari videtur Herc. Fur. v. 122. Xenophon. Ἑλληνικῶν β'. τὸς μὲν ἰππίας ἐλαύνειν ἐς αὐτὰς ἀνέκως.

1197. λευκοί. MS. Fl. λευκοί.

1198. λευκὴν. MSS. A, Fl. et Lib. P. λευκὴν.

1203. τόσον δ'. MS. A, τόσως τ'. MS. B, et Ed. Lasc. τόσον τ'. MSS. E, Fl. et Lib. P. τόσως.

1204. ἐπ'. MSS. A, B, E, ἐς.

1210. γναθμοῖς ἀδύλοις φαρμάκων. Ita MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. MS. E, et Ed. Lasc. γναθμοῖς ἀδύλων φαρμάκων. Ed. Ald. γναθμῶν ἀδύλοις φαρμάκοις.

1225. ἀντελάζειτ'. Scholiastes ἀντελάζοντ'.

1226. ἰσπάρασσ'. Ita MSS. A, B, D, Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. ἰσπάρασ', quod deinde in ἰσπάραξ' mutatum est.

1227. ἀπίστη. *desit*: quo sensu citatur ex Synesio ἀπίστη τῷ διανομαχῆσαι. Valckenaerius emendat ἀπίσθη. Diatrib. c. 6.

1230. ποθεινὴ δαυρύοισι quid sit, non intelligo, ideoque suspicor legendum ποθεινὴ δυσνόοισι *optabilis inimicis.*

1231. λόγῳ. Fortè κλόνε *tumultus.*

1232. γνώση. Tradit Scholiastes olim scriptum fuisse γλώσση, unde non absurdè conjicias:

ἡ γῆ γὰρ αὕτη ζῆμίας ἀποτροφή.

hoc enim optimum pœnæ effugium est.

1242. συμφορὰν. MSS. A, E, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc. συμφοράς.

1256. ὡς φίλατθ'. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. ὡς φίλατθ'.

1260. Parum sibi invicem conveniunt Strophes et Antistrophes initium, quæ sic constituenda puto:

Στροφὴ

Στροφή.

Ἰὼ γὰρ τι, καὶ παμφαῆς
 ἄκτις ἡλίου, κατίδῃ
 ἴδῃται τὰν ὀλομένην
 γυναῖκα, πρὶν Φοινίαν
 τέκνους προσβαλεῖν χεῖρ' αὐτεκτείνας
 σᾶς γὰρ χρυσίας ἀπὸ ———

Ἀντιτροφή.

μάταν μόχθος ἱερῇ τέκνῳ,
 μάταν ἄρα γίνος φίλου
 ἱτίκας, ὦ Κυρῆαν
 λιπύσα Συμπληγάδων
 πειρᾶν ἀξυντάτατος εἰσβολῶν
 δίλαιοι τί σοι φρεσὶν ———

Hæc partim confirmant MSS. partim secus, ut mox videbimus.

1261. κατίδῃ. Vulgò κατίδῃται pro quo MSS. A, E, κατίδῃται. Scholiastes etiam per vocem modi imperativi explicat.

1262. ἴδῃται ex conjecturâ dedi pro vulgato ἴδῃται: quod quidem omittunt MSS. A, B, D et Ed. Lasc.

1267. αἷμα. MS. A, B, D, Fl. et Ed. Lasc. αἷματι. Cæterum, ut versus ἀντιτροίχῳ conveniat, legendum puto:

αἷμα φθίνων φόβος ὑπ' ἀίρων.

1270. Medeam ἱρινὴν vocari feras fortasse, quando Io ὄϊρος audit Iphigen. Taur. 395. Sed, cum Epitheton τάλαινας addat, minùs acerbo nomine eam appellasse crediderim. Lego:

τάλαινας τ' ἱρινήσ' ὑπ' ἀλάστορον.

ἀλάστορον a recto ἀλάστορος. Soph. Antig. 985. ἀλαστροῖς. Sic διάκτωρ et διάκτορος, φύλαξ et φύλακος, μάρτυρ et μάρτυρος, casu recto omnia.

1271. Vulgò τῶν τέκνων. Sed τῶν omittunt MSS. A, B, D, Fl. Lib. P. et Ed. Lasc.

1272. Vulgò hic καὶ μάταν γίνος. Ed. Lasc. et Lib. P. καὶ omittunt, nihil præterea mutant. MSS. A, B, D, Fl. habent

habent ἄρα μάταν γίνος: unde ordine propter metrum inver-
so feci μάταν ἄρα γίνος.

Ibid. ἰτίκεις. Ita MSS, A, E, Fl. et Ed. Lasc. Vulgò
τίκεις.

1276. δειλαία, τι. Lego, sublatâ interrogationis notâ,
δειλαιον τι. *Miserum quiddam tibi accidit gravis hæc ira.*
Juvat autem metrum non minùs quàm sensum hæc emen-
datio.

1279. Emendandum putem:

χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιάσματ'
ἐπιτεῖναι αὐτοφόντοις ξύνοι-
κα θεοῖν πῶνεντ' ἐν δόμοις ἄχνη.

*Picula enim domestica potenter intendunt hominibus (χαλεπὰ
ἐπιτεῖναι εἰσι) luctus, qui divinitus in homicidarum domos inci-
dere solent, et cum iis habitare. Pro ξύνοια Parisiens. omn.
et Ed. Lasc. ξύνοια quod a Scholiaste etiam commemorā-
tur.*

1286. ἀρῆξαι. Scholiastes ἀρήξιν, fortè pro ἀρήγιν.

1293. Posterius μίαν omittit MS. A.

1294. γυναῖκα φίλοις. MS. E, Lib. P. et Ed. Lasc. γυ-
ναῖκ' ἐν φίλοις. MSS. A, B, D, γυναῖκων φίλοις, MS. Fl. γυ-
ναῖκων ἐν φίλοις.

ibid. χίρα προσβαλεῖν. MS. A, χίρα βαλεῖν. MS. Fl. χεῖρα
βαλεῖν. Si versus Iambicus est, legendum:

γυναῖκα φίλοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις.

1295. Variè narratur Inûs Historia. Sed hoc loco Poeta
eam sequi videtur quæ est apud Apollodorum Libro 3,
cap. 4.

1296. ἄλη. Interpretor: παραφροσύνη errore mentis. Ex-
emplum, quanquam ex Græco recentiore, vide apud Sui-
dam in voce. confer etiam Nicand. Alexpiharm. v. 84.

1298. δυσσεβεῖν. Legendum videtur δυσσεβῆ, quod cum
πῶδα constrüendum est. Sic Æschyl. Agam. v. 916.

τὸν σὸν πῶδ', ἄναξ, Ἰλίου παρθήτορα.

1306. τοῖσδε γ'. Ita MSS. A, B, D, Fl. et Lib. P. Vul-
gò τοῖσιν unde Canterus τοῖσιδ'.

1307. νῦν.

1307. νῦν. Ita rectè Barnesium. Ed. Ald. et MSS. νῦν.
 1313. κακῶς. MS. Fl. χθονός γρ. κακῶς.
 1314. ἰσῶσαι. Ed. Lasc. et plerique MSS. ἰσώσαι.
 1320. Nescio an præstet Scholiastæ lectio:
 παῖδες σίθην τιθῆσιν μετρώα χειρ.
 1327. τίσμαι δίκη. MSS. A, B, D, Fl. τίσμαι φόνω.
 1362. μακρὰν ἂν ἐξίτυνα. Ita MSS. B, D, Fl. Confer Æschyl. Agam. v. 925. MS. A, μακρὰν δ' ἂν ἐξίτυνα. Vulgò ἢ μακρὴ ἂν ἐξίτυνα.
 1366. διάξι. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. ut jam Barnesium dedit. Ed. Ald. διάξι.
 1370. σπείδον. In MSo A superscribitur, ut interpretamentum, σπάλαιον. Legerat Grammaticus σπείος, non σπείδον. Vid. Hesychium in voce. Nihilominus legendum puto σπείδον. Sic fretum Siculum Lycophroni p. 105. σπείδος τυρσηνίος vocatur, iterumque p. 167. σπείδος τυρσηνίος. Simile mendum vide Herc. Fur. v. 80.
 1371. μὴ γγλᾶς. MS. A, μὴ γλᾶς quod melius.
 1378. σφι κ' ἔξισας. MSS. A, D, et Ed. Lasc. σφι γ' ἔξισας.
 1386. ῥᾶδοι δ'. Ita MSS. A, B, D, E, Fl. et Ed. Lasc. Vulgò ῥᾶδοι γ'.
 1393. προσάψμεν. Ita MSS. A, B, D. Vulgò προσάψμεν.
 1409. οἱ γι σημαίνουσ'. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Vulgò σημαίνουσα σι.
 1415. ἔπος. Ita MSS. B, D. MS. A, δ' ἔπος. Vulgò λόγος quæ minùs Poetica vox est.
 1420. τὰδε καὶ θρηῶ. Ita Parisiens. omn. Fl. et Ed. Lasc. Ed. Ald. καὶ omittit.
 1422. τίνα κτεῖναι. MSS. A, B, D, τίνα' ἀποκτεῖναι.
 1425. σπείδος σὺ φθμίνης. Legendum metri gratiā in σὺ φθμίνης.

MSB. B, D, in fine addunt *πρὸς διαφόρα ἀντίγραφα Διονυσίου ὁλοσχερῆς, καὶ τινὰ τῶν διδύμων.*

SUPPLEMENTUM.

45. Parum firmum est exemplum ex Pindari Nem. III. allatum. Ibi enim τὸ καλλίνικον pro nominativo potius quam accusativo habendum est:

87. Periclitabor tamen in loco penè desperato conjecturam. An legendum;

Οὐ μὴν δικαίας οἶδε Κύπριδος χάριν.

Non tamen gratus est (Pater) ob pudicum conjugium, i. e. ob pudicitiam Medæ conjugis.

171. Schol. in Pind. Olymp. VI. Antistr. 3. εὐχολο, ἀντὶ τῷ, μετὰ τῆς πρὸς θεῶς εὐχῆς διαβιβάζοντο. iterumque; εὐχοντο, ἡγουσιν ἡγεῖν μετὰ καβαρῶν.

176. αὐδαδείων. Superfluum mihi et subfrigidum videtur. An legendum αὐδαίνων. Hesychius: Αὐδαίνων, τῶν λόγων, quem tamen locum pro corrupto habent Viri Eruditi.

213. Tzetzes: παρὰ τὸν Εὐξείνιον πόρτον, ἦτοι τὴν τῷ γαῖᾳ ΚΛΕΙΔΑ, λίγων αὐτάς. In Lycophr. 1285.

219. Parum nunc firma mihi videtur interpretatio quam in Notis dedi. Medea, ut Choro morem gereret, foras prodiens, consilium hoc suum tuetur infamiâ, quam alii ex defidiâ sibi consciverint, commemorandâ. *Novi, inquit, multos mortalium alios ob facinora egregia (ἱγμάτων ἀπὸ) alios vero ob rerum externarum copiam honore dignos, qui ab ignavia pede et socordiâ (ῥαθυμίας) infamiam consecuti sunt.* Depingit utique Medea, quid Euripidis tempore acciderit iis, qui Athenis in liberâ civitate agentes a populi consuetudine se semoverint: ἱγμάτων nomine facinora illustria designare potuit Euripides, præeunte Homero in voce ἱγών. Iliad. 12. 443. Θύραια Synesio quoque sunt externa. Sic ἀγαθῶν τῶν τε εἰσῶ καὶ τῶν θυραίων p. 71. Ed. R. Steph. iterumque τῶν περὶ σῶμα τε καὶ θυραίων ἀγαθῶν εἶναι δοκούντων p. 110. εἴτ' i. e. εἴτε pro οἱ qui, ut passim apud Homerum. Sic enim locum reformaverim:

-----οἶδα γὰρ πολλὰς βροτῶν
 Σεινὸς γυνῶτας, τὴς μὲν ἰσχυράτων ἀπὸ,
 Τὴς δ' ἐν θυραίοις, εἴ τ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
 Δυσκλῆσαν ἐκτῆσαντο καὶ ραθυμίας.

283. Scholiastes in Aves Aristoph. sub initium: αἱ γὰρ
 ὑποδρομεῖσαι ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν πλείονσι. Catullus IV. 20.

-----sive utrumque Jupiter
 Simul secundus insidisse in Pedem.

288. τῷδε δῖματος i. e. ἐς τόδε τὸ δῖμα. Sic Hesiod. Op.
 et D. 179.

-----προφέρει μὲν ὁδὸν, προφέρει δὲ καὶ ἔργον.

i. e. προφέρει εἰς ὁδὸν, καὶ εἰς ἔργον. Thucydides quoque: τῷ
 πολέμῳ καλῶς-----ἰδόναι-----καθίστασθαι III. 92. iterumque
 in eodem capite τῆς τε ἐπὶ Θράκης παραδὸν χρησίμους ἔξιν.

204. Cicero in Verrem: *Erat apud Heium sacrarium in
 aedibus.* IV. c. 2. Vide et D. Lambinum ad Horat. Lib. I.
 Od. 30.

529. ἀκροισι λαίφυς κρασιπείδεις. Ad hunc locum illustran-
 dum aliquid fortasse conferet Pindari Scholiastes in Nem.
 V. Epod. 3. ubi sic Poeta:

-----ἀνὰ δ' ἰσὶα ταῖνον
 Πρὸς ζυγὸν κερχασίω.

Scholiastes: κερχάσιον, τὸ ἀνώτατον τῆς κερκίαις. τέντην τὸ ἰσίου
 προσαναλίσκουσι, ὅταν θύλωσι δαψιλῶς τῷ αἵματι χρῆσθαι, ὑποδρομεῖ-
 ντες.

649. κρῖναι *damnandi* sensu, præterquam in Sacris Scripto-
 ribus, vix puto extare. Euripides certè contrario sensu ad-
 hibet Rhel. 657. Quamobrem viderit Lector annon hîc pro
 κρῖναι reponendum sit ῥῖναι *abjicere, repudiare.*

837. Commemorantur a Pausaniâ Musæ Iliffiades, quibus
 Harmoniæ educandæ curam fortè detulit Mythologia. Sic
 Sibyllam ὑπὸ τῶν Μύσων τραφεῖσθαι habet Clem. Alex. p. 304.
 Ed. Par.

1230. Non displiceret, ποθεινὴ βασκάνισι συμφορὰ.

1269. Synesius: p. 74. τῆς ψυχῆς τῇ ἄλλῃ παραμυθισθαι.

1367. Pro *προθαίς* MS. Flor. *προσθαίς*, quod vulgatæ anteposit Valckenaerius V. Ol. ad Phœniss. 595.

1394. Tradit auctor Scholii in v. 9. consentiente ferè Æliano Var. Hist. c. 21. veterem famam fuisse, Euripidem pretio a Corinthiis inductum in Medeam transfuisse liberorum ejus cædem, quam reverà non ipsa, sed Corinthii patraffent. Cum hæc famâ meliùs sanè quàm cum fabulæ oeconomîa conveniunt hi versus :

-----γῆ δὲ τῇδε Σισύφῃ
Σεινὴν ἰορτὴν, καὶ τέλη προσάφομεν
Τὸ λοιπὸν, ἀπὲρ τῇδε δυσσιβῶς φόνου.

Cur enim Corinthiis hanc legem poneret, ἀπὲρ τῇδε φόνου, cujus ipsi infantes erant? Quid quod προσάφομεν multò aptiùs Θειῶν ἀπὸ μηχανῆς, quàm quidem Medæe conveniret? Oritur enim suspicio, Tragicæ hanc diversâ Oeconomîâ ad Euripide primùm scriptam fuisse; hosce autem versus ex priori ἐκδόσει per Auctoris incuriam remansisse. Tale aliquid in mentem venerat Seni Immortali, Tib. Hemsterhusio, cujus notam vide ad Hesychium v. Ἀπαιδύισον, ubi testatur complura loca, ex Medæa citata, ibi non legi. Ejus generis unum tantùm notavi sc. ὁ Θερμόδουλον σπλάγγον conservatum a Scholiastâ Aristophanis p. 266. Confer tamen ipsum Aristoph. Pace 1013.

NOTÆ et ANIMADVERSIONES

CL. RICH. PHIL. BRUNCK

ARGENTORATENSIS

In EURIPIDIS MEDEAM.

V. 4. **M**Allem μήτ' ἐπεμῶσαι:

11. Legitur vulgò ἀνδάσσα μὲν φυγῇ πολίται, δι' ἀφικετο χθονά: absque ullo sensu. Omnino scribendum πολίτας. Constructio est: ἀνδάσσα μὲν πολίτας, δι' χθονά ἀφικετο φυγῇ. Id est, ἐν τῇ φυγῇ, seu φυγὰς ἔσα. ἀνδάσω cum quarto casu constructum adnotatum ad Or. 1633. Diversimodè ab eruditis tentatus hic locus, irritò conamine: plerisque fraudi fuit vox φυγῇ perperam ad ἀνδάσσα relata, quum verbo ἀφικετο jungi debeat: ἀφικετο φυγῇ, ut infra 943. ἐν γῇ τῇσδ' ἐπαίρομεν φυγῇ.

14. γίγνται. Ubicumque in hoc dramate occurrunt verba γίγνομαι et γιγνώσκω, semper cum duplici γ scripta sunt, quæ procul dubio genuina et antiquior scriptura est. Quum fabulam hanc, Phœnissas et Hippolytum ad membranas Regias conferrem, memini observare in iis verba ista unico γ ferè perpetuò scripta esse, ita ut atramento parvisse videatur librarius, ut ait Eustathius ad Homerum p. 1722: ubi ex Heraclide horum verborum orthographiam adstruit. Revocanda hæc ubique in accuratâ Tragicorum editione, quod et me plus semel neglexisse pœnitet.

18. Ἰάσων. Sic Membr. et Editiones Florentina et Aldina. Recentiorum Ἰήσων mendosum est.

21. ἀνακαλεῖ δὲ διξιάς πρίσιν μεγίστην. Scripturam hanc meritò præferbat amicus Musgravii, quam in membranis nostris reperisset Vir clarissimus, si eas inspexisset. διξιάς perspicuè exhibent περισπωμένως, absque commate: distinctiones in illo codice satis accuratè observatæ. Eædem mox

v. 24. ἀληθεῖς habent, licet ἀληθεῖς ex iis enotaverit qui codicem contulit. Hominis illius operas intercedente pretio si conduxit doctissimus Britannus, bonâ nummorum parte fraudatus fuit.

37. μή τι βελύσει τίον. Janus Lascaris edidit καὶ, ut procul dubio scriptum reperit in suo codice, sed e glossemate. Vide Markland ad Suppl. 1032.

39. ἰγῶδα, una voce sic scriptum in membr. et excusum in Florent. editione, ut apud nostrum vulgò Phœniss. 728. et scribendum etiam in Soph. Oed. Col. 453. Vide H. Stephani *Tractatum de Orthographia*, nobis ad Or. 617. laudatum. διμαίνω τί τιν. Sic membr. et Florent. Editio, non δι.

40. Vulgò post hunc versum perquam absurdè huc re tractus legitur versus 384. quem semel tantùm suo loco posuit Poëta. Spurius et manifestò addititios versus, ne uncis quidem inclusos, textus noster exhibebit, quem ita emendatum esse cupimus, ut sani iudicii lectorem perpauca in eo morentur aut offendant. Tales ineptias, satis erit in notis monuisse, ceteras editiones hucusque retinuisse.

56. οἱ eliditur in μοι, σοι, τοι. Soph. Trachin. 736.

ὦ μήτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμην.

id est σοι-----ibid. 1203.

εἰ δὲ μή, μὲν σ' ἰγὼ,

καὶ γέρθεν ὦν, ἀραῖος εἰσκαὶ βαρύς.

Noster, Androm. 427. Iphig. A. 819.

Μυρμιδόνας ἴσχω, οἳ, μ' αἰὲν προσκείμενοι,
λίγισ' Ἀχιλλεῦ, τί μένομεν;

Plura exempla proferre in re certissimâ inutile est, quam in dubium vocavisse miror Marklandum ad Suppl. 327. et 786. et ad Iphig. A. 491. ubi eadem, quæ hic, constructio. Exemplum e Sophocle citavi ad Leonidæ Tar. Epigr. LVIII. At etsi in hoc versu μοι ὑπῆλθε fit; in sequenti tamen scribere potuit Poëta μολῦσαν διῦρο, quod, Musgravio e duobus codicibus enotatum, genuinum esse reor.

60. ζυλῶ σι. Formulam negandi bene ominatam illustrat Valcke-

Valckenaerius ad Phœniss. 406. ubi tamen εἰ πράσσει non eo sensu, quo doctissimus enarrator, ceperim. Quin cum eo sentiam, facit sequens particula δὲ, pro γὰρ ibi posita. Eam ille abesse mallet, quam suæ interpretationi non favere animadvertit.

67. εἰ δοκῶν κλέειν. *Simulans me non audire.* De hac potestate verbi δοκῶν vide Valckenaerium ad Hippol. 462. Æschyl. Prom. 385.

κέραιστον εἰ φρονῶντα μὴ δοκῶν φρονεῖν.

Utilissimum est rectè sapientem se sapere dissimulare.

81. καὶ σίγα λόγον. Sic membr. et Florentina editio. In Aldina λόγους.

87. Hic versus nec emendatione, nec explicatione indigere mihi videtur, sed liturâ: spurius est et addititius. Sive Euripidis sit ex alio dramate, sive alius auctoris, in textum illatus est ex ora libri, cui adlatus fuerat a diligenti quodam Poëtarum lectore, qui mos erat illius ævi, quo scripti sunt vetustissimi qui nunc extant codices. Profectò absque eo versu optimè procedit sententia:

ἄρτι γινώσκεις τόδι,
ὥς πᾶς τις αὐτὸν τῷ πύλας μᾶλλον φιλεῖ,
εἰ τέσθι γ' εὐνῆς ἕνικ' ἢ εἰργῇ πατὴρ;

si hic est pro ἐπεί. ἄρτι, ἐπεί. τὴν τῷ εἰν γάμῳ ἡδονῇ πατὴρ μᾶλλον τῶν παίδων εἰργῇ, γινώσκεις τόδι, ὥς πᾶς τις----- quasi diceret: *An, ut hoc demum intelligeres, unumquemque seipsum magis quàm propinquum diligere, necesse erat, ut Jasonem videres liberis suis voluptatem novi conjugii præferentem?* Huc forte respexit Terentius in Andria II. 5.

“Verum illud verbum est, vulgò quod dici solet,

“Omnes sibi malle melius esse, quàm alteri.”

88. δωματῶν ἴσω. Sic membr. et Lascaris. In Aldina minus bene ἴσων.

90. οὐ δ'----- Sic Florent. editio, rectè. Aldus, οὐ δ'-----

93. τοῖσδ' cum ταυρομένην jungendum, non cum δρασίωσαν. Infra 192. ἀποταυρῶται ἀμυσίν.

106. δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαπρόμενον. Codicum et Florent. editionis

tionis lectionem, Aldinā non paulò concinniozem, revocavim. Quoad sensum perinde est, scribas ἢ ἀρχῆς αἰρόμενον, an ἀρχῆς ἰξαιρόμενον. Sed quoad anapæstici versūs structuram multum interest.

111. Basis est anapæsticā. Vulgò αἶ his tantum, pro quo ἶ in membranīs quater positum. Has interjectiones pro luto commutarunt librarii. In Hippol. 209. ubi editiones ἶ ἶ præferunt, membr. αἶ αἶ exhibent. Eadem diversitas observata in Androm. 1185. ubi melius scriptum fuisset αἶ αἶ, ἢ ωαῖ, recisis duabus voculis ἶ ἶ, ut monometer esset anapæsticus.

123. τὸ δ' αἶ εἰδίσθαι. Sic omnino legendum, non, ut vulgo, τὸ γὰρ. Particulam adversativam δὲ sensus requirit. In membr. vocalis γὰρ superscripta glossa, ἀντὶ τῷ δέ. Sed nunquam γὰρ significationem particulæ δὲ induit. Rursus exploratum est, multis in locis γὰρ pro γ' αἶ, vel δ' αἶ, librariorum culpā legi. In Soph. Philoct. 161. legendum πῶ δ' αἶ δ' τλήμωνι αὐτὸς ἀπιστεῖ; in Oed. Col. 985. ἀλλ' ἐν γ' αἶ ἐν ἰξοῖδα. Utroque vulgo γὰρ legitur. In El. 930. vereor ut γὰρ rectum sit. Mallem sanè τῷ δ' αἶ ἀνθρώπων ποτ' ἦν; Mox v. 125. non minus certā emendatione scripti ὀχυρῶς γ' εἴη, si non magnificè, tutò saltem: vim suam γ' ibi exferente, et minimè otioso. Vulgò legitur ὀχυρῶς τ' εἴη γ' εἴη, δὲ milies commutata, in quibus quid sensus et ratio linguæ possent, absque codicum respectu, dispiciendum.

128. τὰ δ' ὑπερβάλλου' ἔδιναι καιρὸν δόξαται θνητοῖς. Perperam hæc vulgò accipiuntur. Subauditur verbum παρίχιν, aut simile quid. καιρὸν non tempus, sed opportunitatem significat. Exaggerata quidem sententia; sed is est, quem dico, Græcorum sensus. Doricas formas in impressis receptas non agnoscunt membranæ in his anapæstis.

152. τί σοι ποτὶ τὰς ἀπλάστους. Sic membr. rectè. Lascaris, τίς σοι ποτὶ ---τι et τίς sæpe commutari observatum ad S. Th. 299.

158. κείνη λίαν μὴ χαράσσει. Vulgò, reclamante metro et pravo sensu, κείνη τὸδε μὴ χαράσσει. In membr. negatio omīssa, et verbo adscripta interpretatio, λογιζε. Neutiquam flagitare potest Chorus, ut Medea marito non irascatur, sed
ne

ne nimis succenscat, suadet, μὴ λίαν χαράσσει, ut infra, μὴ
λίαν τάνε, μὴδ' οἷς ἰχθυαῖσις ὑπεράχθω, ut ait Chorus ad Elec-
tram apud Soph. 177. Mox optima est scriptura, Ζεὺς σοὶ
τόδ' ἐσθλὴν συνδικάσει, quæ ne mutetur metrum obstat. συνδικάσει,
quod suadet Musgravius, et membr. exhibent, non admittit
versus, qui dimeter est anapæsticus brachycatal. δικάζω, ἐκ-
δικάζω, συνδικάζω ulciscendi etiam notione usurpantur, Soph.
Oed. T. 1214. δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι τιτυῖναι καὶ
τεκνύμενος. Ubi recte exponas ulciscitur. Noster El. 1101.

εἰ δ' ἀμείψεται

φόνον δικάζων φόνος, ἀποκλινῶ σ' ἐγώ.

Suppl. 156, et 1221. ubi Minerva sic ait:

παισὶ δ' Ἀργείων λίγω,

σπερδύσας ἡρόσσαντες Ἴσμην πύλον,

πατρίω δαυόλῳ ἐκδικάζοις φόνον.

ulciscentes cædem. Hic sensus est: in ulciscendâ hâc injuriâ
Jupiter ipse tibi feret opem. τόδ' præstant membr. et Florent.
editio, in qua συνδικάσει. V. 160. εὐνύται ob metrum, non
εὐνίται scribendum.

173. ἐν τινι μικρῷ. Sic membr. et Lascaris. Vulgatum
quidam σμικρῷ in metrum non peccat, sed versum minus
concinnum facit.

180. Sagaciter conjecit Vir excellentis ingenii, cui pluri-
mas in Euripidem emendationes præstantissimas, et elegan-
tem de Babrii fabularum reliquiis dissertationem debemus,
Th. Tyrwhitt, nutricis personam, quæ vulgò huic versui
præfigitur, delendam esse. Abest a membr. in quibus μὴ
μοι minus bene scriptum.

185. σπεῦσαι, festina. Sic bene membrana.

217. καὶ δ' ἀπείραστον. Retinenda omnino hæc codicum et
editionum lectio. Glossa in membr. τὴν δυσχερῆ πρὸς τὸ πα-
ραῖσθαι, verè, de Bosporo Thracio. Lepidus est Heathius
textum ex interpretum versionibus constituens. Supra εὐχιοι
valet δυτικὸν, occidentale mare, respectu Colchidis. Sic ex-
ponitur etiam illa vox in Persis 948.

219. οἶδα γὰρ πολλὰς βροτῶν — Aliquid in his ὑπὸ μὲν. Mus-
gravi non amplector emendationem, quæ prioribus doctis
sumi

fimi Viri cogitationibus præstantior non est. Heathio nemo meliùs locum hunc tractavit, cujus tamen explicatio non usquequaque mihi satisfacit. Statuitur oppositio inter eos, qui factis gloriam consequuntur, et eos qui ob desidiam contemnuntur. In priori membro distingui iterum et sibi invicem opponi debere nemo non sentit, τὸς μὲν ὁμμάτων ἄπο, et τὸς δ' ἐν θυραίοις. Sed quænam sit et in quo consistat illa oppositio, id non adeo perspicuum est. Si τὸς ὁμμάτων ἄπο cum Heathio vertas, *procul ab oculis hominum remotos et abditos*, id est, ut opinor, *domi latentes*, nulla jam inter istos, et alterius membri *desides*, oppositio. Quovis autem modo veritas, vix aliqua oppositio erit inter istos *a conspectu remotos*, et τὸς ἐν θυραίοις. Si quis enim a conspectu meo se prorsus submovit, quid mea interest domine ille lateat, an centum a me millibus absit? et qui ἐν θυραίοις est, is etiam est ἄπο ὁμμάτων. Mendam in præpositione latere manifestum est, nec dubito quin scribi debeat ὁμμάτων ἐπὶ, quâ ratione omnia plana et perspicua fiunt. Qui, florente Atheniensium statu, ad publica se conferebant negotia, eorum hominum duplex erat genus. Alii, ut erant demagogi plerique, forum, ubi plurimum eloquio et audaciâ valebant, non deserebant, et semper in civium conspectu, ὁμμάτων ἐπὶ, degebant: alii, manu quàm linguâ promptiores, classibus exercitiisque præerant, *procul ab urbe, ἐν θυραίοις*, rem gerentes. Utrisque meritò opponuntur, qui, forensibus et castrensibus artibus posthabitis, sibi ipsis vivebant, nihil præter suum negotium agentes, et in publicum quàm minimè prodibant. Ejusmodi homines, licet omnium sæpe sapientissimi, in republica vulgò contemni solebant, et ut inertes traducebantur. Cur? quia δίκη ἀκ ἰσθλιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν----Hic est loci sensus, et orationis nexus. ἐπὶ cum genitivo *coram* significat: ἐπὶ πολλῶν, *coram multis*: ἐπ' ὁμμάτων, *in conspectu*. ἐπὶ et ἀπὸ, præsertim in fine versus, facillè commutari potuerunt. In membran. scriptum ὁμμάτων τ' ἄπο.

232. Vulgò legitur πάντα γινώσκουσιν καλῶς. Alii aliter emendant: scribo καλᾶ. *In quo situm erat, ut bona omnia experirer. ἐν ᾧ πᾶς ἔγνω ἰσχυρόν*, ut ait Tecmessa apud Sophoclem, Aj. 519.

238. In membr. κακῶ γὰρ τὸτ' ἄλγειν κακόν, omisâ voculâ τ', quam subministrat Florent. editio, in quâ malè τὸδ'. Placet mihi hæc lectio præ vulgata τὸτό γ' ἄλγειν.

249. πρὸς

250. πρὸς φίλους τιν'. Sic membr. et Lascaris. Vulgò φίλων.
 256. αὐτός. In membr. αὐτός. et superscripta glossa εἰ.
 Olim in textu erat αὐτός, et glossa εἰ αὐτός. Formam habet
 Atticam sæpe oblitteratam fuisse jam alii monuerunt.
 261. ἐχ' συγγινῆ. Sic membr. et Lascaris. Vulgò minus
 bene εἰδῆ.

271. δρᾶσω τὰδ'. Id est, σιγήσομαι, ut 923. δαρρήσων: 1026.
 εἶσω. Membr. et Lascaris perperam δρᾶσων.

284. Membr. et Lascaris, σιγήσομαι. In illis præterea, καὶ
 κακῶς λέγεις ὅμως. In alio forte codice πρᾶσσει reperietur.
 Sed quovis præoptato, nihil in istis video præter verba, qui-
 bus completur versus. In Or. 679. Chorus ait:

καὶ γὰρ σ' ἐκνέμω, καὶ γυνὴ περὶ δὲ ὅμως.

Hic vellem:

ἐρήσομαι δὲ, καὶ ξίτη περὶ δὲ ὅμως.

Peregrinæ non idem jus erat quod civi, non eadem loquendi
 libertas.

286. ὅδιν δι' παραμύχην λόγος. Optima hæc membr. et
 Florent. codicis lectio non adnotari solum, sed in textum
 recipi debebat, amoto mendoso παραμύχην. Æschyl. Prom.
 520.

ἦπερ τι σιμόνι ἴσθι, δ' ἐπαμύχῃ;

ubi exponitur ἐπαμύχῃς. Hic autem in membr. adscripta
 glossa, ἀποκρύπτειν.

289. σοφῆ. Quinquies ad minimum in hoc dramate vox
 illa occurrit; nullibi σοφῆς de fœmina; quod tamen magis
 Atticū esse ajunt. In Supplic. 41.

πάντα γὰρ δι' ἀρσένων

γυναῖξιν πρᾶσσειν εἰκός, αἰτίαις σοφαί.

Sic in duobus codicibus legitur, præterea in Stobæi codice
 MS. ut hic v. 389. σοφαί. tamen retinuerunt editores, ob is-
 tum, quem dicebam, Atticismum, qui forte in quibusdam
 olim obtinuit vocibus, in aliis usu non admissus, ancipiti
 admodum hodie discrimine. σοφῆ occurrit etiam Androm.
 244. Or. 215. Hippol. 521. 644. 647. et alibi apud Eu-
 ripidem sæpissimè.

291. *χόλον δ' ἀπειλῆς.* Musgravius edidit *κλόν δ' ἀπειλῆς*. Membranae, *κλόν δ' ἀπειλῆς*. Vero propius Lascaris, cui tres adscripti sunt codices, *κλόν δ' ἀπειλῆς*. Postremum hoc recepi. Sed *κλόν* corruptum pronuncio, in quo ineptissima *ταυτολογία* est, *κλόν, ὡς ἀπαγγέλλουσι μοι.* infra 594.

ἥτις ὑδὲ νῦν.

τολμᾶς μεθεῖναι παρδίας μέγα χόλον.

301. Vulgò legitur: *χωρίς γὰρ ἄλλης ἢ ἔχουσιν ἀργίας*, quod, ut planum et perspicuum, sicco pede transgrediuntur interpretes. At ego nec intelligo, nec aliis intellectum fuisse credo. Ratio, cur homo quilibet sapiens cavere debeat, ne liberos suos philosophiæ magistris erudiendos tradat, ea est, quia malum inde consecuturi sint. Est autem illud malum, *φθόρος πρὸς ἀσπίδι δυσμενῆς*. Sed *οἰον, ἀργία*, nemini, nedum sapienti, malum est. Præterea quid significat: *χωρίς ἄλλης ἀργίας*? Prout hæc vulgò accipiuntur, aliud, quam ἄλλης, posceret sententia: πολλῆς, aut potius contentus aliquod epitheton. Sed corrupta est hæc lectio. Veram et optimam ex membranarum reposui, Musgravio ne quidem observatam, *χωρίς γὰρ ἄλλης*. Ordo est: *δυσμενῆ γὰρ πρὸς ἀσπίδι ἀλφειῶσι φθόρος τῆς ἀργίας ἢ ἔχουσιν, χωρίς ὅλης ἀλφειῆς*. Sunt isti studiis dediti iidem, qui supra *ἀφ' ὧν ἔχουσιν πρὸς ἀσπίδι* *ἐκτίσαντο καὶ ραθυμίαν*. *χωρίς εἶναι ἀλφειῆς* dicuntur, quia a bello et forensibus contentationibus abstinere. *ἀλφειῆ*, ut *αἰχμὴ*, pugnam, bellum significat. Æsch. S. Th. 500. *βαρύνει πρὸς ἀλφειῆς*: i. e. *πρὸς μάχῃ, πρὸς πόλεμον*, ut rectè exponit glossa. Suprà 267. *γυνὴ φόβῳ πλείω, κακὴ τ' ἐς ἀλφειῆς*. Soph. Philoct. 4307. *κακὴς ὅλης πρὸς αἰχμῆς*.

306. *λυπρὸς ἐν πόλει φανῆ*. Sic membr. et Lascaris.

309. *τοῖς δ' αἴ.* Sic membr. et Lascaris. Cetera ut vulgò habent.

317. *τῆνδε δὲ χθόνα*. Sic membr. et Lascaris. Malè vulgò *τῆν δὲ δὴ*—

318. *ἡδυνάμενοι* et *ἐκνέμενοι*, ad Medeam relata participia, in masculino genere posita sunt, more Poëtis nostris familiari, nescio an dicam perpetuo. Ubi mulierem de se loquentem inducunt plurali numero, adjectivum aut participium masculino genere semper ponunt.

325. μὴ λόγῳ; σάλας. Vulgò λόγῳ. Certissimam Valokenaerii emendationem, prolatam ad Phoeniss. 947. quam suam satis commendat elegantia, recepi. Confer Aeth. Prom. 615. VI seq. ut et v. 746. ἄρα præstant membranis et Florent. editio. Vide notata ad Androm. 254. et Or. 1331. Doricam formam non dubito quin præferant codices etiam in Heracl. 399.

καὶ τὰ μὲν μέντοι πάντ' ἄρα ἤδη καλῶς. 825
In Hippol. 1101. e membranis nostris, merito eam recepit Valokenaerius:

ἄρα σεν, ὡς τοῖσιν ὁ τάλας ἰγώ.
In aliis etiam præteritis mediis Dorismum frequentant Tragicæ, ut Λίλακα πτο Λίλακα. Hippol. 55.

κῶμος Λίλακεν Ἀρίστειν τιμῶν Διάν.

326. Membr. et Lascaris, ὅπως μίνης. Perperam, Aldus rectè μινίς. Attici ὅπως cum futuro indicativi construxunt. Vide notata ad Prom. 155. Inde v. 1100. vulgatam scripturam ὅπως δειψύσιν emendavi, futurum indicativi reponens, quò modo verbum alterum in seq. versu adhibetur:

---ὅπως δειψύσιν καλῶς,
βίοντι δ' ἐπὶ δειψύσιν τίνους.

328. μὴ, πρὸς σὶ γινάσκων---Elliptica est loquendi forma, Poëtis nostris valde usitata, Subauditur ἰκεταῖον, λίσσομαι, ἄντομαι, ἰκεῖν, aut aliud simile verbum. Vide infra 715. 858. Hippol. 313. Androm. 886.

---πρὸς σὶ τῷδε γινάσκων
οἰκίειρον ἡμᾶς---Phoeniss. 934.

---πρὸς σὶ γινάσκων, καὶ τριχῶς γινάσκων.

Exempla passim obvia. In Soph. Trach. 436. e codice scribendum:

μὴ, πρὸς σὶ τῷ κατ' ἄκροι Οἰτάειν γάτες
Διὸς καὶ Ἀφροδίτης ἐκλήψης λόγον.

Id est: λίσσομαι σὶ πρὸς Διὸς, μὴ κλέψης λόγον.

Perperam ibi vulgò legitur μὴ πρὸς σὺ---

333. φίλτατον σάλας. Sic membr. et Lascaris.

337. ἱρπ', ὁ ματαιία. Sic libri omnes: nec ideo ἱρρ' reponendum, quia hoc infra extat v. 1357. Diversi enim sunt loquentium affectus. Verbo ἱρπ' glossa in membr. adposita exponit ἀπὸ. Providus est Creon, non iratus. Illi satis est Medeam abire jussisse. Altero in loco irā æstuat Jason, cui convenit dicere:

ἱρρ', αἰσχροποὶ καὶ τέκνην μαιφόνι.

338. πόνος μὲν ἡμεῖς δ' ἐ πόνῳ πενήμεθα; Sic sagaciter et ingeniosè emendat Musgravius. Fœdè corrupta est vulgata lectio, e qua nihil boni sensus elici potest. Melius hunc versum restituere tentantem frustrabitur conatus. Cur autem isto, nec alio, modo Poëtam scripsisse credam, facit recordatio similis in Oreste eodem schemate expressæ sententiæ v. 1639. ubi Menelaum dicentem, ὁ τλήμων Ἑλένη, interpellat Orestes, τὰμὰ δ' ἐχ' τλήμονα;

339. ὠσθήση. Sic membranæ, rectè.

372. τόνδε δωπεῦσαι ποτ' αἶν. Musgravius edidit ποτί. Si cubi particula αἶν geminari aut potuit aut debuit, id in hoc versu factum oportuit, ad vitandum hiatus. Optimam editionum Florentinæ et Aldinæ lectionem retinemus. Mirum non est si in membranæ ποτί legitur: nam ne prius quidem αἶν in iis comparet; utrumque, claudicante versu, librarii culpâ omissum. Vide notata ad Or. 381.

404. σφι. Sic membranæ. Vulgò σφιν. Prius occurrit apud Soph. Oed. Col. 421.

419. ἄραρ. Sic membranæ.

437. οἶκον πατρώων. Sic membr. et Lascaris. Præpostera circa metrum sollicitudo lectionem hanc immutasse videtur. πατρώων mediam corripit, ut ex his Euripidis anapæstis liquet:

El. 1324. ἢ γῆς πατρώας ὄρον ἐκλείπειν.

1332. διὰ γὰρ ζευγνῦσ' ἡμᾶς πατρώων.

Troad. 164. ναυσθλώσειν πατρώας ἀπὸ γᾶς.

Ceterum πατριος et πατρώος promiscuè usurpari docet Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 384. quod et confirmant e Poëtis nostris exempla. Soph. Oed. T. 1394.

ὁ Πάλλας,

ὁ Πάτρις, καὶ Κόρινθος, καὶ τὰ ΠΑΤΡΙΑ
 λόγῳ παλαιᾷ δόμας --- pro πατρῷα, domus paterna.

Trach. 466.

καὶ γὰρ ΠΑΤΡΩΙΑΝ ἔχ' ἰδὺσα δίστομος
 ἵππεσι καδέλυσεν --- pro πατρίαν. Sic etiam in pro-
 pinquo versu:

καθημένη ΠΑΤΡΩΙΟΣ Οἰχαλία δούρι.

Philoct. 398. in Neoptolemum Ἀτρεΐδᾳ ὕβρις πᾶς ἰχθύρι,
 ὅτι τὰ ΠΑΤΡΙΑ τίχχια παριδίδουσι pro πατρῷα, vel πατρίκα.

439. ὀρίσασα. Glossa in membr. διὰ δόσα. Significandi
 rationem non male exponit Scholiastes. Confer v. 1247.
 ubi λιπύσα eodem prorsus sensu positum, quo hic ὀρίσασα.
 Recte Musgravius etiam interpretatur πειράσασα: verbo ἐ-
 πειράν utitur Noster in hac ipsa re, Androm. 788. Sed parum
 huc faciunt exempla a Viro doctissimo adlata, præter hoc
 Nostri in Heraclid.

ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξερίζοις πόλιν.

Alienum omnino est, quod petit ex Ammiani Epigr. XIV.
 εἰς παρορσίην.

440. Quod in Oxoniensi editione legitur, ἐπὶ δὲ ξίφῳ ναίεις
 χθόνι, turpis menda est, quam, postquam primum nescio in
 quâ officinâ invec̃ta fuit, nullus subsequentium editorum
 exemnit; bene Lascaris et Aldus ediderant ξίφῳ.

447. Vulgò σοὶ δ' ἔτι.

452. ἀμήχανον κακόν. Stobæus tit. de Ira, ἀμήχανον φέρειν.

465. τοσόνδε. Sic membranæ, non τοσόνδε, quod ex iis in
 Musgraviana collatione enotatum.

471. Parum mihi placet hic versus, quem profectò ab-
 esse mallet. Suspicio oræ codicis adscriptam fuisse gno-
 men:

γλώσση μέγιστον εἰς ἀνδρείαν κακόν.

In Sophoclis Ajace Ulyssi Teucer ait:

ἄριστ' Ὀδυσσεύ, πᾶσι ἔχω σ' ἰπαινίσαι

λόγοισι --- Non absimilis loquendi forma videri possit

τῷτ' ἄρ' σ' ἰπαινίσαι γλώσση. Sed elegans est ἰπαινίσαι λόγοις
 inficetum, λίγην γλώσση.

472. Post

472. Post hunc versum vulgò legitur repetitus et e sede sua huc retractus versus 1335.

478. Hoc etiam imitatus esse videtur Terentius *Andr.* ubi Charinus ait: *Atque aliquis dicat, nihil promoveris. Multum. Molestus ceris ei fuero, atque animo morem gessero.*

484. *Ζεύλασι.* Sic edidit Aldus. Lascaris cui consentiunt membr. *Ζεύλαισι.* Vide notata ad Or. 55. *Æsch. Prom.* 355, 365, 463. *Perfis* 187. *Soph. El.* 1141. et alibi passim ubi recepta hæc forma. Confer Marklandum in Musgravii notis ad *Hippol.* 1450.

509. *καλῶς τ' ἂν ἔν.* Id est *ταί, profecto.* Sic membranæ. Hinc depravata Florent. editionis lectio *καλῶς ταί.*

521. *ὁ; κίεθλος; ἦ.* Subauditur *αἰ.* Male in Stobæo legitur, *ὁ; κίεθλος; ἦν.* Sententiam carmine sic expressit Grotius, *Floril.* p. 10.

Deus, quid hoc est! si fides auri fuit
suspecta, sunt, te dante, quæ cernant notæ:
iustos iniquis signa quæ discriminent,
nulla invenire est corpore in mortaliū.

527. *ὡς τοιαῖ* præter membranas præstant editiones Florent. et Aldina. *τοιαῖ* in Oxoniensi mendum typographicum esse videtur.

528. Mutuatus hic versus ex *Æschylo S. Th.* 62.

534. Si in hoc versu cum Musgravio scribatur *σὶ δ'.* in sequenti scribendum erit *ὡς Ἔρως ἠνάγκασι.* Sed nihil mutandum. Unicè amplectenda est postrema Scholiastarum expositio: *καὶ σὺ μὲν συνορῶς, ὥς δὲ λεπτὸν καὶ ὀξὺν ἔχοντα τὸν ἔν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη μὲ ἰσωσεν.* Scribendum autem *Ἔρως* majuscula litera. Deus enim Cupido hic notatur, et *τόξοις ἀφύκτοις* cum *ἠνάγκασι* jungendum. Videri possit unus e Scholiastis sic versum legisse,

πῶν ἀφύκτων τέμνι ἰσωσαι δέμα;

quod et Aldus expressit. Sed multò deterior est illa lectio. Florentinæ editioni concinunt membranæ.

555. Minus bene membranæ *ἔχ' ἰσίνχας.* Vulgatum exhibent in *Hippol.* 1323.

560. *ἔχθρας,*

560. ἔχθιστον, ut infra 702. sic præter Florent. codicem membranae etiam.

567. αἰδῶς δὲ--- sic rectè membr. et Lascaris. Istud δὲ refertur ad τὸ μὴ μύγιστος v. 562.

569. ξυναρτήσας præstant membranae: in Florentin. editione ξυναρτήσας.

570. Distinctionem mutavi, aliamque indicavi sensum, τὴν indefinite accipiendo, quod juxta vulgatam scripturam interrogativum est: σοὶ τι γὰρ παῖδων τί δέ; ἡμοὶ τι λόγῳ--- in quibus aut nullus aut pravus sensus est, nec aptè coherencia membr. Sic enim in priori scripto, in altero deberet esse ἡμοὶ δὲ λόγῳ. Sensus est: *et tua interest liberos mihi ex nova nuptia nasci, et mihi conducit*--- Vulgò vertunt: *tibi enim ecquid opus est liberis?* quod absurdum est. An usquam more receptum fuit, ut maritus novas nuptias quærere posset, quia legitimæ uxori utile non esset liberorum augeri numerum? Scribere etiam poterat, σοὶ τι γὰρ, παῖδων τι σοὶ, ἡμοὶ τι λόγῳ. Sed alterum præstat.

574. ὥσθ'. Scribe ὥσθ'--- Typothetæ mendum est.

580. καὶ ὅπως δὲ--- Sic membr. et Lascaris. Vulgò ὅπως δὲ.

590. Vulgò legitur ἡ γὰρ δὲ κλεῖνι σ' ἔσας. Membr. et Lascaris, ἡ γὰρ ἡκλεῖνι, malè pro ἡκλεῖνι, quod reposuimus.

593. καλῶς γ' ἂν ἔν σὺ τὰδ--- Sic optimè membranae.

603. ἀντὶ τῆς ἐνδοξίας. Sic etiam legitur in Stobæi cod. MS. αὐτῆς, prætulit Grotius Floril. p. 377. Nostrium genuinum esse liquet ex Jasonis responso, ubi eadem vox repetita.

622. μὴδ' ἡμῖν. Sic membr. et Lascaris.

627. ἀλγυμῶν. Sic, teste Valckenærio ad Phœniss. 576. Florentinus cod. Vulgò ἀλγυμῶν.

663. διενόταλα, quod metrum requirit, præstant membr. Eadem v. seq. ἀντιστή, et mox ἀντιστά. Vide notata ad Prom. 217.

681. θίμης μὲν ἡμεῶς. Sic membr. et Lascaris.

683. λέγων, εἰ θίμης κλέων. Vertunt: *dicite, SI fas est audire*. Perperam. ἢ hic dubitantis esse nequit, ut liquet e versu præcedenti: valet itaque ἐπεὶ, quandoquidem.

701. ἀντὶ,

701. *αποῦ*, unâ voce. Sic membr. Lascaris et Aldus.

704. *ἴτω*. Glossa, *ἰῶίτω*. Sine accentu *ῶν* excudi debuit Metri in hac voce et similibus rationem non habuerunt Oxonienses operæ.

701. *καὶνὴ ἀγγέλλεις κακόρι*. Sic membr. Vulgò *καὶνὸν αὐ* λέγεις.

711. *φυγάδα γῆς Κορυθίας*. Sic membranæ et Lascaris.

715. *ἰκσία τι*. Sic præter Florent. codicem mem etiam Regiæ. Vulgò *δῆ*. Neutrum habent Florent. branæ claudicante versu.

726. *ἂν μ' ἐπαγγέλλῃ γοιάς*. Id est, *μοί*. Vide notata ad v. 56. Sic autem membr. et Lascaris, quod Musgravio prætermisum, optimum tamen est, et omnino recipi debebat.

741. *ὃ μεθεῖν ἂν*. Sic optimè Lascaris edidit. Cæteræ omnes, quæ ex aliis libris adnotantur, corruptæ sunt lectiones. *μεθεῖς* pro *μεθείης* Græcum non est. Synopen istius formæ optativi non patiuntur, nisi in personis pluralibus, quod pueris notum, *qui nondum ærē lavantur*. Qui autem in magistri verba jurarunt, contendunt forte, nostram lectionem ad Atticam loquendi normam directam non esse, quia R. Dawes, a multis hanc in rem laudatus, Miscell. Crit. p. 238. statuit activum *μεθίμι* cum quarto, passivum *μεθίμαι* semper cum secundo casu construui. Sed partim vera, partim falsa hæc regula. Activum *μεθίμι* nullum alium casum quam accusativum adsciscit; sed *μεθίμαι* accusativo et genitivo gaudet, prout aut passivè significat, aut activè, a *μεθίμι* formâ tantum differens. Hic *μεθεῖο* formæ mediæ est et activè significat. In Phœniss. 529. *ἐκεῖνο δ' ἔχ' ἰκὼν μεθήσομαι*, præstant etiam optimæ membranæ, nec, quia *ἐκεῖνο* metrum admittit, illud reponendum. In Soph. El. 1277. codices, quotquot vidi, omnes habent: *μηρ' ἀποσπέρσης τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθεῖσθαι*.

743. *καπικηρυκεύμασι σὺ γ' ἂν πίδοιο*. Hanc omnino scripturam, affirmativam saltem, flagitat sententia, rectè a Musgravio exposita, cui repugnat vulgata lectio *ἐκ ἂν πίδοιο*. Doctus Britannus reponit *ἐκ*, cuius Homericæ adverbii in senario Tragico adhibiti exempla proferri debuerant.

746. *πολλήν*

746. πολλὴν ἰδυίαν. Vulgò ἰδυίαν. Optima est Valckenaerii emendatio, quem vide ad Phœniss. 531.

763. ἀπὸ τοῦ μύθου, postquam confecerō ea quæ meditator. Vide Muirgraviū ad Or. 1188. Mox membr. τυχεῖν δὲ βύλαμαι. Vulgatum præstat. Vide quæ notavimus ad Or. 686. Antig. 778. Oed. Col. 1106.

αἰτίαι δὲ τῆς, ἐνὶ πόλει γὰρ ἡ χάρις.

Philoct. 509.

ἀλλ', ὅσα μὲν τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.

Noster Phœniss. 522. τυχεῖν δὲ χάρις.

773. ἔτος γὰρ ἀνέη. Sic membr. et Lascaris, rectè. Vulgatum ἀνέη fortè est Aldi emendatio, qui tamen vix ignorare potuit primam in ἀνέη ancipitem esse. Vide Valckenaerium ad Phœniss. 1650.

782. Post hunc versum iste vulgò legitur:

γάμος τυράννου, δὲ, προδὸς ἡμᾶς, ἔχῃ.

qui manifestò spurius et insititius est. Deest in Florent. codice, teste Valckenaerio ad Phœniss. 1286. Sequenti etiam lis obmoveri posset, ob librorum consensum in præcedentis versûs finali voce ἔχῃ, quam in ἔχῃ mutari oportuit, ut cohæretet phrasis. Sed postremum illum versum quam maxime retinendum censeo.

785. Mallet abesset hic versus, quem vix genuinum esse reor. Videtur confictus e v. 1069,

789. Vulgò legitur:

πῶς γὰρ αὐτὸς δῶρ' ἔχοντες ἐν χερσὶν
λεπτόν τε σῆμα καὶ σλόκοι χρυσήλατοι
νύμφη φέρονται, τήνδε μὲν φεύγειν χθόνα.

Horum versuum ultimum cum Valckenaerio, loco ad v. 778. laudato, pro spurio habeo, et in primo αὐτὴν pro αὐτὸς scribendum censeo. In medio τῆς, præferunt membranz.

797. καταλινῶ. Sic membranz.

810. ἐπὶ κακῇ κακῶς. Hic est verborum ordo in membr. et Florent. editione, vulgato concinnior. Vide infra 1397.

821. *σὺ παῖδι*. Sic membr. et Lascaris.

823. *σὺ δ' αὖ γίνοι' ἀν*. Vulgò legitur, *σὺ δ' αὖ γίνοιό γ'---*. Absque ulla auctoritate mutavi, nec me tamen facti poenitet. *ἀν* et *αὖ* scio a librariis sæpissime fuisse commutata, et interim particulam *γ'* impendio odi.

824. *οἱ ἑ μέσῳ λόγοι*. Membranæ *δὲν μέσῳ*, quod si fortè primis Editoribus se obtulisset, non dubito quin adripuissent, ut in Soph. Oed. T. 939. 1046. *ὀπίχῳριον*, ubi rectè edidimus *οἱ πυχῳριον*.

834. Hic et in antithetico versu membr. et Lascaris *ἀν* exhibent. Mox. v. 837. membr. *Μέσαι λέγουσι*, quâ vocum dispositione accuratius æquantur metra.

840. Membr. *τὸ καλλιάν τ' ἀπὸ Κ. ῥοαῖς*. Suprà emendavit eadem manus *ῥοαῖς*.

843. Vulgò *μετρίας ἀνέμων ἡδονήους αὐρας*. Penultima vox in membr. omissa. Mox. v. 850. illæ et Lascaris *ἀντῆς* præstant.

852. *σῶρος* ex emendatione Musgravii est. V. seq. *σῶμνι-μος* præbent membranæ.

861. Membranarum scripturam exhibuimus.

867. Vulgò *ἰν τλήμονι θυμῷ*. Membr. et Lascaris *ἰ* omitunt, quod profecto non magis necessarium est, quàm repetitum *μὴ* in antithetico versu. Utrumque expunxi. *τλήμονι* habent membranæ.

876. *φέρειν εἰκός σ'---* sic optimè membranæ. Vulgò *εἰκός γ'---*

879. *βαλεῖνσι*. Sic membr. et Lascaris.

887. *ἐννοήσας* --- sic membr. In *νοῖα* et compositis activum et passivum promiscuè usurpantur. Soph. Trach. 580. *τῶτ' ἐννοήσας, ὃ φίλαι*.

915. Libri omnes veteres, *παρεμπολῶντις*, quod, nisi ex glossemate ortum fuerit, unde venerit divinare nequeo. Adscrip- tum hoc olim fuisse arbitror ad interpretandam aliam lectio- nem, quæ non amplius comparet, *παρεμπολῶντις γ' ἀλλοίως πό- σιν*. Latinorum ablativus absolutus Græcis sæpe per quar- tum casum exprimitur. Sed Aldinam lectionem præfero.

917. *ἀλλὰ*

917. ἀλλὰ οὐ χρῆμα. Sic membranæ.

919. ὑμῶν δὲ—vulgò ὑμῶν. Emendavit Valckenherius ad Phœniss. 1475.

933. γυνὴ δὲ θῆλυς. Sic membr. θῆλυς; hīc sine respectu ad sexum significat *ἀσθενὴς*, ut rursus *ἄρσεν* sepe *fortem* notat. Opponuntur in Or. 1208. 1209. Nec ille, nec Soph. verus in Trach. 1064.

γυνὴ δὲ θῆλυς ἔσται, καὶ ἄνδρες φύσιν.

nec quivis alius similis locus obmoveri potest contra rationes, quibus inductus in Androm. edidi v. 23.

καὶ γὰρ δέμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω γόνον.

ἄρσεν γόνος, *ἄρσεν τέκνον*, *θῆλυ τέκνον*, genuinæ sunt locutiones: sed de *nascente puero*, ubi *ἄρσεν* nihil aliud quàm sexum notat, et ad corporis vel animi robur transferri nequit, *ἄρσεν* κέρων si quis dixerit, ineptè eum locutum fuisse quovis pigrore contendam. Membranarum lectionem vulgatæ, ut suaviorem, prætuli. Huic, præter infinita alia similis structurae ubivis obvia exempla, patrocinari possit istud Sophoclis in Ajace 580. *κάττα τοι φιλοκλισίῳ γυνή*. In illa structura subauditur substantivum *χρῆμα*, cuius et expressi alia extant exempla, ut Or. 70. *ἄπορον χρῆμα, δυστυχῶν δέμος*. Eleganter dictum, *γυνὴ φιλοκλισίῳ ἴσθι χρῆμα*. Non ita placet, *γυνὴ θῆλυ ἴσθι χρῆμα*. Præterea non ad unicam formulam adstringendi sunt Poætæ nostri, quibus, ut nobis, venustum quid esse videbatur sermonis varietas.

934. Membranæ etiam *τί δὲ τάλαιναι*. Vulgata præstat, quam qui mutarunt, non id eos fecisse credo, ne periclitaretur metrum, cui non adeo studiosè cavebant librarii. Præterea *ἁίαι* primâ productâ satis frequens et notum. Exempla protuli ad Androm. 860. quibus hæc addantur: Troad. 68. Phœniss. 593. Prom. 123.

938. *μνησθήσομαι*. Melior lectio in membr. minio superscripta: *γρ. μνηύσομαι*, quod omnino recipi debuit. Vide notata ad Prom. 846. et 865. Hoc paulo post futurum in Hippol. 1472. legitur:

ὥς πολλὰ, Κύπρι, σὺν κακῶν μνηύσομαι.

P 1

939. ἀποσταλάει

939. ἀποστῆλαι. Sic membranæ, Lascaris, et Valckenærio teste ad Phœniss. 790. Florentinus codex.

944. Mallem, παῖδας δ', ὅπως—

948. Vulgò legitur, παῖδας τῆς μὴ φεύγειν χθόνα. Nauseam movet toties repetita hæc clausula τῆς μὴ φεύγειν χθόνα, hic præsertim, quum post duos interjectos versus iterum recurat. Sed in hoc loco nullus dubito, quin oscitantie librarii debeat. Alteram formulam Euripideam, et longiori ab hoc versu distitam intervallo, reposui. Vim autem non mediocrem sententiæ tribuit pronomen σέ. Iisdem ferò verbis usus Jason ad novam nuptam infra v. 1163.

δίξῃ δι δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρός
φυγὰς ἀφίειναι παῖσι τοῖσδ', ἱμῶν χάριν.

et Pædagogus v. 1007.

δίσποι, ἀφίεται παῖδες οἷσι σοὶ φυγῆς.

Si cui hæc emendatio parum necessaria, minus certâ, aut non ita, ut mihi videtur, elegans censebitur, per me licet vulgatam retineat lectionem.

958. ἀνδρός τ' ἀρίστου. Sic rectè membranæ, ubi hic versus in textu omissus ad marginem repositus legitur.

976. μὴ φεύγειν. Sic membr. et Lascaris.

983. ἰ; φόνου. Sic membr. et Florent. editio. Hæc mox διέξῃ τ' ἀδύστανος, typothetæ errore, quem correximus. Vulgò minus bene διέξεται δούσανος. Sic in Hippol. ubi vulgò legebatur v. 1077. ποῖ δὴτα τλήμων, e membr. nostris Valckenærius bene recepit ποῖ δὴδ' ὁ τλήμων. Vim addit et affectum auget articulus.

987. Vulgò legebatur ταῦτα ταῖν χερσὶν λαβῆσα, quod manifestò depravatum est, sed recentiorum editorum culpa. Tantum sibi confidit Musgravius, ut hæc maluerit ex ingenio emendare, quàm ex veterum librorum fide. Sed successu caruit minus cautum consilium. Nos, ne literâ quidem mutatâ, lectionem Aldinæ editionis revocavimus:

ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κύμα
θήσει τὸν Αἰδὰ κύσμον,
αὐτὰ ταῖν χερσὶν λαβῆσα.

Membr. αὐτὴ χερσὶν: Lascaris αὐτὰ χερσὶν.

988. οἰκλῶν.

988. *πίπλιν*. Sic membr. et Lascaris.

993. *προσλήψις* α. Defunt hae voces in membr. et in Florent. editione. Vulgò *προσλήψεται*.

996. *κνιδιμάν*. Glossa, *γαμβρί*.

999. Mira in membr. lectio: *ἀλέχῃ τῇ σῇ τυγῆς τυγῆς*.

1010. Post hunc versum vulgò leguntur isti:

*τί σὴν ἔτρεψας ἱμπαλιν παρῖδα,
κὲν ἀσμίην τόσδ' ἐξ ἡμῶν δέχῃ λόγον;*

extant suprà 928. unde, priori paulisper immutato, ineptè repetiti sunt. Manifesta fraus interpolatoris: recitato v. 1011. nihil addere debet *ædagogus*.

1019. *τί δῃ*. Membr. et Lascaris *τί δαί*. Has particulas librarii, utramque eodem efferentes sono, facillè commutare potuerunt. Nescio an *δαί* in senario Tragico locum habuerit. Legitur quidem, sed in locis unde eximi aut debet aut potest. Sophoclis in Antigone versus 318. a nobis fuit emendatus: vide notata ad Prom. 1031. In Iph. A. 1453. 1457. *τί δῃ* non minus quàm *τί δαί* scribere potuit Poëta. *δῃ* hic valet *obsecro te*. Meo iudicio non præstat *τί δ' αὖ*.

1020. *πολλή μ' ἀνάγκη*. Scilicet *δακρυρροίῃ*, quod verbum e præcedenti versu repetendum. In Phœniss. 1689. Antigone cum indignatione nuptias Creontis filii abnudenti hoc versu,

ἦ γὰρ γαμῶμαι ζῶσα παῖδ' ὃν ποτε;

respondet Creon:

πολλή σ' ἀνάγκη. ποῖ γὰρ ἐνφύβη λίχης;

E pravo codice veterem lectionem mutavit Barnesius, cuius iudicium flocci non facio, nec memoratu id dignum cense-rem, nisi, quod valde miror, doctissimi Valckenaerii adsensum tulisset. *πολλή σ' ἀνάγκη* præstant membr. Regiæ et Augustanus codex, in quo adposita glossa, *ἦγον γαμῶθῃναι*. Quia formula *πολλή γ' ἀνάγκη* sæpenumero recurrit, non inde sequitur, illam ubicunque obtrudendam esse, nec aliter ab Atticis Poëtis scribi potuisse. Quod autem in Florent. cod. legitur *πολλή τ' ἀνάγκη*, non illud e *πολλή γ'* depravatum est, sed e *πολλή ῥ'*, quod e Suida, V. *ταρβέειν*, restituendum Sophocli in Oed. Col. 293.

ταρβέειν

ταρσιῶν μὲν δ' ἤναι, τὰ δὲ μεμνημένα . . . 330
πολλή γ' ἀνάγκη τὰ πρὸ σὺ.

Ubi itidem primariæ editiones mendosæ exhibent, ut in Phœniss. Florent. codex, πολλή γ' ἀνάγκη. Eadem primariæ editiones, Aldina scilicet et Juntina, recte πολλή γ' ἀνάγκη præferunt in Trach. v. 295. ubi lectionem corruptit Turnebus; edendo πολλή δ' ἀνάγκη, quod per ceteras deinceps editiones propagatum fuit. Venus in Hippol. prologo ait:

τέτοις μὲν οὖν ἂ φθοιῶ. τί γάρ με διῖ;

subauditur φθοιῶ. Eadem est ellipsis. Sanè pro unica triplicem loquendi formulam habemus, πολλή γ' ἀνάγκη, πολλή γ' ἀνάγκη, et tertiam inferto pronomine.

1023. κατάξῃ. Egregia et quantivis pretij sagacissimi Musgravii emendatio est, quâ, ut nihil verius, ita magis ingeniosum nil potuit excogitari. Felices hujusmodi in Euripidem prolata conjecturæ non paucæ Poëtam magis exornant, ejusquæ studiosos non minus juvant, quàm multa commentariorum ampla volumina, Oxoniensibusque operis duodecim circiter millium mendorum veniam impetrant. Quo sensu κατάξῃ hic positum, non apud historicos tantum obvium. Exstat in Æsch. S. Th. 649. κατάξω τὰνδρα τόπον, καὶ πόλιν ἔξει; πατρῶν θυμάτων τ' ἐπιστροφάς. et 662.

1036. Andromache apud Nostrum Troad. 759.

διακεῖς ἄρα
ἐν σπαργάνοις σε μαστός ἐξέθρεψ' ὄντι,
μάτην δ' ἐμόχθου, καὶ καταξάνθη πόντοις.

1066. ἐκεί. Glossa, ἐν Ἀθήναις.

1070. Hic et sequens versus iterum leguntur infra post versum 1248. repetiti. Semel tantum ab Euripide positos fuisse inter omnes convenit, sed utro in loco, in diversa abeunt eruditorum sententiæ. Ego cum Valckenaerto censeo, ex hoc loco in alterum malè fuisse translatos.

1071. κλειῦμαι γ' Sic bene Lascaris, qui et v. seq. περιπαίω. Cum pulcherrimâ hâc ῥήσει conferri meretur fragmentum e Neophronis Medea, Stobæo servatum, titulo de Ira, Floril. Grotii p. 107. quod e MS. cod. emendatum hic exhibemus:

Εἰς. τί δράσεις, θυμὶ; βέλυσαι καλῶς,
 ἥντιν' ἡ ἑμαρτυρῶν, καὶ τὰ προσφιλέστατα
 ἰχθυσία δίδου, αὐτὸν ποτ' ἐξῆσαι, τάλαι;
 κατὰ γὰρ λάμα καὶ σθίνος δασυνγίς. —
 καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι, ψυχὴν ἡμῶν
 ὀρῶσ' ἱσημι, καὶ παρημελημένην
 πρὸς αὐτὴν ἰχθὺς ἡκίστα; μαλθακοὶ δὲ δὴ
 τοιαῦτα γυγνόμενα, πάσχοντες κακὰ;
 ἔμην ἀποδόσθην θυμῷ, σπυγνὸν ἐν κακῷ;
 οἱ μοι, δίδουσι παῖδες, ἰσὺς ἡμῶν
 ἀπείδου. πόθ' γὰρ με φοινῖα μέγα
 δίδου λύσσα θυμῷ. ὦ χεῖρες, χεῖρες,
 πρὸς οἷον ἔργον ἐξελόμεσθα; οὐδὲν
 τάλαινα τόλμη, ἢ πάλιν πόντον βραχὺ
 διαφθεύσας τοῖς ἡμῶν ἔρχομαι χρόνῳ.

Aliud ex eodem Neophronis dramate fragmentum, Grotio
 omissum, profert Scholiastes ad Nostri Medeam 671. quod
 valde corruptum sic emendat præstantissimus Valckenaerius
 ad Phoenissas, 709. Sunt autem verba Ægei ad Medeam:

καὶ γὰρ τὴν αὐτὸς ἔλυθον λύσει μαδίῳ
 σὲ. Πυθίαν γὰρ ὅσσαν, ἥν' ἔχρασι μοι
 Φοῖβος πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμνηστῶν.
 σοὶ δ' εἰς λόγους μολὼν ἄρ' ἡλπίζον μαδίῳ.

1095. Membr. et Lascaris παῖδες δὲ δὴ — Vulgò malè
 legitur, soluto anapæstorum nexu, παῖδες δὲ γένος ἐν πολλὰ
 σιν.

1107. Membr. γλυκερὸν βλάστημι, ὁρῶ μελέτη. Vide notata
 ad Æsch. S. Th. 784.

1111. Membr. εἴτ' ἐπὶ φαύλοις. An et quomodo differant
 φαῦλος et φλαῦρος non consentiunt Grammatici. Vide Inter-
 pretes ad Æl. V. H. I. 28. φλαῦρος, si per ἀναγραμματισμὸν
 ex φλύαρος ortum esset, et hujus retineret significationem,
 non malè in Androm. 864. scriberetur:

φλαῦροις γυναικὲς βαρβάρῳ πιστοῖς λόγοις,

ut apud Soph. legitur Aj. 1164.

αἰνὸς μεταίω φαῦς ἐπὶ μυθεύειν,
 Scd

Sed hæc Grammaticorum φησας sunt. Moeris: φαῖλαν καὶ φλαῦρον, Ἀριστοφάνης ἀμφότερα κατὰ τὴ αὐτὴ σημασιμῶν.

1117. σῶμά τ' εἰς ἥδην ἤλθι τέκνον. Sic membr. et Lascaris. Pro concinno versu durum et asperum dedit Aldus, quem ceteræ retinuerunt editiones:

σώματά τ' εἰς ἥδην ἤλθι τέκνον.

1117. καὶ δὴ. Sic membr. et Lascaris. Vulgò καὶ τοι. Valckenaerius ad Hippol. 1151. præfert καὶ μὲν.

1129. δίκνυσιν ὥς τι. Sic membr. et Lascaris. Vulgò δίκνυσι δ' ἄνθρωποι.

1132. λιπῶσ'. Suadet Medea nuncius, ut vel maritimo vel terrestri itinere fugam quàm citissimè capeffat, vetatque ne aliquorsum divertat, forte quia credit persecuturos eam sive a Corinthiis, sive a Jasone, mittendos satellites. Igitur *fuge*, ait, *ita celeriter, ut navem ora non appellas, nec plaustrum cursum sis, donec in tuto sis.* Non abstrusus verborum sensus, et quid sibi velit λιπῶσα abunde liquet.

1143. λίξεν δ' ὄπας. Sic membr. et Lascaris. Enotatam hanc e Florent. codice lectionem probaverat, sed frustra, Valckenaerius ad Hippol. 723.

1150. κυνῖ hic et v. 1216. præsens, non imperfectum. Sic in narrationibus variari tempora sciunt, qui paullo attentius Tragicos legerunt.

1159. Membranarum lectionem, vulgatâ non deteriorem, repræsentavi.

1186. εἰς πατέρας. Sic membr. et Lascaris. Vulgò, εἰς.

1190. Admissâ sagacissimi Tyrwhitti emendatione et Musgravii interpretatione, sic locus hic, cujus vulgò corrupta scriptura, constitui debet. Egregiæ restitutionis laus integra ingenioso Britanno tribuenda. Æ in compositione editores et interpretes sæpe fefellit. In Sophoclis Trach. 966. optimè Heathius legit:

ξίνων γὰρ ἐξόμιλος ἦδ' οἱ τις βάσις.

πᾶ δ' αὖ φορεῖ νῆς;

Quod ibi vulgò legitur ἐξόμιλος sensu caret. In Apollonidæ Smyrnæi Epigr. XXIII. ubi veteres editiones omnes juxta Vatic. membranas exhibent:

ἰχθυοθηνη

Ἰχθυοθηρητῆρα Μινισφάλοα ὄλεσεν ἄγρον,

δέσποτος ἱεραμίας ἐν τριχὺς ἰλαμίνῃ.

sagaciter coniecit Vir politicissimus, qui in Bibliotheca Universali Germanica Analecta mea recensuit, deque illis iudicium tulit, non ut Francofurtanus ille, quicum mox verba aliquot commutavi, sed quale liberale decebat ingenium. Scriptum olim fuisse ἱεραμίας, vel ἱεραμίτη, quod profectò multo verisimilius est, recepta in editionibus Brodæi et Stephani emendatione, ἱεραμίας.

1201. ἀρεστός. Sic membr. et Lascaris. In illis adposita glossa, ἀσφαλῶς. Vide notata ad v. 325.

1203. μᾶλλον, δις τόσους ἱλάμιν. Sic optimè membræ. Florent. editio, δις τόσους τ'. Malè vulgò τόσους δ'—

1204. ἰς ὕδας. Sic membr. et Lascaris. Vulgò ἰν'.

1214. In hac senarii sede nihil interest, scribatur προσπίπτειν, an προσπίπτει. Hoc præferunt membranæ. Eadem v. seq. cum Florent. editione exhibent περιπλέξας δάμας, quod præferri non debuit: Creon περιπλέξει τῇ θυγατρὶ τὰς ἰαυτῶ χεῖρας, ut apud Sophoclem Oed. Col. 1611, πλέξας ἰν' αὐταῖς χεῖρας, ἰσχυρῶς—Andr. 417.

καὶ πατρὶ τῷ σὺ διὰ φιλημάτων ἰδὲ,

δάκρυά τι λείβων, καὶ περιπλέσων χεῖρας, λέγ'—

1217. Membranis et Florent. editione auctoribus pronomen in suam sedem transtuli.

1227. χρόνῳ δ' ἀπίσθη. Corruptè vulgò ἀπίσθη. Certissima emendatio est Valckenaerii Diatr. Eurip. p. 57. Timæus in Platon. Lex. ἀπίσθη, τίθηται.

1230. ποθιὴν δακρύοισι συμφορὰ. Coniecit Musgravius ποθιὴν βασκανίῃσι, quod, etsi vulgato melius, non tamen omnino satisfacit. Vertit: calamitas inimicis grata. Strictius: optabilis invidis calamitas. Parum apposita mihi videtur invidorum hîc mentio. Miserationem magis commoveret, si diceret Nuncius, inimicis etiam flebilem illam calamitatem esse: ὡς καὶ παρ' ἰχθυοῖς ἀξία θῆναι τυχεῖν, ut ait Tecmessa apud Soph. Aj. 924. Nondum succurrit quid bene reponi possit.

1237. Genuinam horum versuum lectionem e tragico centone, cujus auctor Gregorius Nazianz. fertur, restituit Valckenaerius ad Hippol. 750.

Q

1242. Membr.

1242. Membr. *συμφοράς*. Lascaris. Non male scriberetur, ὡς οἱ *συμφορὰς οἰκτιρομένων*. Imò hoc elegantius esset. V. seq. *εἰς Αἶδα πύλας* e membr. et Florent. editione recepi: vulgò *δαμν*.

1256. *ὡς σφ' ἰταλίας*. Quod inserui, pronomen facile excidere potuit.

1279. *χαλιπὰ γὰρ βρετοῖς ὁμογενὴ μᾶσματ'*. Confer Æsch. S. Th. 683. Distinguendum erat post hæc verba, quibus absolvitur sententia. Mox *συνδὲ* præferunt membr. et Florent. editio: hæc præterea *πινυῖν* habet, quod in *πινυῖσ'* mutavi. Hæc ita vulgò scripta leguntur, ut nullus ex his sensus elici possit.

1293. Hunc et seq. versum edidi, prout scripti sunt in membranis, quæ et v. 1300. *δυσὶν τε* habent.

1327. *τὴν δὲ τίσσομαι φόνε*. Sic membr. Vulgò *τίσσομαι δὲ κρη*. Non deterius esset *τίσσομαι φόνε*.

1362. *μακρὰν γ' αἶν*. Sic euphoniæ, non metri, gratiâ scribendum. Membranzæ *μακρὰν δ' αἶν*, frequenti librariorum errore δὲ pro γ' posito. *μακρὰν*, ut cetera adverbia in αἶν desinentia, ultimam producit. Vide supra 1167. Or. 847. Phœniss. 917. Æschyl. Prom. 312. Soph. El. 323. Oed. T. 998.

1367. *προσθεῖς γάμοις*. Sic bene Lascaris, et Florent. codex, teste Valckenaerio ad Phœniss. 583. perperam membr. *προθεῖς γάμοι*.

1373. *σάφ' ἴσθι*. Scilicet *αἰτέι με λυπεῖσθαι, καὶ πᾶν κοινὸν εἶναι. ἀλλὰ λύει ἄλγος, ἢ σὺ μὴ γιγᾶς*. Adversativum enim est δὲ et valet ἀλλά. Nihil itaque in scriptura hujus versus contra veterum librorum fidem mutandum.

1377. *οὐ* abest a membr. Scribi etiam potuit:

ἀλλ' ὕβρις ἢ σὴ, χ' οἱ ισοδμήτες γάμοι.

1406. Vulgò legitur: *τείχω δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων*. Sic positum γ' prorsus otiosum est, nec illud agnoscunt membr. in quibus perperam scriptum *ἄμορος*. Particulam retinuissem, si positam hoc modo reperissem:

τείχω δισσῶν ἄμορός γε τέκνων.

ἄμορος

ἄμειρος; occurrit apud Nostrum Hec. 421. ubi vulgata meliorem membranæ nostræ exhibent lectionem:

ἡμῖς δὲ σπίνηκοι γὰρ ἄμειροι τίκαται.

Hesychius, incertum illucne, an aliorum respexerit: ἄμειροι, ἀμείτοχοι.

1407. ἔγω θρήνη. γῆρας σὶ μένιν. Vulgatum *ἔγω θρήνη* minus commodum sensum præbet, et clausula *μὲν καὶ γῆρας* metro adversatur.

1410. ὦ μοι. Sic membr. Reliquorum corrupta est scriptura, quod editoribus animadversum non fuisse miror. Negat summus Hemsterhusius ad Luc. T. I. p. 414. Ex ingenio linguæ medium *προσπύσσεισθαι* rectè cum dativo construi. Quibus contrarium persuasum fuit, Budæus et H. Stephanus, Sophoclis versum proferre poterant ex Antig. 1237. ubi vulgò legitur *παρθένω προσπύσσειται*, quod a nobis rectè emendatum fuisse confidimus. *Passivum* *προσπύσσεισθαι* cum dativo occurrit apud Soph. Trach. 769. Sed hic nova, insolita, ab usu loquendi et norma prorsus abhorrens occurrit phrasis, *χρήζω προσπύξασθαι φίλιν σώματος παίδων*, quam ne Græcam quidem esse certus præsentio. Nimis verecundum fuisse me pœnitet: corruptelam istam in textu relinquere non debebam. Scripsit Poëta:

ὦ μοι φίλια χρήζω σώματα
παίδων ὃ τάλας προσπύξασθαι.

In Phœniss. v. 1686. legitur:

ὦ φίλατ', ἀλλὰ τόμα γι σὸν προσπύξομαι.

Hic *τόματα* non recipit metrum, nisi verborum invertatur ordo:

ὦ μοι φίλια τόματα χρήζω.

Quod et genuinum etiam esse possit: prius tamen præfero.

1422. τίκν' ἀποκλείνας. Sic membranæ.

1429. εὖρε θιδς. Sic bene membr. et Lascaris, ad metri legem. Confer notas in Andromachen. Nec aliter legitur in Stobæi cod. MS. et in Floril. Grotii p. 465.

Stobæus tit. *περὶ νηπίων* hos versus habet, qui juxta impressos libros e Nostri Medea excerpti sunt:

— τὸ θρῆνα δ' ἐν βροτοῖσι πολλὰ
 πλεῖν ὑπὸ τῇ φύσει τίχεται.

At nec in Medea leguntur, nec qui in ea locum habere potuerit ista sententia, video. In Regio Stobæi cod. præfixum his versibus lemma βίη in Μυθίας. Quod adponi debuit Poëtæ nomen, depravatū est, Medeam docuere apud Græcos plures.

EURIPIDIS

MEDEA.

DRAMATIS PERSONÆ.

NUTRIX MEDEÆ.	ÆGEUS, <i>Rex Athenarum.</i>
PÆDAGOGUS.	NUNTIVS.
CHORUS MULIERUM.	FILIUS MEDEÆ.
CREON.	ALTER FILIVS.
JASON.	

Prologum autem agit NUTRIX.

IAMB L.

Nutr. **U**TINAM navis Argo non volâisset per
Cyaneas Symplegadas in terram Colchicam:
Neque in saltibus Pelii cecidisset unquam
Secta pinus: neque manus remigâssent.
Virorum præstantissimorum, qui aureum vellus
Allatum Pelie iverunt: neque enim mea domina
Medea navigâisset ad turres agri Iolcii,
Animum perculsa amore Jasonis.
Neque persuadens filios Pelie, ut interficerent
Patrem, inhabitaret hanc terram Corinthiam,
Cum viro et liberis: placens quidem
Indole civibus, ad quorum terram pervenit,
Et ipsa Jasoni concorditer agens in omni re:
Quæ maxima salus est
Quando conjux à marito non diffidet.
Nunc verò omnia sunt inimica, et malè se habent cha-
rissima:
Nam proditis suis liberis meaque dominâ,
Jason cubat cum nuptiis regiis,
Ductâ Creontis filiâ, qui princeps est *hujus* terræ.
Medea verò infelix, contumeliâ affecta,
Clamat jusjurandum, invocat et dexteras *datas*,
Maximam

Maximam fidem; et Deos testatur,
 Qualem gratiam relatam consequatur ex Jasone.
 Jacet autem sine cibo, subjiciens corpus doloribus,
 Omni tempore contabefaciens corpus lachrymis, 25
 Postquam animadvertit se injuriâ affectam à viro:
 Neque oculos tollens, neque avertens a terrâ
 Faciem, sed ut saxum, aut marinus
 Fluctus, audit monitus amicorum:
 Nisi quando vertens candidam cervicem, 30
 Ipsa apud sese deploraverit patrem suum,
 Et terram et ædes, quibus relictis venit *huc*
 Cum marito, qui nunc contumeliâ-affecit eam.
 Et misera agnovit ob ipsam calamitatem,
 Quale *sit* non deserere terram patriam. 35
 Odit autem liberos, neque lætatur aspiciens.
 Metuo verò ipsam, nè quid novi moliat,ur,
 Nam animus *ejus est* vehemens, nec sustinebit mala
 Pati: ego novi eam, metuo autem eam
 Nè acutum transigat gladium per hepar, 40
 Clâm ingressa domum, ubi stratus est lectus:
 Aut etiam occidat regem et hunc, qui duxit uxorem,
 Deinde verò majorem aliquam cladem accipiat:
 Est enim vehemens. Non faciliè exercens
 Cum eâ odium aliquis præclaram victoriam auferet.
 Sed isti pueri cessantes à curriculis 46
 Veniunt, nihil cogitantes de matris
 Malis. Nam puerilis animus non solet dolere.

Pæd. Antiquum mancipium domûs meæ dominæ,
 Quid ad portas, hanc agens solitudinem, 50
 Stas, ipsa tibi recensens mala?
 Quomodo sine te sola Medea relinqui vult?

Nut. O senex, comes liberorum Jasonis,
 Fidelibus ministris calamitati sunt dominorum
 Res adversæ, et angunt *ipsorum* animos. 55
 Ego enim eò perveni doloris
 Ut mihi venerit desiderium terræ et cœlo
 Dicere calamitates Medæ, egredienti huc.

Pæd. Nondum ergo cessat à luctu misera?

Nut. Laudo te: malum inchoatum est, nondum est in me-
 dio, 60

Pæd. O

- Pad.* O stultum, si licet hoc dicere de dominis,
Ut nihil novit de recentioribus malis.
- Nut.* Quid verò est, ô senex? nè graveris dicere.
- Pad.* Nihil; poenitet me et priora dixisse.
- Nut.* Nè celes conservam tuam per barbam: 65
Nam reticebo ea, si opus erit.
- Pad.* Audi quendam dicentem, cum non viderer audire,
Accedens ad locum ubi luditur calculis, ubi natu
grandes
Sedent, ad sacram aquam Pirenes,
Quòd liberos hos è terrâ Corinthiâ ejicere 70
Velit cum matre dominus hujus terræ
Creon. Hic tamen sermo an verus sit,
Haud scio: equidem vellem hoc non sic esse.
- Nut.* Et patietur Jason hæc liberis suis
Accidere, etiam si cum matre dissidium habeat? 75
- Pad.* Veteres novis cedunt affinitatibus,
Et ille non est amicus his ædibus.
- Nut.* Actum est igitur de nobis, si addamus malum
Novum veteri, priusquam illud exhaustum sit.
- Pad.* At tu (non enim commodum est hæc scire 80
Dominam) quiesce et retice hos sermones.
- Nut.* O liberi, audite, qualis in vos sit pater:
Non precor quidem ut pereat, est enim dominus meus,
Sed tamen impius in amicos invenitur.
- Pad.* Quis verò mortalium jam non novit hoc, 85
Quod quisque se ipsum magis quam proximum amet?
Alii quidem justè, alii verò etiam quæstus gratiâ,
Quid mirum igitur si hos etiam novi connubii causa
non diligit pater?
- Nut.* Ite intra domum, liberi, bene enim erit.
Tuque tene hos quàm longissimè abductos, 90
Neque adducas ad matrem incestam.
Nam jam vidi eam oculis efferari,
In hos, ut aliquid parare cupientem: neque desistet
Ab ira, bene scio, priusquam fulmine feriat aliquem:
Utinam tamen inimicis, non amicis aliquid faciat. 95

ANAPÆSTI.

- Me.* Infelix ego et ærumnosa propter labores,
Heu me, me, quomodo peream?
- Nut.* Hoc illud est; chari liberi, mater
Movet cor, movet bilem.
Festinate celeriter intra ædes, 100
Neque venistis propius in conspectum,
Nec accedatis, sed cavete
Sævum impetum, et horribilem naturam
Animi contumacis.
Ite jam, procedite quàm celerrimè intro, 105
Certum enim est indicium ab initio sublata
Nubes ejulatus, quod mox incandescet
Majori furore: quid tandem facièt
Iracundus, et implacabilis
Animus, malis punctus? 110
- Med.* Heu, heu,
Passa sum misera, passa sum quæ magnis
Digna sunt lamentis: ò execrandi
Liberi funestæ matris, pereatis 115
Cum patre, et tota domus pereat.
Nut. Heu me, me, heu me miseram!
Quid verò tibi filii patris peccata
Participant? cur hos odisti? hei mihi,
Liberi, quàm metuo, nè quid vobis accidat.
Sævi sunt tyrannorum spiritus, quodammodo 120
In paucis coërciti, pleraque obtinentes,
Difficulter iras, animo mutato, deponunt.
Nam assuefactum esse ad vivendum moderatè,
Melius: mihi saltem, si non magnificè,
Tutò liceat consensescere. 125
Nam, ut hoc primum dicam, mediocrium
Nomen vincit, et usu longè
Optima sunt hominibus. Sed immoderata
Nullo tempore hominibus timoris expertia sunt:
Majores enim calamitates, quando irascitur 130
Deus familiæ rependit.

Proodus

Cho. Audiui vocem, audiui clamorem
 Infelicis Colchidis.
 Nec adhuc *est* placata: Sed, ô vetula,
 Dicitô: nam ad fores medias intra
 Domum, clamorem audiui.
 Neque delector, ô mulier,
 Luctibus domûs,
 Qula non grata sunt ea, quæ acta sunt.

135

ANAPÆSTI.

Nut. Non sunt ædes: evanuerunt hæc jam.
 Jasonem enim tenet domus principum,
 Medea verò tabefacit vitam in thalamis
 Domina, nullius amicorum quicquam
 Verbis lenita animum.
Med. Heu, heu, utinam flamma cœlestis per metum caput
 Eat! Quid enim mihi boni est amplius vivere?
 Heu, heu, morte dissolvam,
 Relictâ odiosâ vita.

140

146

Strophæ

Cho. Audivisti, ô Jupiter, et terræ, et lux,
 Qualem vocem infelix
 Canit sponsa?
 Quænam tibi infatiabilis
 Thori cupiditas, ô frusta,
 Accelerabit mortis finem?
 Nè hoc preceris
 Quòd si tuus maritus
 Colit novum lectum,
 Illinè ob hoc succenseas!
 Jupiter hæc ulciscetur pro te.
 Ne nimis tabefacias teipsam,
 Plorans tuum maritum.

150

155

160

ANAPÆSTI.

Med. O magna Themis, et reverenda Diana,

R

Videris,

Videtis, quæ patior? quæ magno juramento
Obligavi execrandum
Maritum! Quem utinam aliquando age, et sponsam,
videam 165

In ædibus discerptos,
Qui me prius audent injuriâ afficere.
O pater, ô civitas, à quibus discessi
Turpitèr, occiso meo fratre.

Nut. Auditis, quæ dicit, et ut invocat 170
Themidem, invocari solitam, et Jovem, qui juramen-
torum

Custos hominibus existimatur?
Non fieri potest, ut in aliquâ parvâ re
Domina iram sedet.

Antistrophe.

Cho. Quomodo in conspectum nostrum 175
Veniat, et dictorum verborum
Vocem accipiat:

Si fortè acerbam iram,
Et impetum animi remittat.
Meum certè studium non 180
Desit amicis.

Sed, vade, et eam
Huc adducito domum
Extra, chara, et hæc dicito:
Propera, priusquam aliquid mali faciat iis, qui intus
sunt. 185

Nam luctus hic valdè augetur.

A N A P Æ S T I.

Nun. Faciam hæc. Sed metuo an persuadeam
Dominam meam:
Laboris tamen gratiam hanc vobis largiar,
Quamquam lænæ, quæ recens peperit, aspectu 190
Efferatur in famulos, quum quis
Accedit propè collocuturus.
Stultos autem dicens et insipientes
Homines, qui ante nos fuerunt, non erraveris,
Qui hymnos in festivitibus, 195
Et

Et conviviis et cœnis
 Invenerunt, vitæ jucundas auditu voluptates,
 Sed nemo hominum horribiles mœrores
 Invenit, musicâ et vario nervorum
 Cantu sedare, ex quibus cædes, 200
 Et graves casus, exertunt domos.
 Atqui his maxima utilitas esset mederi
 Homines cantu: ubi verò sunt læta
 Convivia, quid frustrâ intendunt vocem?
 Præfens enim præbet voluptatem per se 205
 Conviviî abundantia mortalibus.

Epodus.

Cho. Audivi clamorem cum multis gemitibus lamentatio-
 num:
 Miseros verò, et tristes dolores clamat in
 Connubii proditorem malûmque sponsum.
 Invocat autem Deos injuriis affecta, 210
 Et Themidem, filiam Jovis, quæ est custos juris ju-
 randi,
 Quæ ipsam duxit
 In Græciam ex adverso sitam,
 Per mare nocturnum,
 Ad falsa ponti 215
 Clausura, nunquam claudenda.

I A M B I.

Med. Mulieres Corinthiæ, exivi è domo.
 Nè reprehendatis me: novi enim multos homines,
 Qui clari fuerunt, alios quidem oculorum causâ,
 Alios verò ob externa: alii verò ex eo, quod quie-
 runt, 220
 Comparaverunt sibi infamiam, et opinionem ignaviæ.
 Justitia enim non inest in oculis hominum,
 Quisquis, antequam hominis animum manifeste cog-
 noverit,
 Odit semel intuitus, nullâ injuriâ affectus.
 Oportet autem hospitem valdè se accommodare civi-
 tati: 225

Neque laudo civem qui, contumax existens,
 Amarus est civibus, propter imperitiam.
 Mihi verò hæc res, præter spem contingens,
 Corruptit animum: perii verò, et vitæ
 Voluptate omisâ, volo mori, amicæ. 239
 In quo enim mihi erant omnia, probè nosti,
 Pessimus *omnium* hominum evasit ille meus maritus.
 Omnium autem, quæcunque sunt animata et mentem
 habent,

Nos mulieres sumus miserrima propago.
 Quas primum oportet maximis opibus 235
 Comparare maritum, dominumque corporis
 Accipere: illo enim malo longe gravius,
 Et in hoc maximum est periculum, aut malum acci-
 pere,

Aut bonum. Non enim honesta sunt divortia
 Mulieribus, neque licet abdicare maritum. 240
 Sed venientem ad novos mores et leges,
 Vatem esse oportet, (quia per se aliter haud noverit)
 Qualem maximè sit habitura virum.
 Et si nobis hæc quidem peragentibus benè
 Cohabitaverit maritus, non iavitus ferens jugum, 245
 Beata est vita: sin minùs, satius est mori.
 Vir verò cum dolet propter res domesticas,
 Foràs egressus sedat cordis ægritudinem
 Conversus aut ad aliquem amicum, aut coætaneum:
 Sed nos oportet spectare ad unam animam. 250
 Dicunt autem quod nos periculorum immunem vi-
 tam

Vivamus domi, ipsi verò pugnent hastâ,
 Malè sentientes: quia ter ad elypeum
 Stare malim, quàm semel parere.
 Sed enim non eadem ad me et te pertinet oratio:
 Tibi enim est hæc urbs et paterna domus, 256
 Vitæque commoditas, et amicorum consuetudo;
 Ego verò deserta et extorris afficior contumeliâ
 A marito, ex agro barbaro abrepta.
 Neque matrem, neque fratrem, neque cognatum 260
 Habens, qui me in portum ducat hujus calamitatis:
 Tantum igitur cupio à te consequi,
 Si mihi via aliqua, et ratio inveniri possit,

Quâ

- Quā maritum jure ulciscar pro his malis,
 Illumque, qui dedit ipsi suam filiam, et quam dux-
 it, 265
 Ut taceam. Nam mulier circa alia est plena timore,
 Ignavaque ad praelium, et ad intuendum ferrum:
 Sed quando est injuriā affecta in matrimonio,
 Non est alia mens crudelior.
 Cho. Faciam hæc: nam justè ulcisceris maritum, 270
 Medea: non miror autem te lugere istam fortunam.
 Sed video Creontem, dominum hujus terræ
 Venientem, nuncium novorum consiliorum.
 Cre. Te torvam, et iratam marito,
 Medeam, jubeo exire ex hac terrā, 275
 Extorrem, assumptis tecum duobus pueris,
 Et nihil cunctari: quia ego autor edicti
 Istius sum, neque redibo domum,
 Priusquam ejecero te è finibus hujus terræ.
 Med. Heu, heu, prorsus misera perii. 280
 Inimici enim expediunt jam omnem rudentem ad-
 versus me,
 Neque est effugium commodum hujus mali.
 Sed quanquam malè tractor, tamen dicam:
 Cur me, Creon, ejicias ex hac terrā?
 Cre. Metuo te (nihil opus est involvere sermones) 285
 Nè quod insanabile malum facias meæ filiz.
 Multa enim ad hunc metum conferunt:
 Es callida, et artifex multorum malorum:
 Doles verò, quòd orbata sit thalamo mariti tui:
 Audio insuper te minari, ut mihi nunciant, 290
 Et focero, et sponso, et nuptæ
 Te aliquid facturam. Hæc igitur caveo, priusquam
 accidant:
 Multò enim satius est mihi, mulier, nunc in odium
 tuum incurrere,
 Quàm emollitum, postea valdè gemere.
 Med. Heu, heu! Non mihi nunc primùm, sed sæpè, o
 Creon, 295
 Nocuit existimatio, et magna mala attulit,
 Non oportet autem eum, qui sapiens est,
 Liberos edocendos curare, ut nimium sint sapientes.
 Præter enim aliam, quam habent, ignaviam,
 Invidiam

- Invidiam apud cives *sibi* conciliant odiosam. 309
 Apud stultos enim proferens nova verba,
 Videberis inutilis, et non sapiens:
 At contra illis qui videntur comptum aliquid scire,
 Præstantior si existimeris in civitate, molestus videberis.
 Ego verò ipsa quoque particeps sum hujus fortunæ.
 Nam cum sim sapiens, alijs quidem sum invisa, 306
 Alijs difficilis indolem, et non nimis sapiens.
 Tu igitur metuis me, nè quid mali tibi à me accidat.
 Non sic res meæ se habent, (nè metuas me, Creon)
 Ut in viros principes delinquam. 310
 Tu enim quâ injuriâ me affecisti? elocasti filiam ei,
 Cui te animus impulit: sed eum maritum
 Odi: tu autem, ut opinor, sapienter hæc fecisti.
 Et nunc non invideo, quòd res tuæ præclare se habeant:
 Despondete, benè sit vobis: sed jam in hæc terrâ 315
 Sinite me habitare: quamvis, enim injuriâ sumus affecti,
 Tacebimus, à potentioribus victi.
Cre. Dicis auditu mollia: sed in animo
 Mihi est pavor, nè quid mali moliaris,
 Et tanto minùs, quàm antea, confido tibi. 320
 Nam mulier quæ citò irascitur, similiter et vir,
 Facilius cavetur, quàm taciturnus sapiens.
 Proinde exi quàm celerrimè; nè facias multa verba:
 Quia hoc decretum est, neque habes artem, ut
 Apud nos maneas, cum sis mihi infensâ. 325
Med. Ne per genua et filiam tuam recens nuptam.
Cre. Consumis verba: nunquam enim persuaseris me.
Med. Expelles igitur me, neque reverberis Litas *i. e. Preces?*
Cre. Non enim mihi charior es meâ domo.
Med. O patria, quàm valde nunc tui recordor! 330
Cre. Præter liberos enim est mihi longe charissima.
Med. Heu, heu! quam magnum malum hominibus est amor;
Cre. Credo, ut tulerit fortuna.
Med. Jupiter, non lateat te is, qui autor est horum malorum,

- Cre.* Vade, ô vana, et libera me curis. 335
Med. Labor quidem est: sed nos nonne in labore veriamur? 336
Cre. Citò extruderis violentèr manu famulorum. 337
Med. Nequaquam ita: sed rogo te, *Creon.* 338
Cre. Negotium faceſſes, ut videris, ô mulier. 339
Med. Fugiam: nōn hoc te rogo, ut impetrem. 340
Cre. Quid igitur reſiſtis, et non diſcedis e terrâ?
Med. Concede mihi, ut poſſim tantum hunc diem manere,
 Et perficere deliberationem, quâ fugiam,
 Et viaticum meis liberis: quandoquidem pater
 Nihil curat proſpicere liberis. 345
Med. Miſerare igitur illos; nam et tu pater liberorum
 Es. Conſentaneum autem eſt te habere benevolentiam.
 Non enim de me ſum ſollicita, quod in exilium ſinus
 ituri:
Cre. Illos verò calamitate premi lugeo. 350
Cre. Animus meus minime eſt tyrannicus:
 Sed verecundiâ victus, multa perperam egi.
 Et nunc video quidem me peccare, mulier,
 Attamen conſequeris hoc. Sed prædico tibi,
 Si te poſtera lux Dei viderit,
 Et libero tuos intra ſines hujus terræ, 355
 Morieris. Dictus eſt ſermo hic, neque irritus erit.
 Nunc igitur ſi oportet te manere, mane ad unum
 diem:
 Non enim facies aliquid mali eorum, quæ metuo.

A N A P Œ S T I

- Cho.* Infelix mulier, 360
 Heu, heu! miſera ob tuos dolores.
 Quonam te vertes? quod hōſpitium,
 Aut quam domum terramve, quæ liberet te hīs malis,
 Invenies?
 Quam te Deus in difficilem tempeſtatem
 Malorum duxit, Medea. 365

I A M B L

Med. Ubique malè mecum igitur : quis contradicet ?
 Sed non sic hæc abibunt, nè potetis.
 Restant adhuc alia certamina novis sponſis,
 Et non exigua mala ſoceris.
 Putas enim me hunc blandis verbis compellaturum
 fuiſſe unquam, 370
 Niſi aliquid lucri captarem, aut machinarem ?
 Neque ſanè allocuta eſſem, neque attigifſem manibus.
 Ille verò eo ſtultitiæ pervenit,
 Ut, cum poſſet ipſe evertere mea conſilia,
 Si me eiecifſet ex hæc terrâ, conceſſerit hoc die 375
 Me manere, quo tres ex meis inimicis mortuos
 Dabo, patrem, puellam, et meum maritum.
 Sed cum habeam multas vias interficiendi eos,
 Non ſcio quam primùm aggrediar, amicæ.
 Utrum accendam domum ſponſæ igni, 380
 An adigam acutum enſem per hepar,
 Clam ingreſſa domum, ubi lectus eſt ſtratus.
 Sed unum eſt mihi contrarium, ſi deprehendar,
 Ingreſſa domum et moliens iſta,
 Morte meâ riſum præbebo meis inimicis, 385
 Optimum eſt rectâ viâ ingredi, quâ ſumus
 Potentes maximè, venenis eos necare.
 Eſto, et jam ſint mortui : quæ me civitas excipiet ?
 Quis terram tutam et domum firmam
 Præbens hœſpes, proteget meum corpus ? 390
 Nemo eſt. Igitur manens adhuc exiguum tempus,
 Siquidem aliqua turris tuta nobis apparuerit,
 Aggrediar hanc cædem dolo et clâm.
 Si verò calamitas inevitabilis me exagitet,
 Ego correpto gladio, etiamſi mihi moriendum ſit, 395
 Occidam eos : vado autem ad extremam audaciam :
 Non enim per dominam, quam ego colo
 Omnium maximè, et adjutricem elegi,
 Hecaten, quæ habitat in penetralibus domûs meæ,
 Aliquis ex eis gaudens, dolore afficiet meum animum.
 Ego autem faciam ipſis nuptias acerbas et triteſtes, 401
 Et acerbam affinitatem et exilium meum ex hæc terrâ.
 Age

Age verò, nulli arti eorum quæ scis, parcas,
 Medea, deliberans, et machinans.
 Vade ad atrox facinus: nunc est certamen audaciæ.
 Vides quæ patiaris? non oportet te derideri 406
 A genere Sisyphi, et nuptiis Jafonis,
 Quæ fiata es ex præstanti patre, et à Sole,
 Et calles aliquid. Præterea verò nativus sumus
 Nos mulieres ad bona quidem ineptissimæ, 410
 Malorum verò omnium artifices peritissimæ.

ANTISTROPHICA

Strophe 1.

- Cho. 1 Surfum versùs fluminum sacrorum
 2 Vadunt fontes,
 3 Et jus et omnia retrò vertuntur.
 4 Viris quidem dolosa sunt consilia: deorum 415
 5 Verò fides non ampliùs est rata.
 6 Mea quidem vita ut habeat laudem,
 7 Fama convertitur.
 8 Honos venit
 9 Muliebri generi. 420
 10 Non ampliùs infausta
 11 Fama mulieres premet.

Antistrophe 1.

- 1 Musæ verò priscorum
 2 Concident carminum
 3 Meam celebrantes perfidiam. 425
 4 Neque enim in mentibus nostris lyra
 5 Divinum carmen dedit
 6 Phœbus, dux carminum: quia vi-
 7 cissim hymnum cecinissem in
 8 Genus masculinum. 430
 9 Longa autem ætas habet
 10 Multa de nostrâ
 11 Virorumque forte dicere

Strophe 2.

- 1 Tu autem navigasti ex domo patriâ

S

4 Furenti

- 2 Fureti animo, gemitus illius 435
 3 nā maris præteriens
 4 Saxa: in peregrinā verò
 5 Terrā habitas, vidui
 6 Cubilis amisso lecto.
 7 Infelix tu, ignominia verò affecta, pelleris ex hāc
 terrā exul. 440

014

Antistrophe 2.

- 1 Abiit gratia iurisjurandi, neque amplius pudor
 2 Manet in magnā Græciā:
 3 Evolavit autem in ætherem.
 4 Tibi autem non est paternā domus,
 5 O misera, ut ad eam iterum appellas 445
 6 Ex miseris hīsce, conjugio
 7 Quando regnum potentius domui supervenit.

214

I A M B I.

- Jas.* Non nunc primum animadverti, sed sæpè,
 Quòd aspera ira sit intractabile malum.
 Tibi enim cū liceret hanc terram et domum inco-
 lere, 450
 Levitè ferenti potentiorum consilia,
 Propter verba ejiciēris ex hāc terrā.
 Et me quidem nihil movent, quæ nunquam defines
 Dicere, quā malus vir sit Jason:
 Ob ea verò, quæ dixisti in dominos, 455
 Putes magnum esse lucrum, quòd tantū exililo pu-
 niris.
 Ego quidem semper regum iratorum
 Iram abstuli, et volebam te manere:
 Tu verò non remittis stultitiam, semper dicens
 Convicia dominis: itaque expellaris ex hāc terrā.
 Ego tamen nè propter hāc quidem defessus amicorum
 gratiā 461
 Venio, prospecturus tibi, ô mulier,
 Nè inops cum liberis expellaris,
 Neque indigens aliquā re: exilium trahit multa
 Mala secum. Quamvis enim tu me oderis, 465
 Non

- Non possum tibi malè unquam velle.
Med. O pessime omnium. (hoc enim tibi possum dicere
 Lingua summum convicium in ignaviam)
 Venisti ad nos, venisti, qui es invisus
 Diis, et mihi, et universo humano generi? 470
 Ista non est audacia, neque fortitudo
 Intueri coram amicis, quos injuria affeceris,
 Sed gravissimus inter homines morborum
 Omnium impudentia. Benè tamen fecisti quod vene-
 ris:
 Ego enim levabor animo, dicens 475
 Tibi convicia, et tu dolebis audiens.
 Sed ab iis quæ prima sunt primum incipiam dicere.
 Servavi te (ut narrant quicunque Græcorum
 Conscenderunt eandem navim Argo)
 Missum ut regeres tauros, spirantes flammæ, 480
 Jugis, et feminæ letalem segetem:
 Et draconem qui custodiens aureum vellus,
 Servabat multis voluminibus, ipse pervigil existens,
 Occidens, attuli tibi lucem salutarem.
 Ipsa verò prodito patre, et domo mea, 485
 Peliotem ad Iolcum veni
 Tecum, promptior quam sapientior:
 Et occidi Peliam eo genere mortis, quod est miserrimum,
 Per ejus filias: omnemque tibi metum exemi.
 His tamen beneficiis à me affectus, ô pessime mortali-
 um, 490
 Prodidisti me, novosque tibi comparasti lectos,
 Cum habeas liberos: si enim sine liberis adhuc fuisses,
 Ignoscendum tibi esset, quod hunc amasses lectum.
 Sed evanida est fides jurisjurandi, neque possum scire,
 An existimes Deos, qui tunc regnarunt, non amplius
 regnare: 495
 An verò putes nova jura constituta esse hominibus
 nunc;
 Quia tibi conscius es te non servasse mihi fidem.
 Hei dexteram manum, quam tu sæpe apprehendisti,
 Et hæc genua mea! Quam frustra sumus pollutæ
 Ab improbo marito, et spe frustratæ sumus. 500

Age verò; colloquar enim tecum tanquam cum amico,

Existimans me nullum sanè beneficium à te accepturam,

Veruntamen: nam interrogatus videberis turpior.

Quò me nunc vertam: an ad domum patris,

Quibus tibi proditis, et patriâ, *huc* veni? 505

An ad miseras filias Peliae? scilicet illæ pulchrè

Me reciperent in suas aedes, quarum patrem interfeci.

Sic enim se res habet, amicis quidem domesticis

Sum odiosa: quos verò mihi non oportebat malè

Facere, eos, tibi gratificans, inimicos habeo. 510

Ergo multis Græcis me felicem haberi

Fecisti, pro hisce beneficiis: egregium verò te

Et fidum maritum habeo infelix ego.

Si verò fugiam expulsa ex hac terrâ,

Sola cum solis liberis, orbata amicis, 515

Præclara verò gloria *erit tibi* novo sponso,

Mendicos errare filios *tuos*, meque, quæ te servavi.

O Jupiter, quare auri quidem, quod sit adulterinum,

Clara signa hominibus dedisti?

Sed quo oporteat discerni malum virum, 520

Nullum signum inest corpori?

Cho. Gravis quædam ira et ægrè sanabilis est,

Quando amici contentionem ineunt cum amicis.

Jas. Oportet me non segnem esse in dicendo, ut videtur,

Sed velut navis prudentem gubernatorem 525

Summis oris veli subterfugere

Tuam effrænem loquacitatem, ô mulier.

Ego, postquam valde exaggeras tuum beneficium,

Existimò mææ navigationis Venerem

Servatricem esse solam inter homines deosque. 530

Tibi verò---Est quidem locus subtilis sed invidiosus

Oratione tractari, quod Amor te coegerit

Sagittis inevitabilibus meum eripere corpus:

Sed non accuratè nimis ista persequar.

Quatenus enim me juvisti, non male se res habet.

Atqui servatione mei majora beneficia 536

Accepisti, quàm dederis, quemadmodum ego jam dicam.

Primum

Primum quidem pro barbarâ terrâ in Græciâ
 Terrâ habitas, et scis jus,
 Et legibus uti, non pro viribus agere. 540
 Deinde omnes Græci senserunt te esse ingeniosam,
 Et adepta es gloriam: si verò in extremis terræ
 Finibus habitares, nulla fieret mentio tui,
 Mihi verò neque aurum sit domi,
 Nec Orpheo carmen sonare pulchrius velim, 545
 Nisi illustis mihi contingat fortuna.
 Atque hæc quidem tibi de meis laboribus
 Dixi: certamen enim tu proposuisti verborum.
 At quæ mihi de nuptiis regiis objecisti,
 In hoc monstrabo primum quidem quod sim pru-
 dens, 550
 Deinde temperans, denique tibi magnus amicus,
 Et meis liberis. Sed mane quieta.
 Postquam huc veni ex Iolciâ terrâ,
 Multa mecum trahens mala inextricabilia,
 Quodnam consilium hoc melius potuisssem invenire,
 Quam ducere filiam regis, cum essem exul? 556
 Non, odio quidem habens tuum conjugium,
 Percussus verò desiderio novæ sponsæ,
 Neque certatim numerosam sobolem procreare stu-
 dens:
 Sufficiunt enim qui nati sunt, nec ideo conqueror. 560
 Sed quod maximum est, ut commodè viveremus,
 Neque inopia laboraremus, sciens quod
 Pauperem omnes amici procul fugiunt:
 Et ut liberos educarem, quemadmodum decet meam
 familiam,
 Et gignens fratres liberis ex te procreatis, 565
 In unum genus committerem, et, jungens genus,
 Beatius viverem. Tibi enim ecquid opus est libe-
 ris?
 Et mihi conducit futuris liberis
 Eos, qui vivunt, juvare: malè consultavi?
 Nè tu quidem diceres hoc, nisi te angeret torus,
 Sed eò venitis, ut cum rectè se habet 571
 Conjugium, putetis vos mulieres omnia habere.
 Quod si contrâ calamitas aliqua inciderit in conju-
 gium,
 Etiam

Etiam ea, quæ sunt optima et pulcherrima, inimicissima vobis

012 Ducitis. Oportebat autem homines aliunde 575
gignere liberos, neque esse genus muliebre:

Sic enim homines nullum malum haberent.

Cho. Jason, pulchrè tu quidem ornasti tuam causam:
Mihi tamen (etiam si præter voluntatem hoc dicam)
212 Videris injustè fecisse, quòd prodidisti tuam uxorem. 580

Med. Profectò multum à multis dissentio mortalibus:
Mihi enim quisquis injustus existens, tamen sapiens in dicendo

019 Est, maximà multà dignus videtur.

022 Nam cum gloriatur, se dicendo posse ornare injustas causas,

Audet scelosâ facere: non est autem admodum sapiens. 585

Sic et tu nunc apud me speciosus sis, verbis,

Et dicendi peritus. Unum enim unum verbum occidet te.

Oportuit te, siquidem non fecisti malo animo, me prius persuasâ,

Has nuptias contrahere, non autem clam amicis.

Jas. Præclare verò mihi hæc in re tuam navasses operam,
Si tibi nuptias istas antè declarâssem, quæ nunc quidem 591

Vis remittere magnam iracundiam animi.

Med. Non hoc te movit: sed barbara conjunx
Non satis gloriosa tibi in senectute evadebat.

Jas. Hoc itaque probè scias, non propter mulierem 595
Me duxisse filiam Regis, quam nunc habeo:
Sed ut ante dixi, volens fervare

Te, et meis liberis fratres

Regios gignere, propugnaculum domûs.

Med. Nè contingat mihi locuples cum molestiâ vita: 600
Neque divitiæ, quæ meum animum angunt.

Jas. Nostin', quod contraria optabis, et sapientior eris,
Bona tibi nunquam visa fuisse molesta,

Nec, cum felix fueris, infelicem te putâsse.

Med. Insulta mibi, quandoquidem tibi quidem est refu-
gium: 605

Ego

- Ego verò deferta fugiam ex hac terra.
- Jas.* Tu ipsa hæc elegisti: nullum alium accusas.
- Med.* Quid faciens: num *aliter* nubens, aut prodens te?
- Jas.* Imprecationes regibus impiis imprecans.
- Med.* Et diris devota sum in tuis ædibus. 610
- Jas.* Sed non litigabo tecum de his diutius.
- Si verò vis pueris, aut tibi exiliū, aliquod
Subsidium de mea pecuniā accipere,
Dico: quia sum parātus largā manu dare,
Et mittere hospitibus tesseras; ut tibi bene faciant.
Si hæc non vis, stulta es, & mulier: 616
Desistens verò ab irā, lucraberis meliora.
- Med.* Neque tuis hospitibus utemur,
Neque quicquam accipiemus, neque *quidquam* nobis
des:
Improbi enim viri dona juvamen non habent. 620
- Jas.* Ego tamen testor deos,
Quòd volo tibi liberisque omnia suppeditare:
Tibi verò non placent bona: sed cum contumaciā
Amicos repellis; quamobrem dolebis magis.
- Med.* Vade: præ amore enim novæ sponsæ 625
Macerari, tardans extra domum.
Duc eam: fortassis enim (cum Deo autem dicetur)
Eas celebrabis nuptias, quas tu ipse noles.

ANTISTROPHICA.

Strophe I.

- 1 Amores quidem nimium immoderatè
- 2 Venientes, non bonum nomen, 630
- 3 Neque laudem, conciliant
- 4 Viris: si verò sufficienter veniat
- 5 Venus, non est alia Dea
- 6 Æquè grata.
- 7 Nunquam, & domina Venus, adversus me 635
- 8 Emittas ex aureis arcubus
- 9 Inevitable telum, perungens desiderio.

Antistrophe I.

- 1 Pudicitia verò me amet,
- 2 Pulcherriam

- 2 Pulcherrimum donum deorum. 640
 3 Nunquam ambigua certa
 4 mina, et infatigabiles rixas
 5 Animum percellens ali-
 6 um ob torum,
 7 Accedam, ô potens Venus,
 8 Pacata conjugia colens, 645
 2 Celer damnare lectos mulierum.

Strophe 2.

- 1 O patria, ô domus mea,
 2 Nunquam fiam exul,
 3 Habens paupertatis
 4 Tranfactu difficilem vitam, 650
 5 Acerbissimorum dolorum.
 6 Morte, morte prius domer,
 7 Hanc diem attingens. Malum enim
 8 Non est aliud majus,
 9 Quàm solo patrio privari 655

Antistrophe 2.

- 1 Vidimus, non ex alienis
 2 Sermonibus hæc possumus referre.
 3 Te enim neque civitas, neque aliquis amicorum
 4 Miseratus est, quæ passa es
 5 Gravissima malorum. 660
 6 Pereat invisus, cui sedet
 7 Non colere amicos puram aperienti
 8 Clavem pectoris; mihi
 9 Certè nunquam erit amicus.

I A M B I.

- Æg.* Salve, Medea: hoc enim exordium 665
 Pulchrius nemo novit alloqui amicos.
Med. Salve et tu, ô fili sapientis Pandionis,
 Ægeu, unde accedis solum hujus terræ?
Æg. Relicto antiquo oraculo Apollinis. 669
Med. Quare verò ad umbilicum terræ vaticinum ivisti?
Æg. Quærens quomodo mihi contingat fatio liberorum.
Med. Per Deos, ergo sine liberis adhuc trahis vitam;
 Æg. Sumus

- Æg.* Sumus sine liberis, dæmonis alicujus invidiâ.
Med. Cùm habeas uxorem, an es expertus conjugii?
Æg. Non sumus lecti nuptialis expertes. 675
Med. Quid igitur dixit tibi Phœbus de liberis?
Æg. Obscuriora verba, quàm ut possit homo conijcere.
Med. Estne fas nos scire oraculum Dei?
Æg. Maximè, quandoquidem et sapientis indiget mentis.
Med. Quid igitur respondit? dicito, si fas est audire. 680
Æg. Nè ego prominentem utris solverem pedem.
Med. Priusquam quid facias, aut ad quam terram venias?
Æg. Priusquam patrios rursus ad lares venero.
Med. Tu verò quâ re indigens navigas in hanc terram?
Æg. Est quispiam Pittheus, rex terræ Trœzeniae. 685
Med. Filius Pelopis, ut aiunt, piissimus.
Æg. Cum hoc Dei oraculum communicare volo.
Med. Est enim vir sapiens, et exercitatissimus in hujusmo-
 di rebus.
Æg. Et mihi charissimus amicorum, quos in militiâ pa-
 ravi.
Med. Benè igitur tecum agatur, et consequaris quæ expe-
 tis. 690
Æg. Quare verò oculi tui et corpus ita contabuerunt?
Med. Ægeu, pessimus est mihi omnium maritus.
Æg. Quid ais? dic mihi apertè tuam tristitiam.
Med. Jason injuriâ me afficit, nullâ à me affectus.
Æg. Quo facinore factò? dic mihi apertius. 695
Med. Habet aliam uxorem præter me, dominam hujus do-
 mûs.
Æg. An igitur ausus est hanc turpissimam rem?
Med. Certò scias: nos vero qui antè eramus amici, inho-
 norati sumus.
Æg. Utrum amore captus; an tuum exosus lectum?
Med. Magno sanè amore; fidelis non fuit amicis. 700
Æg. Eat ergò, siquidem est malus, ut dicis.
Med. Cupivit accipere affinitatem regum.
Æg. Quis verò dat ei? pertexe hanc orationem.
Med. Creon, qui dominus est hujus terræ Corinthiacæ.
Æg. Ignoscendum igitur tibi est, quòd doles, ô mulier.
Med. Perii; præter hoc etiam expellor ex hac terrâ. 706
Æg. A quo? hoc aliud rursus novum narras malum.
Med. Creon me exulem expellit ex hac terrâ,

T

Æg. Et

- Æg.* Et permittit Jason? neque hæc quidem laudo.
Med. Verbis quidem non; sed *tamen* pati vult. 710
 Sed rogo te supplex per genas has,
 Et tua genua, supplex jam *tibi* fio,
 Miserere, miserere mei infelicis,
 Neque me desertam *ac* ejectam aspicias:
 Sed recipe me hospitam in tuam regionem et domum.
 Sic tibi cupido à Diis expleta 716
 Liberorum fiat, et ipse beatus moriaris.
 Lucrum autem non scis quantum inveneris hic:
 Vetabo te esse sine liberis, liberos
 Procreare ut possis efficiam, talia pharmaca novi. 720
Æg. Propter multa tibi hanc gratiam dare
 Sum paratus, ô mulier. Primùm quidem propter
 deos,
 Deinde propter liberos, quorum generationem pro-
 mittis:
 In hoc enim ego jam totus extra me sum.
 Sic autem mihi habet res. Tu cum veneris in agrum
 nostrum, 725
 Conabor te hospitio excipere, quia debeo.
 Tantum verò hoc tibi prædico, mulier;
 Nolo quidem te ex hac terrâ abducere:
 Quòd si ipsa veneris in meam domum,
 Manebis ibi tuta, neque dimittam te unquam. 730
 Ex hoc verò agro tu ipsa discedens effer pedem:
 Inculptabilis enim etiam apud hospites esse volo.
Med. Erunt hæc; sed si fides daretur mihi
 Horum, haberem omnia præclarè à te.
Æg. Annon confidis? aut quid tibi est molestum? 735
Med. Confido. Sed domus Pelia est mihi inimica,
 Et Creon: his autem si jurejurando mihi devinctus
 fueris,
 Abducere volentibus me ex agro non permittes.
 Verbis verò compositione factâ, et diis jurejurando
 non obstrictus,
 Amicus forte illis fias, et legationibus. 740
 Facile obtemperes: res enim meæ sunt infirmæ:
 Illis verò sunt opes, et domus regia.
Æg. Ostendisti magnam providentiam in tua oratione.
 Sed si placet tibi hæc facere, non recuso:

Mihi

Mihi enim hæc quoque tutiora sunt,
Si ostendere possim aliquam excusationem tuis inimi-
cis :

745

Et tua res erit firmior ; præi verbis quos jurem deos.

Med. Jura solum terræ, et Solem patrem patris

Mei, et totum simul genus Deorum conjungens.

Æg. Quam rem facturum, aut quid non facturum ? di-
cito.

750

Med. Quod neque tu ejecturus me sis unquam è terrâ tuâ,
Neque, alius si quis meorum inimicorum me abducere
Velit, permitturum te id viventem voluntariè.

Æg. Juro terram, et splendidum lumen Solis,
Et omnes deos, me his staturum, quæ ex te audio.

Med. Satis est : quid autem patieris, si non præstiteris hoc
jusjurandum ?

756

Æg. Quæ hominibus impiis solent accidere.

Med. Lætus abi : omnia enim rectè se habent.

Et ego in tuam civitatem quamprimùm veniam,
Ubi confecero quæ paro, et consecuta fuero, quæ
volo.

760

A N A P Æ S T I.

Cho. Sed te, rex, natus ex Maiâ, deductor
Ducat domum,

Et ea, quæcunque in animo habens festinas,

Perficias : quia præstans vir,

Ægeu, apud me, visus es.

765

I A M B I,

Med. O Jupiter, et Justitia Jovis, et lumen solis,

Nunc gloriose-victrices meorum inimicorum, ô ami-
cæ,

Erimus, et in rectam viam sumus ingressæ :

Nunc demum spes est meos hostes daturos pœnas.

Hic enim vir, quâ parte maximè laborabamus, 770

Apparuit portus meorum consiliorum :

Ex hoc suspendemus rudentem in puppe,

Euntes in civitatem et urbem Palladis.

Jam verò tibi omnia mea consilia

Dicam : expecta verò non jucunda verba.

775

Misto

Misso aliquo ex meis domesticis, Iasonem
 Venire in meum conspectum rogabo.
 Ipsi verò venienti blanda dicam verba,
 Quòd et mihi hæc placeant, et bene se habere
 Nuptias regias, quas prodiit me habet, 780
 Et utilia hæc esse, et rectè facta.
 Petam verò ut liberi mei maneant:
 Non ut relictura hostili in agro
 Filios meos inimicis contumeliâ-afficiendos:
 Sed ut dolo filiam regis interficiam. 785
 Mittam enim eos, habentes dona in manibus,
 Et ferentes sponsa, nè pellantur ex hac terrâ,
 Tenuem vestem, et corollam auream.
 Et si acceptum ornamentum circumdederit corpori,
 Miserè peribit, et omnis qui attigerit puellam:
 Hujusmodi pharmacis perungam dona. 791
 Hic autem finio hunc sermonem.
 Ingemisco autem, quale facinus est faciendum
 Deinde nobis. Interficiam enim liberos
 Meos; nemo est qui possit eos eripere: 795
 Domumque totam Iasonis ubi miscuerò luctu,
 Exibo ex hac terrâ, necem charissimorum liberorum
 Fugiens, et ausa facinus impiissimum.
 Non enim ferendum est, ut derideamur ab inimicis,
 ô amicæ.
 Eat: quid me juvat vivere? neque mihi patria 800
 Est, neque domus, nec ullum effugium malorum.
 Peccavi tunc, quando reliqui
 Domum paternam, verbis viri Græci
 Persuasa: qui mihi pœnas dabit, Deo volente.
 Num nunquam liberos, quos ex me sustulit, vide-
 bit 805
 Deinceps vivos: neque ex novâ
 Sponsâ gignet sobolem; quia malam malè
 Perire ipsam necesse est meis pharmacis.
 Nemo me ignavam et imbecillem existimet,
 Neque tranquillam: sed alterius ingenii, 810
 Gravem inimicis, et benignam amicis.
 Hujusmodi enim hominum vita est gloriosissima.
 Quandoquidem nobiscum communicasti hunc sermo-
 nem,

Cho.

Et

Et tibi prodesse volens, et legibus mortalium

Opitulans, dehortor te ab his faciendis.

815

Med. Non erit aliter: tibi verò venia danda est, quòd dicas

Ista, quæ non ea mala pateris, quæ ego.

Cho. An igitur audebis tuos liberos occidere, mulier?

Med. Sic enim maximè cruciabitur maritus.

Cho. Tu verò eris miserrima mulier.

820

Med. Esto. Superflui sunt intermediū sermones.

Sed age vade, et adducito Jasonem:

Ad omnia enim fidelia te utimur.

Nihil autem dices eorum quæ decrevi;

Si modò benè vis dominæ, et es mulier.

825

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Cho. 1 O Erechthidæ quondam beati,

2 Et deorum filii beatorum,

3 Sacrà terrâ invictâque oriundi indigenæ,

4 Qui depascitis

5 Nobilissimam sapientiam,

830

6 Semper per lucidissimum

7 Ætherem jucundè ambulantes:

8 Ubi aliquando castas

9 Novem Pierides

10 Musas dicunt

835

11 Educâsse flavam Harmoniam.

Antistrophe 1.

1 Pulcherrimæque ad Cephisi fluentæ

2 Venerem ferant exhausti-

3 entem, regionem perflâsse,

4 Mediocres ventorum,

840

5 Dulce-spirantes auras.

6 Semper autem injicientem

7 Comis fragrans rose-

8 orum fertum florum,

9 Sapientiæ afflores

845

10 Mittere

- 10 Mittere amores,
11 Omnigenæ laudis adjutores.

Strophe 2.

- 1 Quomodo igitur sacrorum fluviorum
2 Aut latex aut amicorum
3 Regio te ultrix
4 Interfetricem tuorum liberorum recipiet,
5 Non puram erga alios?
6 Considera liberorum percussione,
7 Considera cædem, quam fuscipis.
8 Ne, per genua te omnes
9 Supplices vehementer oramus,
10 Nè tuos liberos interficias.

805

855

Antistrophe 2.

- 1 Quomodo verò confidentiam immittens
2 Manui, tuos liberos
3 Et animo prehendes,
4 Immane admovens facinus?
5 Quomodo etiam oculis coniectis
6 In filios, lacrymarum expertem sortem
7 Continebis? vel cæde poteris,
8 Liberis supplicibus cadentibus
9 Madefacere manum exitialem
10 Quamvis truculento animo.

860

865

I A M B I.

- Jas.* Venio vocatus: etenim quamvis mibi sis infensa,
Tamen non frustraberis hâc re; sed audiam
Quam rem novam ex me velis, mulier. 870
Med. Jason, rogo te, ut ea mihi, quæ dicta sunt,
Condoneas: meas enim iras te ferro
Æquum certè est, quia sunt multa beneficia præstita
inter nos mutuò.
Ego enim mecum ipsâ rationem inii,
Et conviciata sum mibi: misera, quid insanio, 875
Et irascor illis, qui rebus meis benè consulunt?
Inimica verò terræ hujus dominis sum facta,
Et

Et marito, qui parat mihi utilissima,
 Ducens puellam regiam, et fratres liberis
 Meis gignens? annon tandem missam faciam 880
 Iram? quid doleo, cum diu dent bona?
 Nonne sunt mihi liberi? scio autem è terrâ *Thessa-*
licâ.

Exules nos et egenos nupèr amicorum.
 His animo agitatis, agnovi imprudentiam
 Magnam *me* habere, et frustra iratam esse. 885
 Nunc igitur laudo te, sapereque mihi videris,
 Qui assumpseris nobis hanc affinitatem: ego verò
 stulta,

Quam oportebat participem horum conciliorum,
 Et simul perficere, et astare lecto,
 Et gaudere, sponsæ tuæ curam habentem: 890
 Sed sumus, quale sumus, non dicam malum,
 Mulieres: non igitur oportet te imitari malos,
 Neque obtendere stulta pro stultis.
 Concedimus et dicimus nos malè sensisse
 Tunc; sed nunc melius hæc consideravi. 895
 O liberi, liberi, venite huc, relinquitte tecta:

Exite, salutate, et compellate
 Patrem nobiscum, et reconciliamini simul
 Ex priori odio *suscepto* adversus amicos, cum matre:
 Fœdus enim est nobis, et *omnis* recessit ira. 900
 Prehendite manum dextram. Hei mihi *propter* mala,
 Dum cogito de quodam facinore, quod est occultum.
 An igitur, ô filii, sic et longum viventes tempus,
 Charam præbebitis manum? Misera ego,
 Ut ad lacrymas proclivis sum, et metûs plena. 905
 Post longum tempus enim contentionem, quam cum
 patre habui, abjiciens,
 Implevi teneram hanc faciem lacrymis.

Cho. Et mihi ex oculis recentes eruperunt lacrymæ.
 Atque utinam non evadat majus malum, quàm nunc
 est!

Jas. Probo hæc, mul'er, neque illa improbo: 910
 Consentaneum enim est, fœmineum genus iras conci-
 pere

In maritum nuptias insuper *comparantem*:
 At in melius tuum mutatum est cor,

Agnovisti

- Agnovisti verò *meliozem*, sed serò,
 Sententiam; hæc *sunt* facta mulieris sapientis. 915
 Vobis verò, liberi, non inconsultè pater
 Comparavit multam salutem cum *deorum favore*.
 Existimo enim vos hujus terræ Corinthiacæ
 Principes fore cum fratribus adhuc.
 Sed crescite: reliqua enim perficit 920
 Pater, et quisque deorum benignus est.
 Utinam verò vos videam benè educatos ad finem
 pubertatis
 Pervenire, superiores meis inimicis.
 Heus tu, quid rigas pupillas teneris lacrymis,
 Avertens retrò candidas genas, 925
 Neque libenti animo à me accipis hunc sermonem?
Med. Nihil est; de liberis hisce cogitans.
Jas. Confide verò: ego enim bene curabo hæc.
Med. Faciam hæc; non diffidam tuis verbis,
 Mulier verò est naturâ molle aliquid, et ad lacrymas
 proclive. 930
Jas. Quid autem tantoperè ingemiscis propter liberos
 hosce?
Med. Peperi eos: quando autem *tu modò* optabas vivere li-
 beros,
 Miseratio me subiit, an hoc futurum sit.
 Cæterum quorum causâ mecum in colloquium ve-
 nisti,
 Ea partim quidem dicta sunt, partim verò dicentur 935
 Quandoquidem principibus *hujus* agri me ablegare
 placet,
 Et mihi hæc sunt optima, cognosco benè,
 Neque tibi, neque dominis *hujus* agri impedimento
 esse
 Habitans *hic*; videor enim inimica esse familiæ:
 Nos quidem ex hoc agro abimus in exilium. 940
 Ut autem liberi possint educari tuâ manu,
 Roga Creontem, ne fugiant hanc terram.
Jas. Haud scio an *ei rem* persuasurus sim: sed *tamen* oportet
 tentare.
Med. Tu verò saltem jube petere à patre tuam
 Uxorem; nè *mei* liberi fugiant hanc terram. 945
Jas. Maxime,

Jaf. Maxime, et existimo ego me rem persuasurum esse
ipſi;

Si modò mulierum eſt aliarum una.

Med. Ego quoque te adjuvabo in hoc labore:

Nam mittam ei dona, quæ pulchritudine ſuperant res

Nunc inter homines exquiſitas, probe novi ego; multo;

Tenuem veſtem, et coronam auream, 951

Ferentes meos filios. Sed quam celerrime oportet

Aliquem ex famulis huc afferre ornatum.

Erit autem beata *sponſa tua* non in una, ſed in ſexcen-
tis rebus;

Virum optimum te naſta conjugem;

955

Et poſſidens ornatum, quem olim Sol

Pater patris mei dat ſuis poſteris.

Sumite hæc dona nuptialia, pueri, in manus;

Et beatæ domine ſponſa date

Ferentes: non accipiet contemnenda munerat 960

Jaf. Cur verò, ô demens, his evaſtuas tuas manus?

Putâſne domum regiam carere ſolis?

Putâſne auro? ſerva, ne des hæc.

Si enim nos aliquis precii æſtimat

Mulier, anteponet opibus, certò ſciò ego: 965

Med. Ne tu mihi hæc dicas: muneribus cunctis vel Deos
ſecti famâ eſt;

Aurum verò potentius eſt inter homines, quàm infi-
nitæ orationes.

Illi favet fortuna, illam nunc augeſ Deus.

Nova ſponſa dominatur. Meorum verò liberorum
exilium

Etiâ vitâ permutaremus, non ſolùm auro: 970

Verum, ô filii, ingreſſi divites ædes,

Patris novam uxorem, dominamque meam,

Supplices orate, exorate, ne fugiatis hæc terram,

Dantes iſtum ornatum: hæc enim re potiſſimum opus
eſt;

Ut ipſa accipiat in manus hæc dona.

975

Ite quàm celerrimè, et matri de illis, quæ cupit con-
ſequi,

Afferre bonum nuncium, re proſpere geſtâ.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

- Cho.* 1 Nunc spes nulla ampliùs est mihi liberorum vitæ,
 2 Nulla ampliùs: eunt enim ad cædem jam.
 3 Accipiet sponsa aureorum redimiculorum, 980
 4 Accipiet infelix noxam.
 5 Flavam verò circa comam
 6 Ponet, Plutonisque ornatum,
 7 Ipsa manibus accipiens.

Antistrophe 1.

- 1 Alliciet eam gratia divinusque fulgor pepli; 985
 2 Auream coronam ut capiti circumponat.
 3 Apud inferos autem mox sponsam ornabit:
 4 Tale in septum cadet.
 5 Et sortem mortis talem
 6 Accipiet infelix: 990
 7 Perniciem verò non subterfugiet.

Strophe 2.

- 1 Tu verò, ô miser, ô infelix sponse,
 2 Gener regum,
 3 Non animadvertens, liberis
 4 Adducis perniciosam 995
 5 Et uxori tuæ tristem mortem.
 6 O infelix, quantam calamitatem ignoras!

Antistrophe 2.

- 1 Gemo tuum dolorem,
 2 O misera liberorum
 3 Mater; quæ interficies 1000
 4 Liberos, propter nuptiales
 5 Lectos, quibus tibi relictis injustè
 6 Maritus habitat cum aliâ uxore.

I A M B I.

- Pad.* Liberi tui, ô domina, liberati sunt ab exilio,
 Et regia sponsa libens dona manibus 1005
 Accepit:

Accepit : indè verò pax est tuis liberis.

Med. Sine. *Pad.* Cur itas perturbata, quàm feliciter rem geris?

Cur retrò vertisti tuas genas,

Et non libenter à me accipis hunc sermonem?

Med. Heu, heu! *Pad.* Hæc non consentiunt cum illis, quæ nunciavi tibi.

Med. Heu, heu valdè rursus. *Pad.* An aliquem casum nunciavi

Insciens, et spe læti nuncii frustratus sum?

Med. Nunciasti, quæ nunciasti; non tibi vitio verto.

Pad. Cur igitur oculos dimittis, et lacrymas?

Med. Multa me necessitas, ô senex, hæc facere cogit. Talia enim dii,

Et ego malè cogitans machinata sum.

Pad. Confide tu; reduceris et tu adhuc a liberis.

Med. Alios priùs ad inferos deducam, misera ego.

Pad. Non tu sola divulgata es à tuis liberis.

Oportet hominem leviter ferre calamitates.

Med. Faciam : sed ingredi in domum,

Et para pueris, quæ convenit quotidie.

O filii, filii, vobis quidem jam est urbs,

Et domus, in quâ me miserâ relictâ,

Habitabitis semper orbatæ matre.

Ego verò jam vado in aliam terram exul,

Priusquam ex vobis potuerim capere voluptatem, et vos videre florentes,

Priusquam connubium, et uxorem, et nuptiales

Lectos ornârim, facesque sustulerim accensas.

O me miseram ob meam contumaciam.

Frustrâ igitur vos, ô filii, educavi,

Frustrâque laboravi, et consumpta sum laboribus,

Ferens duros dolores in partu.

Profectò quondam infelix habui spem

Magnam in vobis sitam, fore ut senio gravem me nutre-

triretis,

Et mortuam manibus rectè componeretis,

Suspiciendam mortalibus. Nunc verò jam periit

Hæc dulcis cura : nam vobis orbata

Tristem degam vitam, acerbamque mihi.

Vos verò matrem non ampliùs charis oculis

Videbitis, transeuntes in aliud vitæ genus.
 Heu, heu! cur me oculis aspiciatis liberi!
 Cur arridetis hoc extremo risu?
 Heu, heu! quid faciam? cor enim disperit, 1044
 Mulieres, ut primum vidi lætos oculos liberorum,
 Non possem facere quod statui. Valeant consilia
 Priora: abducam filios meos è terrâ.
 Quid opus me patrem horum, horum malis
 Cruciantem, mihi bis tanta mala accersere?
 Nequaquam ego hoc faciam. Valeant ista consilia!
 Verum quid ago? an volo derideri, 1051
 Dimittens meos inimicos impunitos?
 Audendum hoc est. Nam ignavia mea est
 Etiam quòd et istos molles sermones animo propo-
 fuerim.
 Intrate, pueri, in aedes. Cui verò non 1055
 Licet adesse meis sacrificiis, hoc
 Ipsi curæ erit. Manum verò non hebetabo.
 Heu, heu! nequaquam verò, mi anime, nè tu saltem
 hæc patres:
 Mitte eos, ô miser; parce liberis:
 Illic nobiscum viventes exhilarabunt te. 1060
 Non per dæmones infernos, qui sunt apud Plutonem,
 Nunquam hoc fiet, ut ego inimicis
 Filios meos relinquam injuriâ afficiendos.
 Omnino necesse est eos mori: et quoniam hoc oportet,
 Nos occidemus eos, qui procreavimus eos. 1065
 Omnino actum est hoc, et non aliter fiet.
 Et jam corona in capite est, et in peplis
 Sponsa regia perit: hoc ego benè scio.
 Verum, ego enim vado miserrimam viam,
 Et hos longè tristiore viâ mittam; 1070
 Liberos meos alloqui volo: date, ô liberi,
 Date matri dextram manum salutandam.
 O charissima manus, et mihi charissimum os,
 Et species, et vultus generosus liberorum,
 Sitis felices: sed illic; res enim, quæ hic erant, 1075
 Pater abstulit. O jucundum odorem,
 O teneram cutem, et dulcissimum halitum liberorum.
 Ite, ite. Non ampliùs intueri

Vos possum, sed vincor malis.

Et intelligo quidem qualia *sint ea mala, quæ* sum au-
sura: 1080

Sed ira est potentior meis consiliis,

Quæ quidem hominibus causa est maximorum malo-
rum.

ANAPÆSTI.

Cho. Sæpe jam per subtiliores

Sermones ivi, et ad certamina

Majora veni, quam quæ convenit genus 1085

Muliebre investigare: sed enim est

Musa etiam nobis, quæ versatur nobiscum,

Sapientiæ *dicendæ* causa, verum non cum omnibus
habitat,

(Exiguum enim numerum inter multas

Invenias fortasse) 1090

Nec à Musis alienum est mulierum ingenium.

Et aio mortalium, quicunque sunt

Omnino expertes, nec genuerunt

Liberos, anteire felicitate

Eos, qui progenuerunt. 1095

Qui enim non habent liberos propter ignorantiam,

Utrum res suavis hominibus, an verò ingrata,

Sint liberi, cum non habeant,

Carent multis miseriis.

Sed quibus in ædibus est liberorum 1100

Dulce germen, eos video curis

Confici omni tempore.

Primum quidem quo pacto benè *ipso*s educant,

Et unde victum relinquunt liberis:

Præterea verò utrum pro malis, 1105

An pro bonis

Laborent, hoc incertum est.

Unum verò, hoc est omnium extremum, jam

Dicam, omnibus hominibus malum. 1109

Etenim jam *multi* abundè victum invenerunt *liberis,*

Corporaque liberorum ad pubertatem pervenerunt,

Bonique evaserunt. Si tamen occurrat

Dæmon iste, evanidus ad Plutonem

Mors

Mors ferens corpora liberorum.

Quomodo igitur prodest præter alios

1115

Hunc etiam acerbissimum dolorem

Propter liberorum mortem

Addere Deos hominibus?

I A M B I.

Med. Amicæ, jampridem præstolans eventum fortunæ,
Expecto, ab illâ parte, quò res sit casura. 1120

Equidem video hunc ex Jasonis

Med. Ministris venientem spiritu quidem commoto,
Significat autem se novum aliquod malum nuncia-
turum.

Nun. O quæ dirum facinus impiè patrâsti,
Medea, fuge, fuge, neque navalem 1125
Relinquens currum, neque vehiculum terrâ calcans.

Med. Quid verò mihi dignum hoc exilio patratum est?

Nun. Puella regia modò periit,
Et Creon, qui eam genuit, tuis incantamentis.

Med. Pulcherrimum sermonem dixisti: inter benefactores
Et amicos meos posthæc jam eris. 1131

Nun. Quid ais? an rectè sapis, et non insanis, mulier?
Quæ cum injuriâ affeceris lares regios,
Gaudes audiens, et non metuis hæc?

Med. Ego etiam possum aliquid contra tua 1135
Verba dicere: sed nè nimum-properes, amice;
Verum enarra, quomodo perierint. Nam bis tan-
tum

Nos delectaveris, si pessimè sint mortui.

Nun. Postquam gemina soboles tuorum liberorum venit
Cum patre, et ingressa est nuptiales ædes, 1140
Gavisi sumus, qui tuis laborabamus malis,
Famuli: per aures verò statim ibat multus sermo,
Te, et tuum maritum diremissee priorem discordiam.
Osculabatur autem alius quidem manum, alius verò
flavum caput

Puerorum: ego verò et ipse præ lætitia 1145

Simul tuos filios comitabar in conclave mulierum.

Domina verò, quam nunc pro te colimus,

Priusquam vidisset par tuorum liberorum,

Habebat

Habebat promptum oculum in Jasonem :
 Deinde verò textit oculos, 1150
 Et retrò avertit candidas genas,
 Abominans ingressum puerorum : sed maritus tuus
 Abstulit iram et bilem puellæ,
 Hæc dicens : nè sis inimica amicis.
 Desistèque ab irâ, et *huc* iterum converte caput, 1155
 Existimans amicos eosdem, quos maritus tuus.
 Accipe verò munera, et roga patrem,
 Ut remittat exilium his *meis* liberis, in meam gra-
 tiam.
 Hæc verò ut aspexit ornatum, non continuit se,
 Sed promisit viro omnia. Et priusquam ex ædibus
 Procul abirent pater et liberi tui, 1161
 Acceptam variam vestem induit,
 Ponensque auream coronam supra cincinnos,
 Nitidum *ad* speculum componit comam,
 Inanimæ corporis imagini arridens. 1165
 Deinde ubi surrexisset de solio, perambulat
 Ædes, delicatè incedens candidis pedibus,
 Donis *hisce* vehementer gaudens, multum et sæpe
 Cervicem ad erectam oculis respiciens.
 Postea verò erat miserabile spectaculum videre :
 Nam mutato colore, obliqua retro 1171
 Cedit, tremens membris : et vix antevertit,
 Solio illapsa, ne caderet in terram.
 Tum verò una ex famulis anus, cum existimaret
 Aut Panis iram, aut alicujus *alius* Dei, in *ipsam* ve-
 nisse, 1175
 Ululatum edidit, priùs quàm videret per os
 Exeuntem candidam spumam, et in oculis
 Vertentem pupillas, et non amplius in corpore esse
 sanguinem.
 Deinde sono diversam ab ululatu emisit magnam
 Ejulationem : statim verò una quidem in domum pa-
 tris 1180
 Cucurrit, alia verò ad recentem maritum,
 Dictura calamitatem sponsæ : tota verò
 Dòmus resonabat frequentibus cursitationibus.
 Jam verò accelerans pedem, cursùs stadialis
 Cursor velox metam attigisset, 1185
 Quum

Quum illa ex muto et clauso oculo
 Graviter ingemiscens misera excitabatur:
 Nam duplex malum infestabat eam.
 Aurea quidem corona, capiti imposita,
 Emittebat mirabilem vorticem ignis omnia devoran-
 tis:

1190

Pepli verò tenues, tuorum liberorum dona,
 Devorabant candidam carnem infelicis.
 Ipsa verò inflammata fugiebat, surgens de folio,
 Concutiens crines et caput huc et illuc,
 Volens abjicere coronam: sed firmiter
 Vinculis aurum ahbærebat; ignis verò postquam co-
 mam

1195

Concussit, magis, atque bis tantum emicuit.
 Ipsa verò victa malo cadit in terram,
 Et à nemine potuit facile agnosci præterquam a pa-
 tre,

Nec oculorum enim clarus erat status,
 Nec venusta facies: sanguis verò ex summo
 Capite stillabat mixtus igni,
 Et caro ex ossibus, sicut piceæ lacrymæ,
 Defluebat arcanis morsibus pharmacorum,
 Horrendum spectaculum: omnes verò metuebant at-
 tingere

1205

Cadaver. Fortunam enim habebamus magistram.
 Sed infelix pater ignoratione mali,
 Statim ingressus domum, irruit in eam jam mortuam,
 Et statim cœpit ejulare: et manibus circumdans eam,
 Osculabatur, his eam compellans: ô misera filia,
 Quis Deorum tam turpiter te perdidit?
 Quis me senem filicernium orbatum te
 Facit? hei mihi! Utinam tecum moriar, filia.
 Postquam autem lamentationum et luctuum finem
 fecit,

1211

Volens senile excitare corpus,
 Adhæsit, sicut hedera ramis lauri,
 Tenuibus peplis: erat autem horribilis lucta.
 Ipse enim volebat excitare genu,
 Illa verò retrahebat: si verò per vim trahebat,
 Senilem carnem divellebat ab ossibus,
 Tandem verò defecit, et infelix dimisit

1215

1220

Animam:

Animam: non enim amplius malo erat superior.
 Jacent autem mortui, filiaque, et senex pater, *alter*
Prope alterum; calamitas inimicis grata.
 Quare mihi tua quidem *persona* è tumultu recedat;
 Optimum enim hoc poenæ effugium. 1226
 Res verò mortalium non nunc primùm arbitror um-
 bram esse:

Neque trepidans dixerim, illos, qui de mortalibus fa-
 pientes

Videntur esse, et indagatores sermonum,
 Hos maximè stultos esse judicandos. 1230

Nemo enim mortalium est beatus vir;
 Opibus verò affluentibus, fortunatior
 Alio fieri potest alius, beatus verò nequaquam.

Cbo. Videtur Deus multa hoc die
 Mala congesturus justè in JASONEM, 1235
 O misera, quàm miseramur tuam calamitatem,
 Filia Creontis, quæ in Plutonis domos
 Vadis propter nuptias JASONIS.

Med. O amicæ, decretum est mihi negotium, quàm pri-
 mum

Interfecero liberos, discedere ex hac terrâ, 1240

Neque cunctando prodere liberos,

Ut interficiantur ab aliâ infestiore manu.

Omninò necesse est eos mori: quia verò oportet,

Nos occidemus eos, qui etiam procreavimus.

Sed age, ô cor, armeris: quid cunctamur 1245

Mala dira et necessaria facere?

Age, ô misera manus mea, arripe gladium,

Corripe, vade ad tristem metam vitæ,

Et ne sis ignava, neque memineris liberorum:

Quod carissimi, quod peperisti! sed hoc saltem

Brevi die obliviscaris filiorum tuorum. 1251

Postea verò luge: etsi enim occideris eos, tamen

Chari fuerunt, sed ego infelix mulier.

ANTISTROPHICA.

Strophe.

Cbo. 1 Iô terra, et omnia illustrans

2 Radius solis, aspice,

X

1250
3 Videte

- 3 Videte illam perditam
- 4 Mulierem, priusquam cruentam
- 5 Liberis admoveat manum carnificem;
- 6 Tuo enim ex aureo
- 7 Genere orti sunt; Deorum verò 1260
- 8 Sanguinem nefas est cadere ab hominibus.
- 9 Quamobrem ipsam, ô divinum lumen, coerce,
- 10 Compesce, expelle ex ædibus cruentam
- 11 Miseramque furiam à malis dæmonibus *agitatam*.

Antistrophe.

- 1 Frustrâ ergo labor perit liberorum, 1265
 - 2 Et frustrâ charum genus
 - 3 Peperisti, ô Tu, carulearum
 - 4 Quæ reliquisti Symplegadam
 - 5 Scopulorum inhospitalissimum ingressum.
 - 6 Misera, quid tibi animi 1270
 - 7 Accedit gravis indignatio,
 - 8 Et ei succedit hostilis cædes.
 - 9 Dirâ enim sunt hominibus piacula cognatorum
 - 10 Intendêre homicidis adjuncta
 - 11 Divinitus immissa mala in domum. 1275
- Puer.* Heu quid faciam? quò effugiam manus matris?
- Alt.* Nescio; charissime frater, actum enim est de nobis.

MONOSTROPHICA.

- Cbo.* Audis clamorem? audis liberos?
O misera, ô mulier infelix,
Accedam domum? depellere necem à 1280
Liberis jam placet.
- Puer.* Per deos ferte opem, occasio enim postulat;
Quia sumus jam prope retia gladii.
- Cbo.* O misera, quàm es saxum, aut fer- 1285
rum, quæ liberorum, quos peperisti,
Frugem parricidiali modo occides?
Unam hæcenus audio, unam tantum de priscis
Mulierem injecisse manum charis liberis,
Ino furem divinitus, quando Jovis illa
Conjux ipsam emisit extra domum insaniâ. 1290
Misera

Misera verò cadit in mare, cæde
 Liberorum impium
 Pedem supra marinum littus extendens:
 Moriens verò cum duobus filiis, periit:
 Quidnam igitur potest accidere tristius? 1295
 O mulierum conjugia ærumnosa,
 Quanta hominibus mala jam attulistis?

I A M B I.

- Jas.* Mulieres, quæ statis propè hanc domum;
 Num in ædibus ~~est~~ illa, quæ facinus hoc atrox com-
 misit,
 Medea istis? an hinc se proripuit fugâ? 1300
 Oportet enim ipsam aut abscondi sub terrâ,
 Aut attollere volatile corpus in æris profunditatem,
 Nisi regum domui det pœnas.
 Num confidit, cum interfecerit principes hujus terræ,
 Se posse impunitam aufugere ex his ædibus? 1305
 Sed non tam ipsius, quàm liberorum curam gero:
 Illam enim punient, quos læsit:
 Meorum verò liberorum veni ut servarem vitam,
 Nè aliquid mihi faciant Creontis cognati
 Vindicantes injustam cædem à Matre eorum perpetra-
 tam: 1310
- Cho.* O infelix, nescis quò malorum veneris;
 Jason, nam non dixisses hæc verba:
Jas. Quid est? an vult etiam me occidere?
Cho. Liberi tui manu matris perierunt:
Jas. Heu quid dicis? quàm me perdidisti mulier! 1315
Cho. Cogita igitur tanquam de mortuis liberis tuis.
Jas. Ubinam eos interfecit, intusne, an extra domum?
Cho. Aperi fores, et videbis cædem tuorum liberorum.
Jas. Laxate seras quàm celerimè, ministri;
 Solvite repagula, ut videam geminum malum, 1320
 Hos liberos interfectos, et ut illam puniam.
- Med.* Quid hæc moves, et vectibus moliris, portas,
 Quærens mortuos, et me, quæ cædem patravi?
 Desiste ab hoc labore: si verò tibi me opus est,
 Dic si quid vis. Nunquam verò manu me attinges
 Talem

Talem currum Sol pater patris 1326

Dat nobis, propugnaculum contra manum hostilem.

Jas. O scelestâ, o maximè invisa mulier

Diis, et mihi, et universo mortalium generi,

Quæ tuis liberis injicere gladium 1330

Ausa es, quos peperisti, et me filiis orbatum perdi-
disti:

Et cùm hæc feceris, tamen solem aspicias,

Et terram, ausa rem impiissimam:

Pereas. Ego vero nunc primum sapio, tunc non sa-
piens,

Cùm te ex domo, et terrâ barbarâ, 1335

Duxi in domum Græcam, magnum malum,

Et patris et terræ, quæ te nutrit, proditricem.

Dii verò conjecerunt in me tuum malum dæmonem;

Nam occiso jam tuo fratre juxta focum,

Conscendisti navem Argo, habentem pulchram pro-
ram. 1340

Hæc quidem sunt tua initia. Inde verò nupta

Hujc viro, *i. e. mihi*, et cùm pepereis mihi liberos,

Propter lectum, et *alias* nuptias, eos perdidisti.

Nulla est Græca mulier, quæ hoc

Unquam ausa esset: præ quibus ego te dignam duxi,

Quam ducerem, connubium infestum, et mihi per-
niciosum, 1346

Leænâ, non mulierem, Tyrrhenâ

Scyllâ sæviorem naturam habentem.

Verùm nequaquam te plurimis conviciis

Pungerem: talis confidentia tibi innata est. 1350

Pereas tu, venefica, et cæde liberorum polluta.

Me verò decet lugere meum fatum:

Qui neque novis nuptiis fruar,

Nec liberos, quos genui et educavi,

Habebo, ut alloquar vivos, sed amisi. 1355

Med. In longum sanè produxissem huic contraria

Orationi, nisi Jupiter pater sciret,

Qualia beneficia à me acceperis, et quæ tu vicissim
feceris.

Tu verò non debebas, meo connubio contempto,

Jucundam vitam agere, insultans mihi: 1360

Neque

Neque puella regia, neque qui tibi eam in matrimonio collocavit,

Creon, impunè me ejicere ex hac terrâ.

Quamobrem, si libet, voca me lænam,

Et Scyllam, quæ in Tyrrheno freto habitavit:

Tuum enim, ut convenit, cor vicissim sauciavi. 1365

Jas. Tu quoque doles, et particeps es malorum.

Med. Bene scito. Juvat autem dolor, si tu me non irrideas.

Jas. O liberi, quàm malam matrem habuistis?

Med. O liberi, quàm periistis propter patris cupiditatem.

Jas. Tamen mea manus non perdidit eos. 1370

Med. Sed injuria, et novæ tuæ nuptiæ.

Jas. An tu voluisti propter nuptias eos occidere?

Med. An tu hoc exiguum malum esse putas mulieri?

Jas. Quæ quidem modesta sit: tibi verò omnia sunt mala.

Med. Sed hi sunt mortui: hoc enim te mordebit. 1375

Jas. Isti verò sunt, hei mihi, tuo capiti dæmones infesti.

Med. Dii nōrunt, quis cœperit hoc malum.

Jas. Nōrunt sanè tuum abominabilem animum.

Med. Odiosus es mibi, amarulentumque tuum sermonem odi.

Jas. Et ego tuum. Facilis est discessio, 1380

Med. Quomodo igitur? quid faciam? vehementer enim et ego cupio.

Jas. Sine me hos mortuos sepelire, et lugere.

Med. Nequaquam, quia ego sepeliam eos hac manu,
Ferens in lucum Junonis deæ Acrææ, i. e. arcium
custodis,

Nè quis hostium eos contumeliâ afficiat, 1385

Sepulcrum revellens. Huic autem terræ Sisyphi

Constituam præclarum festum, et sacrificia

Deinceps pro hac impiâ cæde.

Ego verò vado in terram Erechthei,

Habitatura cum Ægeo filio Pandionis. 1390

Tu verò, quemadmodum convenit, malus malè morieris,

Percussus caput tuum reliquis navis Argûs,

Ubi videris miserum exitum mearum nuptiarum.

ANAPÆSTL

- Jas.* Sed te Erinny's perdat filiorum,
Cædisque vindex Justitia. 1395
- Med.* Quis vero deus, aut dæmon audiet te
Perjurum, et deceptorem-hospitum?
- Jas.* Hei, hei scelestâ, et interfecitrix-liberorum!
- Med.* Vade domum, et sepelias uxorem tuam.
- Jas.* Vado, orbatu's duobus pueris. 1400
- Med.* Nondum lamentari's satis; expecta et senectam.
- Jas.* O charissimi liberi. *Med.* Matri quidem, tibi verò
nequaquam.
- Jas.* Et tamen eos occidisti? *Med.* Ut tibi nocerem.
- Jas.* Heu, heu, cupio charum os
Miser ego liberorum complecti. 1405
- Med.* Nunc ipsos alloqueris, nunc salutas,
Tunc repellens. *Jas.* Da mihi per Deos
Ut possim attingere tenerum corpus liberorum.
- Med.* Non licet: frustra à te hæc verba sunt projecta.
- Jas.* O Jupiter, audis hæc, quomodo repellimur. 1410
Et qualia patimur ab execrandâ,
Et interfecitricè liberorum hæc lænâ?
Sed quantum saltem licet, et possum,
Hæc lamentor, et concitus feror,
Obtestans deos, quòd me 1415
Liberos, quos necasti, prohibes
Attingere manibus, et sepelire mortuos.
Quos utinam ego nunquam genitos
A te perditos vidissem.
- Cho.* Multarum rerum Jupiter est dispensator in cælo,
Multaque præter spem perficiunt Dii, 1420
Et sperata non fiunt,
Eorum verò, quæ non sperantur, Deus exitum inve-
nit.
Talis evasit hæc res.

F I N I S.

The following Greek Plays are also lately published separately, by J. POTE, Price 3s. each.

EURIPIDIS HIPPOLYTUS, Gr. Lat. Variis Lectionibus et Notis Editoris accessere Viri Clarissimi JEREMIAE MARKLAND Emendationes.—Editio altera juxta Editionem Oxoniensem.

ARISTOPHANIS PLUTUS, Gr. Lat. cum Scholiis Græcis selectis. Editio castigata, et ad usum studiosæ Juventutis accommodata.

SOPHOCLIS PHILOCTETES, Gr. Lat. cum Scholiis et Notis. Edidit. T. MORELL.

ÆSCHYLI PROMETHEUS vinctus, Gr. Lat. cum variis Lectionibus et Notis. Edidit T. MORELL.

N. B. *The like separate Publications of the Greek Drama, will occasionally be continued for the better Accommodation of School Litterature.*

In the Press, in one Volume, Quarto.

SOPHOCLIS TRAGOEDIÆ SEPTEM,
Cum Aldo, Turnebo, cæterisque optimis Editionibus collocatæ.

ADJICITUR,
INDEX GENERALIS AD SOPHOCLEM,
Nondum antehac editus.

N. B. *This new Litterary Undertaking being now in great forwardness, and regularly carrying on at the Press, is intended to be published in the course of a few Months.*

JUNE 18, 1785.

The following Greek plays are also lately published separately, by J. Pate, Price 2s. each.

EURIPIDIS HIPOLYTUS. Gr. Lat. Varis Lect. onibus et Notis. Editio auctoris. Cum Notis et Commentariis. Edidit J. Pate. Londini. 1822.

ARISTOPHANIS PLUTUS. Gr. Lat. cum Scholiis. Editio auctoris. Edidit J. Pate. Londini. 1822.

SOPHOCLES PHILOCTETES. Gr. Lat. cum Scholiis. Editio auctoris. Edidit J. Pate. Londini. 1822.

ÆSCHYLÆ PROMETHEUS. Gr. Lat. cum Scholiis. Editio auctoris. Edidit J. Pate. Londini. 1822.

M. P. Pate's edition of the Greek Drama, will be published in the course of the year 1823.

In the first, in one Volume, 8vo.

SOPHOCLES TRAGÆDIAE SEPTEM. Cum Aïdo, Trenchard, optimis Editionibus collata. Editio auctoris.

ADDITION.

INDEX GENERALIS AD SOPHOCLEAM. Novam editionem edidit.

M. P. Pate's edition of the Greek Drama, will be published in the course of the year 1823.

June 18, 1822.

